

Вініл і Октавія

Університетські Дні

Автор: DawnFade

Обкладинку створила @sumna.pigulka

Вініл і Октавія. Університетські дні

А також Університетські ночі

Автор: [DawnFade](#)

[Оригінал](#) (дні) [Оригінал](#) (ночі)

Переклад виконала Поліна Княсефа

Коментар команди перекладу

Переклад містить адаптації жартів та деяких назв. Також, попри неодноразову вичитку, переклад може містити помилки. Якщо ви маєте конструктивні зауваження, пропозиції або помітили помилку то пишiть на нашу пошту – fanfictiontransmls@gmail.com

Якщо вам сподобалася наша робота й ви бажаєте віддячити команді перекладу, то можете легко це зробити одноразовим донатом на [монобанку](#)!

Коментар перекладачки

Хочу подякувати за допомогу (творчу та психологічну)

Віці Б./ Дякую за натхнення, бо без тебе цей переклад тривав би ще довше)

Полинi Таточенко/ Дякую за створення обкладинки до перекладу!

Анні Дзвінкiй та Максимiліану/ Дякую за вклад у коректуру!

Коментар про обкладинку

Обкладинка була створена Полиною Таточенко

Instagram: [sumna.pigulka](#)

Пошта: tatochenkopolyna@gmail.com

Витонченій випускниці елітної школи та недоучці, що прагне здійснити свою мрію, доведеться провести чимало часу разом. Чи зможуть вони, зі своїм викладачем психології та новими одногруппниками, знайти те що їм так необхідно?

Розділ 1

Територія Західного Мейнгеттенського університету щонайменше вражала. Це диво інженерної думки, збудоване прямо за містом на вкритому травною плоскогір'ї, сміливо можна назвати витвором мистецтва. Одними з перших в очі впадали небесні аудиторії та лабораторії пегасів; густий парк у центрі, рясно всіяний деревами та невеликими струмками, від якого вздовж двох доріг ширилася решта університетського комплексу; ну й звісно що незліченні абстрактні картини, скульптури, та інші витвори мистецтв, розміщені територіїю без видимого порядку.

То був початок навчального року, туди-сюди бентежно бігали першокурсники, дивилися у мапу й лише зрідка наважувалися запитати шлях в старшокурсників. Всі першокурсники, крім двох.

Першою була земнопоні з блідо-попелястою шерстю і прямою, вугільного кольору, гривною. З рожевим метеликом, що білим комірцем щільно прилягав до ший. Він був єдиним елементом одягу на кобилці, але для неї цього було досить. Кожен її крок був впевненим і точним, тому, попри порівняно молодий вік, незброєним оком було помітно, що вона набагато, *набагато*, доросліша та розумніша, більшості поні навколо.

Не те щоб вона поводитися зарозуміло, навпаки: була надміру ввічлива та добра до всіх, хто наважувався заговорити з нею. Попеляста поні вказувала першокурсникам напрямок до їх апартаментів, бо давно вивчила на пам'ять путівник університетом. Зокрема, допомагала іншим відчувати себе впевненіше у такій відмінній від школи атмосфері, до якої звикли ще вчорашні випускники.

Її звали Октавія, вона була віолончелісткою, що вивчала теорію музики (класичну), історію та, як не дивно, психологію.

Другою поні була білошерста єдиноріжка з електрично-синьою гривною. Вона теревенила про тисячі минулих вечірок й про мільйони майбутніх. Прикривавши пів обличчя, на ній були темно-фіолетові окуляри. Вони ховали все і не розкривали нічого. Кобилка ступала впевнено, але доволі безтурботно, хитавши головою в ритм музики нечутної для інших. Вона посміхалася поні,

які до неї підходили, та привітно давала братице, інші ж мовчки дивилися, як їй вдавалося виділятися з натовпу не проронивши жодного слова.

Не те щоб вона поводитись зверхньо, навпаки, вона була відкрита у спілкуванні з іншими. Частенько обговорювала різноманітні гурти й виконавців з іншими любителями музики, мигцем ознайомленими з її творчістю. Проте, ніколи не затримувалася надовго. Навіть кинувши школу, вона змогла поступити на навчання до університету, так що коли розмова заходила про сучасну музику – їй не було рівних.

Її звали Вініл, вона була діджейкою, що вивчала теорію музики (сучасну), малювання та, як не дивно, психологію.

Вперше вони зустрілись на виході з аудиторії, зіштовхнувшись плечима у проході. Однак обидві промовчали та назавжди забули про ту першу зустріч кілька хвилин потому.

Детальніше враження одна об одній в них склалося пізніше, під дверми до аудиторії, де вони й ще двадцять один студент у ніяковій тиші чекали викладача.

Не мавши бажання бути частиною чергового натовпу, Октавія повернула голову до поні поруч, якою виявилася Вініл.

– Вітаю, мене звати Октавія, щиро рада зустрічі, – сказала вона, люб'язно простягнувши копито.

Замість копитостискання, єдиноріжка з розмаху ляснула по ратиці та посміхнулася:

– Йо. Я Вініл Скретч, і ти полюбому чула про мене.

Обережно поставивши вдарене копито на підлогу, Октавія заперечливо хитнула:

– Ні, боюся, що не чула.

– Я ніпоні не нагадую? Діджей Пон-3 тобі ні про що не каже? – Уточнила Вініл, підігравши собі бровами.

– Ні.

– У такому разі, тобі варто хоч кілька разів відірватися у клубі. Моя музика гарантує веселощі!

– У моєму розумінні “відриватись у клубі” вкрай рідко межує з позитивними емоціями та приємним досвідом.

Діджейка здивовано підняла голову:

– Ти завжди так дивно розмовляєш? Звучить якось по-дебільному.

Октавія насупилась:

– По-дебільному? Це мій звичайний стиль спілкування.

Вініл розсміялася, але швидко зрозуміла що це був не жарт:

– Оу. Сорян. Ти з Кантерлота чи типу того?

– Ні, я народилась у Мейнгеттені, але дякую за комплімент, – Октавії лестило, що хтось сприйняв її за мешканку Кантерлоту.

– Ага, нема за що – діджейка зрозуміла що їх уявлення того, як «бути кантерлотською», відрізняється докорінно.

Вініл врятувала раптова поява викладача. Їм виявився високий помаранчевий жеребець з червоною кучерявою гривою. Він ступав так, що ледь не підстрибував на кожному кроці, а хвіст несамовито крутився у різні боки. Ніби кожна клітинка його тіла кричала: “Нумо вчитися!”

Поні ввалилися в аудиторію та зайняли місця за трьома довгими столами, що своїм положенням складали невідому абстрактну мозаїку. Октавія вирішила сісти зі своєю новою знайомою, діставши нотатник з ручкою. Вініл з досадою зітхнула і просто закинула свої сумки на парту.

– Ну що ж, поняшки, нумо знайомитися. Мене звуть Псайк. Так, знаю, про що лише думали мої батьки, – він розсміявся. Один. – Схоже у них була чудова інтуїція, бо зараз семінар з психології і я – ваш викладач! – Його радісний дух знову не знайшов відгуку в аудиторії. Ніхто навіть не посміхнувся. – А ви

сором'язливі, чи не так? Ну нічого, зараз ми це виправимо, бо як ще краще можна дізнатись одне одного, як не у формі гри?

Студенти нарешті відреагували: аудиторією в унісон пронісся голосний та змучений стогін. Октавія лише закотила очі, у відповідь на їхню лошатську поведінку, і вирішила висловити свою позицію:

– Як дошкільнята, чесне слово. Ми ж на першому зайнятті.

Псайк знизав плечима:

– Вона має рацію. Знайомство – доволі буденна процедура.

– Але вона зовсім не має нам подобатись, – пробубніла Вініл під схвальне бурмотіння інших студентів.

– Я впевнений, що ви це переживете. Однак, – він вказав на парочку. – Я помітив як ви розмовляли біля входу. Схоже, що мені доведеться вас розсадити. Нема сенсу знову знайомитись з тою, хто вже твоя подруга.

Лишень віолончелістка збиралася заперечити, що вони лише познайомилися, як Вініл швидко левітувала сумки до парти на протилежній стороні класу:

– Бувай, Октобіє.

– Я Октавія.

– Та байдуже, – єдиноріжка перейшла до свого нового місця.

Псайк дивився за перестановкою з щирою цікавістю і ледь помітною посмішкою. Відігнавши зайві думки, він знову привернув увагу до себе:

– Я хочу, щоб за десять хвилин ви дізнались про сусіда якомога більше і, у двох словах, розповіли про нього.

Псайк з превеликим задоволенням прислухався до кожної бесіди, і не помітив як минуло набагато більше за десять хвилин. Нарешті, він зупинив розмови й перейшов до головної частини. Більшість поні доволі точно описували своїх сусідів, проте найбільшою проблемою були імена.

– Це... ем... В-Вініл Хетч, – невпевнено промимрила маленька кобилка.

– Скретч! Вініл *Скретч*! Запам'ятай нарешті! – крикнула діджейка.

– П-пробач. – Пискнула та. – Це Вініл Скретч і вона... ем... вона п-пише електронну музику та іноді виступає у клубах.

Псайк схвально гупнув:

– Молодець, Лілікап! – Розхвильована поні під схвальні вигуки першокурсників сіла на місце.

– Як щодо тебе, Октавіє, чи не могла б ти познайомити нас зі своєю новою подругою?

– Без проблем, – сіра кобилка встала. – Це Бон Бон. Її особливий талант – готувати різноманітні кондитерські вироби. Вона обрала курс психології, щоб детальніше дослідити вподобання клієнтів. До прикладу, який колір краще привертає їх увагу, а який гірше.

– Чудова робота, Октавіє! Стисло і по справі, – посміхнувшись у відповідь на схвальний коментар, кобилка знову зайняла своє місце. – Бон Бон, будь ласка, розкажи класу про Октавію.

Бувши поні з темно-синьою гривною, поцяткованою рожевими пасмами, Бон Бон виглядала як типова студентка. Типу тих, що з великих плакатів розповідають про важливість освіти.

– Це Октавія, вона вивчає теорію музики, історію... та грає на... скрипці? – Спитала вона з надією.

– Взагалі-то на віолончелі.

– Ох, вибач.

Вініл заговорила з іншого кінця аудиторії:

– Ей, – перервала бесіду діджейка. – Я також ходжу на теорію музики, але тебе на жодному занятті не бачила!

– Селестія Свята та Всемогутня, навіщо *ти* відвідуєш теорію музики? – недовіжливо запитала витончена поні.

– Я діджейка. Хіба ти не чула маленьку міс сором'язливість?

– Професія діджея навряд чи потребує поглибленого навча-

– Якого *сіна* ти зараз сказала?!

Викладач методично перервав сварку:

– Спокійніше, обидві. Існує дві гілки музичної теорії: класична та сучасна. Впевнений, що у вас є хоч щось спільне, врешті решт – ви обидві любите музику.

– Та-ак, ми обидві любимо сучасну музику. Ох, ні! Тобі ж подобається класична, чи не так, Октавіє? Жаль. Як це, знати, що навіть мавпу можна навчити грати на віолончелі? Я бачила одну в цирку, – діджейка показала язика.

– Сучасну?! Весь цей брязкіт та скрегіт подібний до постукування екведопонеків по камінню. У тебе більше спільного з мавпою, аніж зі мною, приматка! – Темногрива поні не збиралася просто так терпіти образи у бік своєї музики.

Вініл підскочила зі свого місця:

– Як ти мене назвала, снобка?

Також підскочивши, Октавія не здавала позицій:

– Я назвала тебе мавпою!

– Мавпи хоча б знають, як розважатись, ханжа!

– О так, ти знаєш *все* про веселощі, клубна тварина!

Синхронне охання акомпанувало відвислій щелепі діджейки, але єдиноріжка швидко прийшла до тями й зло примруживши очі, пішла на свого ворога:

– І це я приматка? Ти лише водиш палицею по струнах, а я творю завдяки передовим технологіям! Мою музику ти навіть *зрозуміти* не зможеш, не те що насолодитись нею!

Октавія зробила крок вперед, скрививши мордочку:

– Ти пройдисвітка! Музика потребує *майстерності*.

Вініл також зробила крок до об'єкта своєї ненависті, чинячи опір абсурдному бажанню розсміятись, що часто виникало, коли хтось кричав на неї. До речі, ця її особливість нерідко впливала на взаємини з директором школи.

– Ти назвала мене пройдисвіткою? – Загрозливо запитала діджейка.

Вигляду нервово ковтнувши сірої кобилки було цілком достатньо. Проте діджейка збиралась дотиснути її.

– Я... я не хотіла тебе образити, просто констатувала факт, що навички, необхідні для гри твоєї “музики” не вартують і половини необхідних для гри на моїй віолончелі, – не мавши бажання поступитися, віолончелістка зробила ще один крок вперед, опинившись обличчям до обличчя з розлюченою єдиноріжкою.

З полум'яними від крику щоками та зморщеним носом, Октавія здавалась радше кумедною, аніж злою. Вініл відкрила рота, аби висловити все що думає про віолончелістку, як Псайк знову втрутився, цього разу з твердим наміром припинити сварку:

– Добре, кобилки, вам час трохи заспокоїтися. Як би мені не подобалось дивитись на суперечку двох протилежностей, а повірте, я у *захваті* від цього; я вважаю, що саме час припинити, поки все не зайшло надто далеко.

Тепер, коли напруга різко знизилася, обидві кобилки озирнулись, та помітили, що за ними спостерігає вся аудиторія. Вініл ніяково посміхнулась та почухавши копитом потилицю пішла до свого місця, Октавія ж поправила зачіску та витончено сіла за стіл.

Псайк ляснув копитами, взявши ситуацію під контроль:

– Неймовірно, чудова демонстрація міжособового конфлікту! Сподіваюсь ви робили нотатки? – Поні спішно взялися занотовувати все, що могли згадати.
– Вашому потоку випала унікальна можливість. Дослідити психологію цілком

та повністю з книг неможливо, до вашого відома, – він замовчав на кілька секунд, подивився на годинник і, нарешті зібрався з думками. – Що ж, часу на обговорення майже не залишилося, але у мене є завдання на наступний тиждень, – коли поні почали збиратись, він нарешті відкрив свій підступний план. – Октавіє, я хочу аби ви з Вініл провели вихідні разом.

– Що?! –Заволали вони в унісон, під іржання інших першокурсників.

– Ви хочете, щоб я провела час з... *нею*?! – Вигукнула Октавія.

– Так, я взагалі-то хотіла відірватись на цих вихідних! – Додала Вініл, за що була нагороджена злісним поглядом від віолончелістки.

– Оскільки, – спокійно пояснив Псайк, – це чудова можливість зрозуміти як можуть змінюватись стосунки з часом, на краще чи на гірше. Ми переглянемо сьогоднішні нотатки та порівняємо з вашою поведінкою у понеділок, зробимо висновки та прогнози на майбутнє. Можливо, мені доведеться попросити вас частіше проводити час разом, щоб в нас був матеріал для обговорення. Хай ми трохи відходимо від програми, але я вважаю, що це буде цікавий додатковий проєкт.

– Психологію обирай, казали мені. Препод кльовий, предмет ізічний, – бурмотіла Вініл, поки закидала речі до сумок.

Псайк посміхнувся:

– Я впевнений, що все мине терпимо. Хто знає, може ви знайдете щось спільне.

– Маю сумніви стосовно цього, – Октавія застібнула сумки та повісила їх на спину. – І чим ми маємо займатися?

Помаранчевий поні знизав плечима:

– Сходить до бару, у кіно, прогуляйтесь містом. Поки ви разом, це не має значення.

– Нап'ємося! – Запропонувала діджейка.

– Алкоголь зробить тебе або нормальною, або нестерпною. Мабуть, я ризикну, – розсудила Октавія шляхом до виходу. – Але я обираю місце! – Сказала вона, озирнувшись.

Вініл зітхнула і попленталась за нею. Коли поні вийшли під палюче сонце і почали підійматись на пагорб до центральної площі, єдиноріжка змусила себе йти на одній дистанції з Октавією:

– Що ж, одразу дещо з'ясуємо: я дам тобі свій номер телефону, але ти, за жодних умов, не будеш писати чи дзвонити мені, крім як щодо нашого завдання, зроз? – Вслід за листом паперу до неї підлетіла ручка та почала шалено писати.

– Погоджуюся. Те саме з моїм номером, – єдиноріжка закінчила, поклавши листок до сумки сірої поні. Парочка зупинилась, поки віолончелістка, поралась з двома предметами копитами і ротом, каліграфічним почерком наводила кожну цифру. – От і добре. Тільки постарайся не розголошувати його своїм друзям, – з легкою зарозумілістю в голосі сказала вона та продовжила йти.

– Ага. Я наберу завтра, тоді вирішимо.

– Спробуй обрати належний час, добре? Не всі з нас звикли, як ти кажеш, "відриватись" до четвертої ранку, та заливати сон алкоголем.

– Рухала б ти крупом, Октавіє.

Завершивши бесіду, поні розійшлись у різні боки. Октавія пішла на чергове заняття, а Вініл додому.

Кобилки ще цього не знали, але їх життя вже почало змінюватися. Воно танцювало у ритмі конфлікту та невпинно йшло до того, про що жодна з них не могла й мріяти.

Розділ 2

{[НЕВІДОМІЙ НОМЕР]}

>Йо, це Вініл. Який план на вихідні?

Октавія зітхнула та додала номер до контактів, оскільки забула зробити це вчора.

>Пістолетна дуель?

Віолончелістка усміхнулась від своєї дотепності.

{[ВІНІЛ]}

>Назви час і місце, приколістка.

Вона закотила очі та швидко надрукувала.

>Блюз Таверн, о сьомій вечора.

Коли Мейнкеттенський годинник сповістив про настання сьомої години, Октавія вже сиділа за столиком в кутку і спостерігала за ненависною єдиноріжкою, яка з не менш злим виразом обличчя, прихованим за темно-фіолетовими окулярами, наближалася до неї.

Шуми веселого бару огортали їх, але кобилки були байдужі до загальної радості. Обидві очікували кількогадинну сварку, що ставатиме дедалі незрозумілішою під дією алкоголю, не більше.

Але, звісно ж, все піде всупереч їх очікуванням.

– Що ж, – сказала Вініл, зайнявши місце навпроти Октавії, наче намагалася відгородитися від неї столом. Ситуація, щонайменше, ніякова, тому діджейка почала розмову з класичного. – Як життя?

– Для тебе – взагалі ніяк, – сухо відповіла співрозмовниця.

На щастя, окуляри приховали заочені очі. Озирнувшись, Вініл левітувала до себе свіжоприготований коктейль з сусіднього столу, на якому мирно дрімав жеребець.

– От, пий. Може це допоможе налагодити контакт, або ти станеш менш нестерпною.

Заперечливо хитнувши головою, Октавія навіть не подивилась у бік бокала:

– Я ще не досягла повноліття.

– Ти жартуєш, еге ж? Як тебе взагалі сюди пропустили?

– Мене не питали, от я і не сказала. Чекай-но, – вона склала копита навхрест. – Ти не можеш бути набагато старшою за мене. Ми обидві вступили до університету одразу після школи, чи не так?

– Взагалі... Я кинула школу на рік раніше, – Вініл неохоче розповіла це.

– Це багато чого пояснює, – земнопоні посміхнулася.

– Ей! Я промовчала коли ти відмовилась пити відмазавшись віком, може відплатиш тим самим?

– Добре, – поступилася Октавія. – Але як ти вступила до університету з незакінченою середньою освітою?

– Весь минулий рік я працювала та вчилась за соціальною програмою. Мені не шкода за своє рішення, але я розумію що треба рухатись далі. Не хочу жити на виплати безробітнім, як деякі поні.

Октавія здивовано підняла брови:

– Тоді навіщо було кидати, якщо ти знала що це може зашкодити твоєму майбутньому?

Вініл стало незручно, вона відвела погляд:

– Був... привід, цього досить? Краще змінимо тему.

– Як на то є твоя воля...

– Хм, а коли в тебе повноліття?

– Через кілька тижнів.

– Круто.

– Угу.

Розмова зайшла в глухий кут, але Вініл не планувала здаватись, в неї був останній козир.

– Ну й безглузде завдання нам дали, – пробурчала Вініл. На подив, Октавія схвально заіржала. – Гей, я й не думала, що ти вмієш сміятись.

– Вкрай дотепно. Я не така нудна, як ти вважаєш.

– Хіба? – Посміхнулась єдиноріжка. – А ти доведи. Випий.

– Я... Ні, я не можу.

– Октавія, не будь ти такою... такою собою!

– Вініл, я не жартую.

Діджейка сумно зітхнула:

– Я розумію, що не жартуєш. Ну, якщо хочеш бути непитущою задроткою, то їй і залишайся. Бачиш, мені байдуже.

Ці слова зачепили Октавію:

– Нерозумно вважати, що я не зможу підтримати розмову без алкоголю.

– Ти? Та я впевнена у цьому на сто двадцять відсотків, – Вініл сумно окинула поглядом бокал та левітувала його назад. Октавія кинула здивований погляд на діджейку. – Що не так?

– Чому не випила? Ти ж повнолітня.

– Пити наодинці не весело, знаю як ніхто інша.

– Ти наче любиш пити, тому не стримуйся через мене. Може п'яною ти будеш приємніша у спілкуванні, принаймні я на це сподіваюсь.

– А так я божевільна... Так? – Вініл вперше задалась такою беззахисною, тому Октавія дала щиру відповідь:

– Ні, думаю, що ні. Сказати чесно, я судила про тебе крізь призму нашої запеклої суперечки в аудиторії. І твій образ був далеко не позитивним, – зупинившись на кілька секунд, Октавія продовжила. – Оскільки ми нарешті знайшли спільну мову, хотіла б дещо запитати... Я дійсно така занудна поні? Скажи чесно.

– Насправді ні, принаймні зараз. Щонайменше, з тобою цікаво сперечатись, – Вініл посміхнулася.

З легким смішком, віолончелістка підтримала нову подругу:

– Яка то була суперечка...

– Тааа, “клубна тварина”, жорстко, але звучить круто. Треба так новий трек назвати.

– Хіх, не дякуй, – мордочкою Октавії розповзлася усмішка. – Ти доречно аргументувала про технічну перевагу своєї музики, звівши нанівець мої тези про її примітивність.

– Сама не знаю як додумалася до цього.

Кобилки безтурботно розсміялись. Ніякова та неприємна атмосфера поступилась комфортній розмові, що буває при зустрічі давніх подруг.

– До речі, якщо не проти, то можемо удати наче жахливо провели цей вечір? – Запитала Вініл, розпластавшись на спинці дивану.

– Для чого?

– Не хочу, щоб Псайк впевнився у своїх висновках. Я впевнена, що він скаже: “От бачите, я казав що так і буде”.

– У такому разі повністю підтримую твою пропозицію. Тоді на парах сперечатимемось, ніби нічого й не змінилось, окі-докі?

– Згода. А як щодо вільного часу? – Щоки Вініл трохи почервоніли. – Я тут майже нікого не знаю, добре мати б хоч одну подругу.

Октавія тепло усміхнулася:

– Добре, що тут нема Псайка, мені він також не подобається. Дещо спільне у нас все ж є, він не помилився.

– А як щодо твоїх шкільних друзів? Ніхто не поступив разом з тобою?

Тепер була черга сірої поні почуватися ніяково:

– Ні, – вона сухо відповіла.

– Оуч. Кепсько. Кхм, а ти живеш в гуртожитку?

– Ага, в студмістечку. А ти?

– В бюджетній квартирі-студії у центрі міста. Добре-добре, приколююсь, у паскудній квартирі з тарганами недалеко від універу.

– Уф, тепер я розумію чому ти ночами тусуєшся, замість поспати вдома. Ще й цей шлях який доводиться пройти, щоб відвідати чергове заняття, думаю, це швидко набридне.

– Ага, лише тиждень навчання, а я мене вже кумарить.

– І? – З цікавістю запитала Октавія.

– Що і? – Вініл здивовано перепитала.

– Ти збираєшся з цим щось робити?

Її синьогрива подруга знизала плечима:

– Дупля не відбиваю. Спробую пошукати місце ближче до університету, але б'юсь об заклад, все вже зайнято.

– Рішення очевидне – оселись в гуртожитку, як і я.

Вініл задумливо почесала підборіддя:

– Думаєш спрацює?

– Безперечно. Зателефонуй тим, хто платить за твоє навчання, вони допоможуть знайти краще рішення.

– Дійсно? Ну що ж, наберу їх завтра, – вона усміхнулася. – Вмієш дати влучну пораду, Октавіє.

Віолончелістка перейняла її позитивний дух:

– Читання університетських флаєрів все ж має певний сенс.

– Мабуть, тобі подобається вчитися в університеті?

– Настільки помітно? Я довго мріяла про це: всі ці зайняття та нові поні, з якими я познайомлюся; всі ті друзі, з якими знайду спільну мову, всі вони будуть добрі та ввічливі у цьому дорослому світі, та й таке.

– Добрі та ввічливі? Схоже я все зіпсувала ще в перший тиждень.

Октавія легко хитнула головою:

– Не турбуйся, ти вже все виправила.

– Серйозно? Ми лише порозмовляли, – Вініл насупилась.

– Так, але... розповім пізніше. Це нудна тема, – віолончелістка прибрала чорні пасма з мордочки та відвела погляд.

– Я вже сумніваюся у твоєму понятті нудьги, так що можеш розповідати.

– Це особисте.

– Оу, – настала ніякова пауза. – Все добре, не хочеш розповідати то й не треба, я не наполягаю.

– Ні, ти все ж маєш це почути. Я почала цю тему, тож тепер зобов'язана все розповісти.

– Впевнена?

– Так, – Октавія зібралася з думками. – До університету, до наших занять, я була... самотня.

– Всім іноді буває самотньо.

– Сумніваюсь, що ти в змозі уявити той рівень самотності який я пережила.

– Добре-добре, вірю тобі. Але через що ти була самотня? В такої кобилки як ти, мала б бути купа друзів у школі.

Октавія почервоніла та відвела погляд у підлогу:

– Взагалі-то, ні.

– Оу, – Вініл не знала як реагувати на таку відвертість.

Кілька секунд потому Октавія продовжила:

– В мене не було купи друзів. Чи навіть десятку. У мене... не було жодного друга чи подруги, – від сорому, кобилка продовжувала поглядом пропалювати підлогу.

– Це... – Діджейка не знала як підтримати подругу.

– Так, – Октавія зробила глибокий подих і приклала копито до мордочки, наче у спробі витерти свій сором. – Вибач, – вона фальшиво хіхкнула. – Це було недоречно. Краще б я промовчала.

– Ні, все добре. Ну... в сенсі, все добре, крім частини про друзів ...

– Будь ласка, змінімо тему.

– Що ж... – Вініл на мить замовчала, перш ніж продовжити. – Якщо ти поділилася зі мною чимось настільки особистим, значить і мені варто. Так тобі буде спокійніше і не буде страху, що я зраджу та розпатякаю твої таємниці.

Маленька, але щира посмішка осяяла губи віолончелістки:

– Дякую.

– Ти навряд скажеш те саме, коли я закінчу, – вона кілька секунд збиралась з думками, після чого продовжила. – Окей, це може прозвучати жалюгідно, але в мене були певні складнощі з навчанням. Я завалила ну-у... все. От чому мені так неприємно, коли мене називають недоучкою, – єдиноріжка поставила копита на стіл, та підперла ними підборіддя. – Кожен рік я докладала максимум зусиль, але так нічого й не досягла. Я пасла задніх в кожному класі. Мене рятувала лише музика, – її очі залишалися прихованими за окулярами, але тіло буквально сяяло енергією. – Я не вміла розбирати тексти чи розв'язувати рівняння, але коли до копит потрапляв діджейський пульт, мені *не було* рівних. Я була богинею музичного кабінету, баси корились моїй волі, – вона широко посміхнулась і підняла голову. – Я грала всюди, де тільки можна було, і так довго, скільки витримувала. Інші лошата могли отримувати високі оцінки, але все чого жадала я, все що було мені *необхідно* – моя музика.

Октавія ледь всміхнулася, помітивши ентузіазм діджейки. Вона також відчувала заспокійливу теплоту музики на тлі холодної реальності. Але віолончелістка промовчала, бо історія ще не закінчена.

– Проте... – Посмішка зникла з мордочки Вініл. – Ніхто крім мене так не вважав. Потрібен гарний рекомендаційний лист для вступу до університету, про який я і мріяти не наважувалась. Навесні мені оголосили, що я залишаюсь на другий рік, бо нічого окрім музики не склала. Все що я могла зробити – кинути школу та самостійно шукати шляхи до університету. Власне так я і поступила.

Потягнувшись через стіл, Октавія доторкнулась копитом до копита діджейки:

— Дякую, що розповіла мені. З моменту нашої зустрічі я поводи́ла себе грубо та зверхньо. Я здивована, що після всього цього, ти довіряєш мені такі секрети.

— Як я і казала, це лише гарантія, що я нікому не розповім твій секрет. Хоча... ти маєш рацію, довіра звучить набагато краще.

— Але моя історія навіть історією не була. Звичайний сумний факт. А в тебе... Я сильно помилялась щодо тебе.

Вона уважно подивилась на Вініл, що та аж почервоніла та відвела погляд:
— Ем, дякую.

Віолончелістка нарешті зрозуміла, як виглядає зі сторони, та відступила на свою частину столу, також рясно залившись червоним:

— Перепрошую. Мене захопила твоя історія.

— Все добре. Абсолютно нормально.

— Однак, це було нетактовно, ще раз перепрошую.

Вініл підступно усміхнулась:

— Ми у найдальшому куті бару. Повір, тут займались і гіршими речами, аніж триматися за копита.

— Що?! — Октавія зблідла та метушливо почала оглядати дивани, що викликало несамовите іржання в діджейки.

— Чілл, тут прибирають щовечора. Мабуть, — Вініл подобалося спостерігати як вертиться її подруга.

— Думаю мені вже час повертатись до гуртожитку. Я не маю порушувати режим, — вона сповзла зі свого місця, обережно ступивши на підлогу.

— Ну-у, — розчаровано протягнула Вініл не подумавши.

Октавія посміхнулася:

– Хто б міг подумати, що тобі так сподобається моя компанія.

– Уявимо, що цього не було. Тож, ми зустрінемося ще раз, у понеділок?

– Безумовно, – Октавія секунду вагалася, прикусивши губу у роздумах, але зрештою пішла нічого не зробивши.

Вініл кинула погляд вслід за нею, навіть підвелась на стіл, щоб прослідкувати як сіра поні зникає за дверима. Коли це сталося, вона розчаровано впала на диван.

– Безумовно, – пробуркотіла вона.

Розділ 3

Нічна прохолода сколихнула тіло Вініл, але її увага була прикута до іншого. Окутаний білим сяйвом магії, перед її обличчям завис телефон, поки десь у темряві годинник відбивав чергову годину.

Її ліжко було м'яким, хоча і доволі бюджетним, при тому займало близько половини квартири. Однак думки діджейки були далекі від квартири.

{[ДО КОГО:Октавія]}

>Йо

Вона стисла зуби, але невдовзі зітхнула та торкнулася екрана.

[ЧЕРНЕТКУ ВИДАЛЕНО]

Вініл лягла на живіт і зі стогоном занурилась мордочкою у подушку. Телефон терпляче висів у повітрі, доки кобилка не наважилась на другу спробу.

{[ДО КОГО: Октавія]}

>Як справи?

– Зараз третя ранку, Вініл, я давно сплю. Ти ідіотка, – буркотіла єдиноріжка, імітуючи голос Октавії. Магічний завіток потягнувся до кнопки видалення.

[ПОВІДОМЛЕННЯ НАДІСЛАНО]

Її серце закалатало, наче від удару струмом, і вона підскочила на ліжку: – Ні-ні-ні-ні-ні, – шепотіла вона. – Лише не зараз, ні, ще зарано! Діскорд мене дери!

Протягом декількох довгих секунд Вініл не втрачала надії, що, можливо, Октавія не спала поруч з телефоном та зараз нічого не почула. Коли минула хвилина, на лобі з'явилися перші крапельки поту. І щойно діджейка почала заспокоюватися, як кімната осяялася світлом телефону в супроводі знайомої мелодії.

“Бляха”.

{[ВХІДНИЙ ВИКЛИК: Октавія]}

“О, Селестіє, врятуй та збережи”.

Виходу нема; Октавія знає, що Вініл сидить з телефоном. Вона має відповісти. Сонний розум запропонував не брати слухавку та швидко втекти з міста, аби ніколи знову не зустрітися з віолончелісткою. Проте раціональне мислення було сильніше.

Клац

– Хей, – обережно промовила Вініл.

– *Заради сестер алікорниць, нащо ти пишеш мені о чверть на п'яту?* – спитав приємний, але трохи обурений голос.

– Ем, не можу заснути.

– *Тому ти вирішила поділитись зі мною своїм нещастям?*

Вініл зойкнула:

– Сорян.

– *Заспокойся, я жартую. Якщо чесно – також не можу заснути.*

– Чому? – Вініл лягла на бік, зігнулася по-котячому, а перелякана мордочка змінилася на скромну усмішку.

– *Не можу зупинити вир думок.*

– Ага, знайоме відчуття. І про що ти думаєш?

– Нічого серйозного. Не хочу навантажувати тебе, а то ще заснеш.

– Взагалі-то, було б непогано, – кобилки хіхікнули. – Комон, розповідай.

–*Ну-у... скажу чесно, я думала про тебе, Вініл.*

Серце єдиноріжки забилося трохи швидше:

– Справді? – Спитала вона ледь хрипуватим голосом.

– *Я... Пам'ятаєш про що я розповідала у таверні? Щодо... відсутності друзів?*

– Так, а що?

– *Якщо коротко, я неймовірно вдячна, що нас силою змусили краще пізнати одна одну. Дивне почуття... бути комусь... –* Ледь помітне схлипування, що почулося з того боку слухавки, вразило Вініл у самісіньке серце. – *Вибач, безсоння робить мене більш... відвертою.*

– Все добре. Я тебе розумію, в самої те саме, – діджейка підтримала її, пошепки додавши. – Лише не плач, будь ласка.

– *Я в нормі. Чому б мені плакати, коли все добре. Я просто хотіла сказати тобі... дякую.*

– Хей, я також тобі вдячна. Ні до кого з друзів я ще не відчувала такої довіри – добре, що у моєму житті з'явилась ти.

Октавія посміхнулася:

– І нікуди не зникну, це вже точно. Мені ще довчитися треба.

– Та й мені також. Але ми надеремо чимало крупів та отримаємо свою славу. Ти і я, зрозуміла? – Вона не хотіла здатися такою жорстокою, та думки про час, який вона може провести з подругою, запаморочили голову діджейки.

– *Безумовно. Подруги навік!* – Не менш збуджено вигукнула Октавія.

Вініл посміхнулась у темряву:

– Це було якось по-лошатські.

– *Та годі. Завжди мріяла це сказати. Тепер і ти кажи, що б все було офіційно.*

Після кількох секунд роздумів, єдиноріжка вирішила приборкати свою пихатість:

– Подруги навік.

– Ти й суббас не зможеш налаштувати, навіть якби твоє життя залежало від цього! – Кричала Вініл.

– А *ти* й звичайну віолончель не налаштувала б згідно з оркестровими стандартами! – Видала у відповідь Октавія.

Псайк зацікавлено почесав підборіддя:

– Насправді, я був впевнений, що ви швидко потоваришуєте. Ех, втрачаю хватку, – на мить парочка примовкла, відчувши провину перед викладачем, бо змусили його засумніватися у собі. – Або нам варто повторити експеримент ще кілька разів! – Почуття провини миттю зникло.

– Я вважаю, що це порушує мої громадянські права. А саме, заборону на необґрунтовані покарання та жорстокі катування.

Вініл подумки залишила примітку похвалити віолончелістку за цю фразу після пари:

– Ах так? Вчора ти так захопилася розповіддю про себе, що піди я з таверни, ти й уваги не звернула! – Посередня відповідь, Вініл відчула, що її аргументи слабшають.

На щастя, Псайк вирішив особисто закінчити цю суперечку:

– Досить, сідайте вже, обидві, – обурені вигуки пролунали крізь всю аудиторію, але невдовзі вони змінилися брязкотом бітсів: схоже, що учні робили ставки. – Повернемось до теми заняття. Я пояснив вам всі особливості курсової роботи, але до офіційного закінчення зайняття ще півгодини. Тому як вам ідея, обрати гідне заняття на цей тиждень нашій улюбленій парочці?

Бон Бон з усмішкою підняла копито:

– Може романтична вечеря? – Вона захікікала разом з м'ятною кобилою, на крупі якої виднілась ліра. Ще кілька поні підтримали їх, побачивши жарт там, де це не вийшло у Вініл.

Октавія ж вперлась поглядом у Бон Бон, зі сподіванням, що її червоні щоки сприймуть за люті. Віолончелістку могли образити, назвати мавпою, але ж вона розуміла що до чого.

– Може, обійдемося чимось, що з меншою ймовірністю скінчиться вбивством? – Запропонував Псайк, однак посмішка на його мордочці викривала що жарт йому сподобався. – Як щодо кіно? Там вам і розмовляти багато не доведеться.

Вініл ледь стрималась від того, що б миттєво погодитися, натомість вона похмуро глянула на Псайка, після чого кивнула:

– Окей. В темряві хоча б її обличчя не видно.

– Чудово! Що вважаєш ти, Октавіє?

Віолончелістка тяжко зітхнула, наче похід до кіно у компанії єдиноріжки був тотожній тортурам.

– Що ж, добре, якщо ви наполягаєте на цьому дурнуватою завданні. Але Вініл платить.

Не втримавши сміх, м'ятна єдиноріжка, що сиділа навпроти Бон Бон, гучно прошепотіла тій:

– Все логічно, жеребець має платити за свою кобилку, – кілька секунд потому аудиторія вибухнула гучним сміхом студентів, що тиццали копитами у бік почервонілих кобилок.

Цього разу Псайк не оцінив жарт:

– Ліра, от це було зайвим. Я люблю добрі жарти, але збавимо оберти, добре?

– Слухаюсь, сер, – відповіла вона, віддавши честь, чим ще сильніше розсмішила Бон Бон.

– Отож, клас, забудьмо про це, як про сніг після зимового прибирання! Впевнений, вам вже час йти на інші заняття.

Вийшовши на вулицю, діджейка ледь втрималась, аби не піти одразу на зустріч подрузі. Вона лише повільно продовжила плентатись уперед. Те саме зробила й Октавія, але з більшою грацією. Лише дійшовши до набитого студентами парку, вони наважились заговорити. У їх одногрупників вистачало власних турбот, тому за парочкою ніхто не мав слідкувати.

– А прикольно ти вигадала про ті “необґрунтовані покарання” та “жорстокі катування”. Звучало потужно, – з усмішкою від щоки до щоки, сказала діджейка.

– Так, цим я особливо пишаюся. Вигадала під час лекції з історії, коли розповідали про покарання сивої давнини. Навіть не думала, що горохом можна катувати, бррр, – хіхікнула Октавія, після чого перевела погляд на Вініл. Єдиноріжка безтурботно оглядалася, без тіні страху, що хтось може в цей час спостерігати за нею. Її електрично-синя грива з блакитними пасмами, навіть будучи такою хаотичною, личила своїй власниці. Наче суміш краси та веселощів. Віолончелістка майже заздрила.

– Знаєш, а fajно звучить. Може мені варто перевестись з малювання на історію?

– На одну пару про катування припадає десятки пар про політику, дати та постатей. Сумніваюсь, що тобі буде цікаво, млинчику.

Вініл раптом зупинилася та поглянула на подругу:

– Млинчик? – Перепитала вона, звівши брови від здивування.

– Нам ще рано вигадувати прізвиська? Пробач, в мене ще погано виходить,
– Октавія почала нервово водити копитом по землі.

– Розумієш, “млинчик” це не зовсім доречне прізвисько для подруги... –
Вона прочистила горло та пошепки додала. – Це ближче до прізвиська
домашнього улюбленця.

– Йой, – щоки Октавії миттєво запалали, що викликало у Вініл легку
усмішку.

Щоб уникнути ніякової тиші, єдиноріжка продовжила йти наче нічого й не
було. Безтурботне хитання хвостом, закликало Октавію йти за нею:

– Удати, що нічого не було?

– Так, будь ласка.

– Не хвилюйся, у всіх бувають промахи. Тим паче призивітка не можна
просто вигадати, це випадковість. Тому поки що зви мене Вініл, окейк?

– Добре. Тож, повернемося до попередньої теми: чому б тобі не
відмовитись від одного зі своїх предметів? У твоїй компанії лекції минатимуть
набагато цікавіше.

– Насправді, мені нема від чого відмовлятись. Дивись, теорія музики
залишається, зрозуміло чому, а малювання мені насправді подобається, – Вініл
раптом зупинилась, наче не бажала називати останній предмет.

– А чому б не кинути психологію? Я бачила тебе поза університетом, і ти
була доволі стомлена.

– Бо... – прошепотіла Вініл.

– Що, вибач?

– Бо лише на ній ми проводимо час разом, – протараторила вона вмить
почервонівши, та озирнувшись у пошуках небажаних слухачів.

– Мені також подобається проводити час з тобою, Вініл, – коли діджейка озирнулася, взаємна посмішка осяяла їх мордочки.

Зовсім скоро, стало зрозуміло, що вони намагаються увести одна одну в різні боки.

– Ем, Октавіє, може підемо в їдальню?

– В мене лекція з історії починається через кілька хвилин. Я думала ти мене проводиш.

Вініл ніяково посміхнулася:

– Оуч, дійсно. Мій косяк. А де це?

Зітхнувши, віолончелістка копитом вказала шлях.

Вініл не мала стояти біля кабінету в очікуванні Октавії, на то було чимало причин. Аж дві.

По-перше, було б ніяково, якби попеляста поні помітила єдиноріжку, що чекає на неї.

По-друге, у неї стовідсотково є чим зайнятися. Вона не така самотня, щоб чекати подругу до кінця пари. У діджейки є багато інших друзів та справ, що потребували її уваги. Безумовно.

Півгодини потому, її друзі та справи дивилися на неї з дна кружки. Університетська таверна була не така занепала, як інші бари, де Вініл доводилося “займатися друзями та справами”, але років будівлі точно чимало. У табличці над дверима написано, що будівля стала однією з перших відкритих після зведення університету. Та яким дивовижним не був факт, що шинок став однією з найпріоритетніших споруд, він не міг відірвати кобилку від роздумів.

– Ну ж бо, Вініл. Зберися, – пробурчала вона, перш ніж злизати останню краплю міцного сидру з краю кружки. – В тебе купа друзів, з якими можна затусити. Ти не маєш зациклюватися на одній.

Слова луною досягли її вух. З безодні свідомості донеслося шепотіння.

“Але вона така цікава!”

– Ні! Мені нудно, а вона допомагає вбити час.

“Тому ти дослухаєшся кожного її слова?”

– Дай мені спокій, – вона штовхнула кружку та занурилась мордочкою у копита.

Позаду хтось пирхнув:

– Я ще навіть слова не проронив, – промовив Псайк, присівши поруч з Вініл.

Вона миттєво піднялася на дивані, подивившись на вчителя широко розплющеними очима:

– Ем... Привіт...

– Розслабся. Я тут не для того, щоб катувати тебе. Просто іноді заходжу мекнути після робочого дня.

– Кльово, – було ніяково розмовляти з викладачем поза парами. Наче два шари її життя почали змішуватися.

Вчитель зітхнув та зажурився:

– Ти ж розумієш, що я лише намагаюся урізноманітнити наші заняття, так? Я й не думав, що через мене ти можеш закінчити цей день у компанії кружки сидру.

– А? – Раптом Вініл зрозуміла, як це виглядало з боку та прочистила горло.
– Я п'ю не через це... але вам навряд стане легше від цього.

Мордочкою Псайка розповзлася посмішка, після чого він розвів копитами:

– Насправді, життя викладача може бути досить нудним. Думаю, мені пощастило, що ви з Октавією обрали один й той самий предмет. Не має значення, скільки клятої паперової роботи на моєму столі, я чекаю кожен ваш новий виступ. Хоча, схоже що сьогодні Октавія здобула перемогу.

– Смійся, смійся, – Вініл пожаліла, що відштовхнула кружку й не може плеснути кілька крапель в обличчя Псайку.

– Ай, та годі тобі. Я впевнений, що наступного разу в тебе все вийде. Вигадай щось про її гриву, вона наче як чутлива щодо цього, – запропонував жеребець.

Єдиноріжка звела брови:

– Ти серйозно?

– Стовідсотково. Або, якщо бажаєш пізнати її з кращого боку, спробуй замість цього зробити їй комплімент.

– У неї є кращий бік? – Автоматично видала Вініл, поки її думки були зовсім далекі від знущань.

Вчитель тихо гикнув:

– Непогано. Здається, шанси на вашу дружбу з неймовірною швидкістю наближаються до нуля?

– Будь-яка надія на дружбу зникла після її слів про діджеїв-пройдисвітів, – голос Вініл був максимально твердим та переконливим.

– Нд-а, я приблизно так і подумав. Веселощі все одно не можуть тривати вічно.

Біла єдиноріжка встала зі свого місця та розім'яла копита:

– Дякую за бесіду, але мені саме час йти. Влаштовувати вечірки там, крутити платівки. До зустрічі.

Псайк хитнув головою та підняв копито на знак прощання, після чого дав вже інший жест адресований бармену, щоб той почав змішувати коктейль.

Щойно Вініл вийшла на вулицю, вона витягла телефон зі своїх сідлових сумок і левітувала його перед собою. Швидко написавши повідомлення, вона повернула його на місце та радісна пішла далі.

Октавія почула тиху вібрацію у своїй сумці та потягнулася до неї. Пояснення вчителя відійшли на другий план, коли віолончелістка витягла телефон і почала тицяти на кнопки під столом.

{[Вініл]}

>В тебе гарна грива :)

Розділ 4

– Якщо чесно, я жодного разу не була у цьому кінотеатрі, – відзначила Октавія.

Фос було чимале, але витримане у кращих традиціях малого бізнесу: тепле й затишне, ще не вкрите байдужою кригою комерції, як це зазвичай буває. Октавія зраділа цьому чарівному відкриттю.

– Проте, мій гаманець в змозі його потягнути, – посміхнулася діджейка, левітувавши до себе два відерця попкорну.

Віолончелістка грайливо штовхнула її у бік:

– Сподіваюся ти зрозуміла, що я пожартувала на парі. Ти не маєш за все платити. Тому я придбаю квитки, якщо ти вже вирішила заплатити за їжу?

Щойно Вініл хотіла настояти на своєму рішенні заплатити за подругу, як у її свідомості виринув жарт м'ятної єдиноріжки:

– Окі-докі, звучить справедливо, – відповіла вона, з легким почуттям образи.

Октавія посміхнулася їй та пройшла до каси:

– Два квитки на... ем, Вініл, а на що підемо?

– Е-е-е, – біла поні глянула на розклад сеансів. – Крупорвач Три, – відповіла вона, на що отримала осудливий погляд подруги. – Ну а що? Це ж фільм Квінтена Куцика! Він як викине коника, то ти ржатимеш хвилин п'ять.

Зітхнувши, сіра кобилка звернулася до помітно знуднілого касира:

– Два квитки на... це, будь ласка.

Тепер, озброєні двома сьайнистими папірцями, парочка без проблем минула контролерку та зайшла до темного коридору. Вийшовши у велику залу, вони швидко піднялися та зайняли два місця посередині останнього ряду.

Оскільки поруч з ними нікого не було, Октавія вирішила поставити подрузі кілька питань, яка вже почала промисловими темпами поглинати попкорн:

– Крупорвач? *Ти серйозно?*

Вініл подавилася, виплюнула кілька зерен на нижні ряди, та, болісно проковтнувши інші, відповіла:

– Маєш щось проти розривання крупів?

– Я маю щось проти поганих фільмів. Вініл, він зняв “Скажене весілля по-кантерлотські”, про що ще розмовляти?!

– Ти цей фільм ще навіть не бачила! Зустрічають за одягом, а проводжають за... крупом...?

Віолончелістка іронічно посміхнулася, після чого делікатно поклала шматочок попкорну до рота:

– Здається, ти під кінець щось наплутала.

– Хех, приказки ніколи не були моїм коником. Та все ж, не критикуй фільми передчасно.

– Важко не критикувати фільм з такою назвою.

Вініл заплющила очі та потерла скроні:

– Відкрий свій розум, о юна падаванко.

– Я молодша за тебе лише на кілька місяців!

– Тихо, фільм починається.

Так почалися сто сорок чотири хвилини поганої режисури та насилля, здебільшого над глядачами.

Посеред гучної екшн-сцени, у якій єдинороги, верхи на пегасах, пускали по землі розпечені магічні кулі, а величезна Робо-Луна намагалася зірвати кантерлотський палац з його гірського постаменту, Октавія подивилася на свою подругу. Відблиск грав у її синьому волоссі, чим змушував блакитні пасма

сяяти на світлі та надавав іншим глибокий темний колір. Її очі все ще були приховані за темними окулярами, але можна впевнено сказати – вони жадібно поглинали все що відбувалося на екрані.

Жахливий скрегіт металу змусив віолончелістку підскочити на місці та звернути увагу на екран, де титанічний робот принцеси ночі вже перетворився на купу брухту та полум'я. Забруднені брудом та сажею солдати радісно кричали, на що Вініл у знак солідарності підняла ратицю в повітря, в той час, як іншою закинула до рота чергову порцію попкорну.

Сіра поні не стрималася та тихо хіхікнула над ентузіазмом діджейки. Вініл помітила це та посміхнулася у відповідь, оскільки подумала, що Октавії також сподобався фільм:

– Я ж казала, як викине коника то іржати будеш! – Сказала вона, нахилившись ближче до подруги.

– Так, є у цьому щось кумедне, – відповіла Октавія, щойно подолала бажання розповісти єдиноріжці справжню причину свого сміху.

Пізніше, під час романтичної сцени між Дешинг Старом та Станінг Б'юті на заваленому уламками схилі вулкана, віолончелістка помітила, що вся енергія випарувалась з Вініл, бо та поклала голову на копита Октавії й розляглася на два місяця.

– З таким тілом вона мала б рухатись набагато пружкіше, – буркотіла діджейка. Вона повільно глянула на сіру кобилку, – Як думаєш?

– Мабуть, так. Не те щоб я задивлялась на її тіло.

Вініл миттєво повернулася до екрана:

– Ага, також. Я мала на увазі, ну... загалом рухатись, типу того.

Раптом високий та пронизливий голос Станінг Б'юті прорвався крізь роздуми білої поні:

– О, Дешингу! Ти не маєш битися зі справжньою Лунадзилою! Я кохаю тебе!

Жеребець одним копитом змахнув гриву з обличчя:

– Не варто хвилюватися, люба. Я влаштую їй, – він подивився у камеру. – Справжній *крупорвач*.

Подруги синхронно простогнали, після чого дзвінко розсміялися. На щастя, їх сміх заглушила неймовірно драматична мелодія, тому вони не завадили нікому з сімох глядачів, що залишилися до кінця сеансу.

Коли увімкнулося світло, а екраном побігли титри, подруги у доброму гуморі покинула свої місця. Вони ще довго сміялися, перш ніж заспокоїтися.

– О, Селестіє, – видихнула Октавія. – Це був одночасно і найкращий, і найгірший фільм, що я колись дивилася.

– Ага, погоджуюся, – єдиноріжка потерла ребра, що заболіли від сміху. – Давно я так не іржала.

– Що зараз будемо робити?

– Є якісь ідеї?

– Може... просто пройдемося?

Губи Вініл повільно розповзлись у посмішці:

– Звучить непогано.

Так кобилки весело пішли сонячними вулицями, якомога далі від кінотеатру. Попри тривалість фільму, на вулиці все ще був день, за що діджейка була неймовірно вдячна, оскільки вона могла провести більше часу з новою подругою.

Під теплим промінням зірки Селестії, вони спокійно блукали жвавими вулицями, дивились на архітектуру та прислухались до мелодій чудового мейндеттенського дня. Повз них пробігла група лошат з безтурботним сміхом. Три літніх кобили сиділи на лавці та обмінювались досить невинними плітками про всіх навколо. Крамарі всяко привертали до себе увагу покупців, наче у

якомусь провінційному місті, але замість овочів й фруктів на прилавках були обережно викладені телефони та диски з фільмами.

Повз подруг проїхав віз зі старим мулом в упряжці. Він був доверху набитий квітками усіх видів та відтінків, тому на кожній вибоїні дві-три з них падали на дорогу. Почекавши зручної миті, Вініл кинулась уперед і схопила зубами, смачний на вигляд, соняшник. Тримавши його за стебло, вона повернулась до Октавії, яка з подивом споглядала за діями подруги.

– Диви, – промимрила єдиноріжка зі своєю здобиччю у роті. – Безплатний обід!

– Він валявся на землі, – посміхнулась віолончелістка.

– Це ж квітка, вони *ростуть* з землі. Бажаєш спробувати?

Октавія зам'ялась, але вирішила підтримати грайливий настрій подруги. Врешті решт, нічого поганого не має статись. Нахилившись ближче, вона тендітно відкусила дві пелюстки та повільно відправила їх до рота плавним рухом язичка.

Раптом стебло розломилось на три частини, одна з яких залишилась в роті діджейки. Вона виплюнула його на землю, почервонівши:

– Упс. Я, ем, мабуть, занадто стисла його.

– Все добре. Він був не дуже смачним. Пелюстки прісні, як папір.

– Тоді, може придбати тобі попити, щоб позбутись неприємного посмаку, – запропонувала Вініл, вказавши головою на маленьке кафе, щойно рум'янець зійшов з її обличчя.

– Я й сама можу за себе заплатити, – заперечила Октавія, але через мить додала. – Але, ем, дякую за пропозицію. Я не хотіла образити тебе.

– Ну ж бо, Октавіє. Напій моїм коштом, – голос єдинорожки був рішучим, але посмішка викривала те, що вона жартує.

Парочка зайняла столик в глибині закладу, сховавшись від зайвих поглядів. Після кількох хвилин пильного вдивляння у меню, вони звернули увагу на кремову поні, підійшовши зробити замовлення.

— Ви вже щось обра... Дискорд мене прокляни, — вимовила Бон Бон.

Ніякова тиша огорнула всіх трьох кобилок з вушок до копит. Як би Вініл не бажала перервати її, вона вперше у житті вирішила діяти обережно. Раптом, неочікувано для віолончелістки та самої Вініл, саме Бон Бон почала нервово оглядатись та перейшла на шепіт.

— Будь ласка, не кажіть про це нікому, добре? Якщо Ліра та Кер-Топ дізнаються, що я тут працюю, вони до сивих років будуть іржати з мене.

— Ти - чекай - працюєш - шо? — вкрай красномовно перепитала Вініл.

— Мені потрібна ця робота, щоб сплачувати за навчання. З крамницею все добре, чесно. Там і без мене можуть впоратись. Просто прошу, не кажіть... Чекайте-но, хіба ви не мали разом піти до кіно?

Октавія вже збиралась ображати єдинорожку, що сиділа поруч з нею, але вигадала дещо інше. Вочевидь, їх обман було викрито, але не все ще втрачено.

— Так, фільм вже скінчився.

“Цього має вистачити, щоб вона зрозуміла натяк”.

— Тоді чому ви такі товариські одна... оу... — Вона широко розплющила очі.
— Значить ми мали рацію! Псайк був-

— Про що це ти? Ми ненавидимо одна одну, — Октавія нахилилась до Бон Бон. — Ми ненавидимо одна одну, а ти не працюєш у цьому кафе.

— Оу... — Бон Бон перевела погляд на стіл. — Дивно. Я думала цей столик було заброньовано.

“Чудово”.

Давно забувши про будь-який напій, Вініл увела свою подругу геть з кафе. На виході вона намагалась не перетинатись поглядами з Бон Бон.

– Це було... дивно, – промимрила діджейка, коли парочка остаточно змішалась з натовпом.

– Погоджуюсь. Але у будь-якому разі, все минуло значно краще, ніж могло б бути.

– Агась. Ти нас врятувала. Я сиділа стуливши пельку, поки ти щосили використовувала “сексі-переконливість”.

– Я... щосили що, вибач? – Схоже, Октавія не розчула свою подругу.

– Використовувала суперпереконливість. Це було крути, – схоже, діджейка нічого не помітила та спокійно пішла далі.

– Дякую, мабуть. Однак наші заняття з психології вже не будуть такими як раніше.

– Сама здогадалась. І чим займемось зараз?

Віолончелістка ненавиділа казати очевидні речі, але іншого виходу не було:

– Мабуть, краще нам розійтись, поки хтось ще з однокурсників нас не помітив.

– Оу, – Вініл сповільнилась, трохи засумувавши. – Окей. Круто. Мені є чим зайнятись, до того ж я сьогодні увечері виступаю на одній вечірці.

Віолончелістка посміхнулась:

– Схоже в тебе справ й без мене вистачає. Лише не забувай про навчання.

– Пффф, вчитись легко. Й мені стане ще легше, коли я переїду до гуртожитку.

Зойкнувши, Октавія прикрила рот копитом:

– Я й забула про це! Все минуло добре?

– Агась, – Вініл гордо задерла голову. – Про все попіклуються, навіть сусідку знайдуть, що забажає ділити зі мною кімнату. Не можу дочекатись зустрічі з нею.

Недовго думавши, Октавія обійняла шию Вініл своїми копитами:

– Ох, я така рада за тебе!

Рясно почервонівши, діджейка ніяково обійняла кобилку у відповідь:

– Хіх, це лише кімната. Сподіваюсь, вона спростить мені життя.

Відійшовши, ентузіазму в Октавії не поменшало:

– О, а уяви, якщо тебе підселять до мене! Я вже кілька тижнів мрію про сусідку!

Вініл підвела брови:

– Чекай, реально?

– Так! Ох, це було б неймовірно! – Вона посміхалась від вуха до вуха лише від одної думки про це.

– Та... дуже круто. Що ж, мені вже час. Усі ті справи, про які я казала, самі себе не зроблять.

– Пробач, що затримую. Ми ж скоро.... побачимось?

– Я подзвоню тобі вночі, в наш звичний час, – обидві хіхікнули. “Звичним часом” вони називали ранній ранок, коли обидві не могли заснути. Діджейка рефлекторно посунулась трохи уперед, те ж зробила й віолончелістка. Вони здивовано переглянулись та миттєво зупинились. – Ем, ну, бувай.

Октавія залишилась наодинці зі своїми думками, коли єдиноріжка покинула її. На мить у її голові зародилась одна вельми цікава думка. Вона була легкою та невимушеною, тому миттю зникла щойно кобилка пішла додому.

– Чим можу допомогти, місис Скретч? – Ввічливо запитала бліда кобилка. Пасмо сірого волосся у гриві надавало їй вигляду поважної поні, але й не приховувала її щирої привітності.

– Ем, чи можливо обрати до кого мене підселять? – Запитала єдиноріжка, нервово потерши копитом о копито. Кабінет нагадував їй про шкільні роки та занурював у неприємні спогади.

М'яка посмішка заграла на вустах старшої поні. Вона зняла окуляри, поклала їх на стіл та лягла на спинку крісла:

– В мене часто це питають. Бажаєте оселитись з подругою?

Вініл ствердно кивнула, відчуваючи легкий сором, через таке банальне прохання:

– Але вона не має дізнатись про це раніше запланованого часу. Я хочу, ну, типу, сюрприз їй зробити.

– Зрозуміло. Й хто ж ця щасливиця?

– Октавія. Ем, сіра поні, що вивчає-

Адміністраторка хитнулась у відповідь:

– Теорію музики, психологію та історію, так, я згадала. Нам пощастило, що вона вступила саме до нас. Кожен університет від Тротінгему до Кантерлоту мріяв побачити заяву на вступ від цієї юної кобилки.

– Вау, правда? – Діджейка здивовано нахилилась вперед.

– Б'юсь об заклад. Вона один з найяскравіших юних розумів Еквестрії.

Вініл звісно знала, що Октавія добре вчилась у школі, але щоб аж так! Нова подруга з дивовижним сміхом та кепською соціалізацією була набагато розумніша за неї. Дивна суміш почуттів вирувала у єдиноріжці в ту мить: обурення, ревності, заздрість, але найсильнішою була гордість. Октавія – одна з найталановитіших поні Еквестрії та ще – *її краща подруга*.

Діджейка була не в змозі стримати посмішку:

– А вона не така проста, якою може здатись на перший погляд.

Адміністраторка нахилилась до неї:

– Ти здаєшся хорошою поні. Якщо ти впевнена, що Октавія забажає ділити з тобою кімнату, я просто зобов'язана вам з цим допомогти.

– Забажає. Але вона розраховує лише на вдалий збіг, в той час, як я вирішила вчинити... практичніше.

– Розумно. Що ж, якщо Октавія цього бажає, значить вона це отримає. Ми не можемо собі дозволити засмучувати її, – кобила суворо подивилась на Вініл.
– Тільки нікому про це не розповідай. Якщо інші студенти дізнаються, що я дозволила тобі обрати сусідку, то вони влаштують мені революцію, – єдиноріжка розсміялась, але миттю замовкла помітивши дорікання у погляді адміністраторки. – Я серйозно. Таке раніше траплялось.

Нервово зглитнувши, Вініл протягла кобилі переднє копито для копитостискання:

– О, не переймайтесь. Я нікому не скажу. Дякую, що допомогли.

Поні радісно посміхнулась:

– Звертайтеся, як ще щось буде треба. Доброго вам дня!

Кілька секунд потому єдиноріжка вже спустилась сходами, що ведуть до будівлі адміністрації, та ступила копитами у теплу траву. Центральний парк ставав дедалі непомітнішим на тлі близьких сутінок. Легкий вітерець приніс аромати квітучих соняшників.

Вініл з задоволенням подивилась у бік гуртожитків і почала безтурботно насвистувати.

Розділ 5

Огорнутий білим саявом олівець кружляв та ковзав папером під супроводом ретельного погляду фіолетових лінз. М'які, закручені лінії викликали неабияке здивування викладачки, коли вони в єдності свого плетіння зливалися в монолітний візерунок, який й знаходився на цьому листі.

– З тобою все добре, Вініл? – Запитала вона, привертаючи увагу всього класу.

На мить олівець зупинив своє шаленство, а його власниця повільно підвела голову зі столу:

– Ага.

Викладачка зам'ялась, перш ніж продовжити, а кілька студентів кинули погляд на діджейку, також зацікавлені її поведінкою:

– Річ у тім... Що ти не малюєш нічого крім скрипкових ключів, з початку пари. Я знаю, що ти доволі досвідчена художниця, але навіть тобі не завадило б попрацювати над текстурою, що і роблять інші.

– Можливо, – легким рухом чергова нерозривна лінія закрутилась на листі та поступово зійшла нанівець.

У спробі знайти підхід викладачка змінила тему:

– Минулого тижня ти згадувала, що знаєш поні, яка могла би побути для нас натурницею.

Вініл нарешті припинила божевільно вимальовувати лінії та звернула увагу на викладачку:

– Ага, але я її ще не питала. Я от подумала: хіба в нас нема, ну, знаєте, професійних натурників чи типу того?

Вдячна бодай за одну свідому відповідь, кобилка посміхнулася:

– Звісно є, але вони роками працюють з нами, тому я й хочу, щоб ви змалювали когось іншого. Неправильно звикати до малювання одних й тих самих поні з року в рік.

Біла єдиноріжка сухо кивнула та повернулась до малювання музичного символу, який заповнив її свідомість.

Але викладачка не збиралась так швидко закінчувати розмову. Вініл завжди була найактивнішою у групі, тому така тиха поведінка студентки бентежила її:

– Тож хто ця містична кобилка?

– Земнопоні, сірошерста.

– А як щодо к'ютімарки? Можливо я бачила цю поні на території університету?

Вініл спробувала закрити копитами стільки скрипкових ключів, скільки можливо:

– Не пам'ятаю. Ми мало знайомі.

– Тоді буду з цікавістю чекати на зустріч з нею. Впевнена, що в тебе вийде вмовити її прийти на наступному тижні?

– Легко.

Задоволена тим, що гармонія в класі поновлена, кобилка повернулась за свій стіл, а інші поні до своїх розмов та справ. Всі, за виключенням одного. Жеребець з вузькою мордою та брунатою шерстю сидів поруч з Вініл, і спостерігав за її “працею” з щирою цікавістю. Його звали Шейді Оак, і він був єдиним, хто не боявся розмовляти зі замкненою у собі діджейкою.

– Йо, що з тобою, сеструха? – Шепнув він, легко штовхнувши копитом єдиноріжки.

– Нічого. Тобі яка справа? – Прошипіла вона у відповідь, продовжуючи вимальовувати витончені лінії на папері.

– Просто цікаво, чо ти якась тормознута сьогодні.

– Відчепись, все в мене нормально. Хіба ти не маєш пропрацьовувати текстуру?

Шейді пирхнув:

– Та годі те, я тут, бо малювати – шо в стелю плювати, та й екзаменів нема. Реально, шо трапилось?

– Досить корчити з себе кращого друга. Відвали від мене.

Земнопоні одвернувся, сховавшись від погляду діджейки довго чорною гривною, наче щитом:

– Ну й добре. Взагалі-то, необов'язково бути таким стервиськом.

– Ще до мамки сходи поревіти, – бездумно ляпнула Вініл.

“О, Селестіє, він має рацію... що за дискорדיцина зі мною коїться?”

Схоже, що роки досвіду знайомства з новими поні й спілкування стрімко згасали, залишавши всередині лише ядро злості, яке не здатне навіть бесіду підтримати.

“Я не маю бути такою. А якщо й з Октавією я буду поводитись як стерво?”

У Вініл защеміло серце від цієї думки, і вона зрозуміла, що проблему треба вирішувати якомога швидше, поки не стало гірше. Легко тицьнувши в ратицю Шейді, щоб привернути його увагу, вона набрала більше повітря в легені:

– Слухай, я-

– Не парся через це, – миттєво відповів він, прибравши волосся.

– Що?

– Думаю, я знаю, що з тобою коїться.

Рум'янець повільно підступав до щік Вініл тому вона обережно уточнила:

– Так?

– Моя молодша сестра, Лілікап, ви в одній групі з психології. Вона розповідала як викладач стебеться з тебе.

Лілікап? Та маленька світло-брунатна кобилка, що постійно нервує?

– Так і сказала?

– Угу. А ще, розповіла як ти накричала на неї під час першого заняття, але вона пробачає це тобі.

– Оу... – Вініл не знала, що можна відповісти.

– Не парься, я також тебе пробачаю. Уявляю як нестерпно щотижня приходити на заняття з розумінням, якою сволотою буде препод.

Раптом розум Вініл прояснився і вона зрозуміла у чому справа:

“Вдавана ненависть до Октавії явно давить мені на мізки. Не дивно, чому я весь ранок поведжусь як стервисько”

Але тепер вона це зупинить. Діджейка більше не дозволить Псайку контролювати її поведінку.

– Все набагато гірше, аніж ти можеш уявити...

– Якщо виникне бажання забутись та трохи відпочити, можу підкинути тобі бухлішко задешево. Тільки не кажи нікому.

Вініл з цікавістю почесала підборіддя. Все ж користь від товаришів по чарці іноді була:

– Чому б ні. Тримай, запиши мені свій номер, – вона левітувала телефон з сумки та піднесла його до Шейді, який він взяв з несамовитим ентузіазмом.

Поки він вписував цифри, було важко не помітити у її списку контактів одне непересічне ім'я:

– Октавія? – Шепнув він. – В тебе є номер Октавії? – Кров прилила до мордочки Вініл. Вона почала щось мимрити, але він її перебив. – Половина жеребців готова вбити за цей номер, а інша половина – за номер Біллі Гуфінгтона. Святі кобилки, мабуть, круто бути діджейкою та зависати з такими поні.

– Ем, так, це досить круто, – він дійсно не знав, що Вініл з Октавією в одній групі? Чи жеребець просто блазнював з неї?

– Тримай, – жеребець радісно повернув телефон. Шейді навряд щось підозрює. Але хто знає достеменно?

Решта заняття минула для єдиноріжки наче в тумані. Вініл змогла припинити малювати скрипкові ключі та нашвидкопитуч зробити замальовки, аби показати свої пізнання у текстах, за що отримала схвальний коментар викладачки, яка тепер була впевнена – все у її класі повернулось до норми.

Тільки-но Вініл вийшла з кабінету, її телефон миттю опинився у телекінетичному полі. Постійні сварки згубно впливали на її соціальні навички, тому час покласти цьому край.

{[ВИКЛИК: Октавія]}

Дзинь

– Привіт, Вініл! – Привітав її приємний голос подруги. – *Як минуло малювання?*

– Як зазвичай, все норм. В тебе як справи?

– *Дороблюю завдання з історії. А ще в мене є дивовижна новина!*

Діджейка посміхнулась від того, якою енергійною була зазвичай спокійна кобилка:

– І яка ж ця новина?

– *Я отримала повідомлення, про те, що до мене когось підселять! Ох, уяви, якщо це будеш ти!*

– Багато надій на це не покладай, я не така відома, щоб жити з вами, багатіями, – відповіла вона зі смішком, дозволивши зрозуміти що це жарт.

– *Не кажи так. Хм... чекай, зовсім забула, я знайома з нашою керівницею. Думаю, мені варто звернутись до неї та попросити переселити тебе до мене.*

– Навряд спрацює, – Вініл широко посміхнулась. – Вона не дозволяє студентам обирати своїх сусідів, – Вініл ледь стримувалась, щоб не розсміятись.

– *Мабуть, ти права, – зітхнула Октавія. – Сподіватимусь, що сусід виявиться привітним.*

– Або сексуальним. Чи все разом! З таким ніколи не буде нудно.

Віолончелістка жартівливо пирхнула у відповідь:

– *Хто про що, а Вініл сексом мається.*

– І не жалкую про це. До речі, є дещо, що я хотіла б з тобою обговорити, – вона озирнулась, щоб запевнитись, що її не підслуховують. Після занять будівля майже повністю знепонилась.

– *Що саме?*

– Про наші... сварки в класі.

– *Я слухаю.*

– Хм... я непевна, що витримаю бодай ще одну, – чесно заявила Вініл.

– *Чому?*

– Через те... мені не подобається сваритись з тобою.

– *Але все це вдаване.*

– Знаю, але... я не знаю, це більше не весело.

Настав момент незручної тиші і єдиноріжка від хвилювання закусил губу.

– І що будемо робити? – нарешті спитала віолончелістка, її гарний настрій вмиль зник.

– Може... Припинимо сваритись, просто будемо мовчати протягом всієї пари. Так, наче навіть думка про розмову одна з одною нам огидна. Типу, в нас аж така взаємна ненависть.

– Добре. Я думала тобі подобається цей обмін “комплементами” зі мною, але, якщо це так тебе хвилює, я погоджуюся це зупинити.

Вініл скривилась:

– Мені *подобається*, чесно. Просто... я продовжую поводитись як стерво навіть після занять, і це мене бентежить.

– *Ти поводишся цілком адекватно у позанавчальний час. Впевнена, що ти не надто сувора до себе?*

Діджейка пирхнула перш ніж дати відповідь:

– Очевидно ж, що з *тобою* я поводжусь нормально.

– *Чому це має бути очевидно? Я не розумію про що ти,* – відповіла кобилка по інший бік слухавки.

– Ех, я мала на увазі... та пофіг, все, забули. Про що я дійсно непокоюсь, так це про те, що я можу стати курвиськом під час спілкування з тобою. Я надто ціную нашу дружбу, щоб ризикувати, – слова йшли легко і Вініл вперше у житті відчула, що іншого, кращого, способу донести свої думки до співрозмовниці не було.

– *Оу. З такої перспективи я можу тебе зрозуміти. Добре, тепер під час пар з психології будемо мовчати.*

– Чудово.

– І... дякую за це.

– За що?

– *За те, що ти не бажаєш ризикувати нашою дружбою. Не мавши друзів раніше, приємно отримувати нагадування що тепер в мене є подруга, яка цінує мене так само як і я її.*

Вініл відчула себе трохи незручно, через те що Октавія висловила все це, замість того щоб сприйняти як належне – з іншого боку, її подруга просто не вміла тримати такі сильні почуття у собі:

– Хей, не хвилюйся. Я буду нагадувати тобі про це хоч сто разів на день, лише попроси.

Вони разом заіржали, і діджейка вирішила скористатись паузою, щоб запевнитись у приватності їх розмови. Знайома м'ятна єдиноріжка і помаранчева поні з морквою на крупі йшли коридором прямо до неї.

– Може одного-двох повідомлень буде досить. Але ти не забов'я-

– А шляк би їх трафив, вибач, мені вже час, – не дочекавшись зворотного прощання, єдиноріжка вимкнула телефон та запхала його до сумки.

– Це та, про яку я тобі розповідала, – гучно сказала Ліра своїй подрузі, не зважаючи на діджейку. – Ну що, Вініл, розмовляла зі своєю коханою?

Як виявилось, від щотижневих суперечок була й користь, а саме: гострий, мов лезо, язик та гарна реакція.

– Неа, з твоєю розмовляла, – уїдливо відповіла єдиноріжка, підморгнувши. Ліра виглядала дещо збентеженою, а її подруга гучно розсміялася.

– З-замовкни, Кер-Топ, – процідила кобилка крізь зуби.

Вініл вирішила не гаяти час:

– Доведеться залишити вас наодинці, займатись тим, чим ви зібралися займатись... удвох.

Слова застигли у повітрі, а діджейка впевнено попрямувала до виходу.

Не бажавши залишати останнє слово за суперницею, Ліра крикнула навздогін:

– Я не лесбійка!

Подумки побажавши собі вдачі, Вініл ступила на темний бік соціальних взаємин:

– А Бон Бон про це знає? – Сказала вона у відповідь.

Пауза, після якої долинув тихий голосок “Кер-Топ”:

– Що вона мала на увазі, Лі-Лі?

Повітря назовні було пахло перемогою. Велика і трохи хвороблива посмішка з’явилась на мордочці поні – воно того вартувало. Лірі доведеться докласти чимало зусиль, щоб розгребти те, у що по вуха занурила її Вініл. Без зайвих роздумів було зрозуміло: це з нею надовго.

Від розуміння того, що жорсткою їй доведеться бути лише з тими, хто на це дійсно заслуговує, Вініл була на сьомому небі від щастя. Через кілька днів вона зробить Октавії сюрприз, переїхавши до неї, поки та буде на заняттях, і вони зможуть провести ніч обличчям до обличчя, замість розмов через телефон.

І тоді вона *дійсно* житиме наче у мрії. З Октавією, весь день. Вініл навіть не намагалась вигадати виправдання. Їй подобалося проводити час з сірою поні і нема сенсу це заперечувати.

Було... дещо інше... що могло б потребувати заперечення.

Розділ 6

Октавія почувалася більш ніж безглуздо у фірмовому сидлі з емблемою університету. Вона дозволила зробити з себе рекламний щит лише з поваги до Вініл. З якоїсь причини єдиноріжка наполегливо просила, щоб вона вдягла його.

Проблема була навіть не у стилі, адже це була доволі мила дрібничка, що чудово сиділа на крупі, справа була у величезному написі "ЗМУ" на боці. Октавія намагалася не бути такою вибагливою щодо моди, якою була її мати, але серйозно, хто захоче ходити з написами на своїх речах? Весь сенс носіння одягу полягав у створенні привабливого образу, і букви тут були явно зайвими.

Всупереч своїм справжнім почуттям, віолончелістка намагалася налаштуватися на позитив, перш ніж пройти в порожній клас разом з Вініл.

– Що саме я маю робити?

– Ну, – діджейка почухала потилицю. - Мабуть, стояти на одному місці. Як думаєш, вийде?

– Ти невинувата.

Першою поні, яка долучилася до парочки, була викладачка, кобилка з блідо-зеленою шерстю та сірою екстравагантною гривою. Вона привітно посміхнулася двом подругам:

– Добрий ранок, Вініл. А ви, мабуть, і є та кобилка, про яку ми так багато чули?

– Схоже, що так, – Октавія подивилася на Вініл, цікавлячись що саме малось на увазі під "так багато".

Викладачка помітила до чого веде сіра поні:

– Я жартую, люба. Вініл мало про вас казала. Але попри це, я впевнена, що ви чудово нам підійдете. Минуло досить багато часу відтоді, як ми малювали натурниць, що відповідають своєму званню.

Віолончелістка посміхнулася і вдячно схилила голову:

– Ви мені лестите. Я просто допомагаю подрузі.

– Ви нагадуєте мою племінницю. Така ввічлива кобилка. І так, я маю наполягти на тому, щоб ви зняли сідло. Ми вивчаємо тіло, а не одяг.

Подумки зітхнувши від полегшення, Октавія стягнула з себе сідло і поклала на найближчий стіл. Вініл відкрила рота, щоб заперечити, але перш ніж вона встигла щось сказати, інша частина групи дружно ввалилася в аудиторію. Діджейка всілась за парту якомога далі від сірої кобилки й почала діставати своє художнє приладдя.

Було доволі ніяково стояти поруч з викладачкою перед усім класом. На коротку, абсурдну мить Октавії здалося, що вона знову в школі, де мала виступити з промовою, до якої взагалі не була готова. Витрусивши ці дурні думки, вона трохи посміхнулась. Не готова до промови? Ось це вже справді абсурдно.

– Отож, клас, як я й обіцяла минулого тижня, сьогодні ми практикуватимемося в малюванні пропорційно-коректних поні, – кобилка вказала копитом на віолончелістку. – І в цьому нам допоможе прекрасна міс... прошу вибачення, я не впевнена, що запам'ятала ваше ім'я?

– Моя провина: я не представилася. Мене звати Октавія.

Клас миттєво наповнився жвавими перешіптуваннями, більшість жеребців випрямилися, виявивши надзвичайну увагу до головної теми заняття. Вініл закотила очі, коли Шейді наслідував їхній приклад:

– Обережно, а то очі випадуть, якщо будеш так витріщатися, – прошепотіла вона, із задоволенням спостерігаючи за жеребцем, що совався на місці.

– Гей, я не владний над своїми очима. Вони дивляться куди хочуть і зараз вони хочуть трохи цього крупа, врубаєшся, про що я? – Прошипів він у відповідь, з божевільною посмішкою.

"О, ти не уявляєш наскільки".

— Яка ж ти хтива тварина.

— Яка ж ти зануда.

Вініл пирхнула, але незабаром вони разом давились від сміху. То були приємні кілька хвилин, перш ніж вони усвідомили, що весь клас почав малювати, і поспішно взяли до роботи. Октавії було трохи незручно стояти на самоті, після того, як викладачка сіла за свій стіл, однак їй вдавалось залишатись абсолютно нерухомою.

Настільки глибоко в роботу Вініл ще ніколи не занурювалась. Одночасно три олівці малювали на її аркуші, кожен під своїм кутом і натиском, висікаючи монохромну копію віолончелістки. Освітлена променем світла, що осяювало і підносило її, немов хмаринка на небосхилі, її маленька Октавія виглядала реальнішою, ніж все навколо.

Сама ж кобилка помітила, як однокласники повільно, один за одним, поверталися до діджейки, яка несамовито водила по паперу кількома, оповитими білим саявом, олівцями. Октавія ще ніколи не бачила Вініл настільки захопленою чим-небудь. Вона пізнала єдиноріжку з абсолютно нового боку.

Врешті-решт, навіть викладачка підійшла до столу білої поні, щоб поглянути на її малюнок. І, як би нетактовно то не було, вона мала зупинити художницю:

— Ем, Вініл, вибач, люба, але малюнок має бути реалістичним.

Біла єдиноріжка насупилася, а олівці зупинилися. Вона підняла аркуш вище, порівнюючи малюнок з оригіналом:

— Про що ви? Точнісінько як вона.

Октавія відчайдушно хотіла покинути свій пост і вихопити аркуш, щоб самій подивитись, але вона придушила це бажання і сконцентрувалася на позуванні.

— Відчувається легкий, ем, імпресіонізм.

– Що? Як це? – Беззахисно запитала Вініл.

– Ну... – Вчителька нахилилася до єдиноріжки, щоб не бути почутою рештою. – На мій погляд, Октавія зовсім не світиться зсередини. Схоже в тебе художня версія... обмовки за Фрейдом.

Віолончелістка побачила, як Вініл широко розплющила очі у відповідь на шепіт кобилки, а її білі щоки найчарівнішим чином вкрилися рясним рум'янцем.

"Що, в ім'я Селестії, могло її так збентежити? Може, вона припустилася помилки?"

Діджейка зачинила свій блокнот і почала збирати речі під хор розчарованих стогонів, бо решті класу не вдалося поспостерігати за її роботою. Вчителька не намагалася з'ясувати причину відходу чи зупинити її. Навпаки, вона встала перед класом і відвернула увагу від Вініл, розповіддю, як правильно розташувати к'ютімарку.

Октавія намагалася зловити єдиноріжку поглядом, але вона, схоже, намагалася дивитися куди завгодно, тільки не на неї. За кілька секунд вона вже вислизнула за двері, на прощання махнувши синім хвостом.

Бувши в пастці під поглядом дюжини студентів, Октавія не могла зрушити з місця до кінця заняття.

– Зверніть увагу, як к'ютімарка розташовується по центру кожного стегна, і будьте уважні під час малювання скрипкового ключа. Тим, хто не вивчає музику, може бути-

– О! - Вигукнув жеребець, що сидів поруч із Вініл. Він миттю опинився в центрі уваги, і, запинаючись, спробував виправдатись. – Ем, я щойно зрозумів, у чому була моя помилка, – кілька смішків стала усім соціальним покаранням, яке він отримав, перебивши вчителя, і Шейді швидко повернувся до роздивляння к'ютімарки віолончелістки.

Усе виявилось трохи принизливішим, ніж вона собі уявляла. Мабуть, тому Вініл намагалася змусити її вдягнути сідло: воно чудово закривало ту саму область.

Так багато запитань! Вона сподівалася, що діджейка була готова до довгої телефонної розмови цього вечора. Хоча Вініл найімовірніше буде втомленою, адже в неї теорія музики одразу після малювання. Ну, завтра вони точно знайдуть час поговорити. П'ятниця була днем Псайка, а отже, настане час випробувати їхню нову тактику у справі.

І після всього цього Вініл точно буде нікуди дітись.

Псайк ходив взад вперед, а його грива і хвіст енергійно смикалися з боку в бік.

– Вау! – Вигукнув він.

Минуло кілька секунд, перш ніж викладач продовжив.

– Вау! – Вимовив він знову. – У сенсі, ви можете в це повірити? Пішов уже п'ятий тиждень! Я не знаю про вас багато чого, але мені здається, що ми прив'язалися одне до одного за ці кілька занять. Особливо наша улюблена парочка!

Миттєво всі повернулися до кобилок, що сиділи, як завжди, у протилежних частинах класу. Вони ніяк не відреагували, навіть ротів не розкрили.

Псайк підняв брову і спробував ще раз:

– Як до кіно сходили? – Знову мовчання, його наче взагалі не чули. – Добре, давайте просто продовжимо. Нова тема, – він підняв аркуш із наміченим на сьогодні матеріалом, і поні швидко взялися записувати, забувши про двох кобилок. Вініл хотіла підморгнути або посміхнутися Октавії через увесь клас на

честь їх спільної перемоги, але ризик бути побаченою іншими могла їм багато чого коштувати.

Попри те, що більша частина студентів була сфокусована на письмі, одна конкретна єдиноріжка (так вже склалось, що на її боці красувалась ліра) не зводила з діджея погляду ані на секунду. Її ліве око було прикрашене великим синцем, надаючи обличчю доволі моторошний вигляд. Примітно те, що Бон Бон сьогодні сиділа за іншим столом і морщилася щоразу, коли її ліве переднє копитце чогось торкалося.

Без довгих сварок, які зазвичай розтягували заняття, минуло всього 20 хвилин, перш ніж Псайк вирішив усіх відпустити.

— Поні, прошу мене пробачити! Мабуть, я занадто багато всього запланував, пов'язаного з цими перепалками, і ці змовниці вирішили зірвати мені заняття, — він швидко обвів кобилок поглядом. — Ні? Що ж, добре, побачимося наступного тижня, — дивно, але він виглядав злегка розгубленим від їхньої нової тактики.

Коли всі почали розходитися, Вініл пішла своєю звичною дорогою, вгору по пагорбу. Октавія ледве придушила бажання наздогнати діджея і тут же влаштувати їй допит. Вона чекала цього весь день, зможе почекати й ще кілька хвилин.

На жаль, ця нестерпна зелена єдиноріжка йшла тією ж дорогою, що й Вініл, ані на секунду не зводячи з неї очей. З нею по дорозі, не було жодного шансу, що Октавії вдасться поговорити з Вініл наодинці. Ліра явно не збиралася випускати діджея зі свого поля зору.

Через брак інших варіантів, Октавія вирішила спробувати нічну розмову телефоном. Її дратували обставини, що постійно заважали дізнатися правду, але вона залишалася спокійною і змінила маршрут, попрямувавши до себе додому.

Хай допоможе їй Селестія, якщо Вініл не візьме слухавку...

{{ВИХІДНИЙ ВИКЛИК: Вініл}}

Було тільки опівночі, але Октавія не могла більше чекати. Вона ніколи не розуміла, наскільки нудно бути самій. Було так тихо! Уже не вперше вона хотіла почути Вініл, яка пирхає від сміху або голосно базикає і хіхікає через слово, як вона робила, коли була в піднесеному настрої. Іноді вона жваво підіймала догори копита, якщо їй спадало на думку геніальна ідея або якщо Октавія зізнавалася, що не знайома з творчістю чергового виконавця.

– Ти ж жартуєш, правда? – Говорила вона, широко розплющивши очі за темними лінзами, на що вказували її підняті брови.

– Ні крапельки. Кажу ж, я не слухаю цей твій... дабстеп, – відповіла б Октавія, викликавши ще більше нерозуміння з боку Вініл.

– Але ж це найкрутіший жанр музики на світі...

– Алло? Ау? Гей, Октавіє, ти там чи як?

Розвіявши пелену думок, що оточували її, сіра поні постаралася включитися в розмову.

– О, привіт Вініл. Вибач, я відволіклася.

– Усе в нормі. Як справи?

На мить її голова спорожніла. Що ж таке важливе вона хотіла запитати? З іншого кінця дроту лунав приглушений хрускіт, який означав, що у Вініл у самому розпалі був опівнічний перекус. Вона завжди їла як свиня, і тим часом примудрялася залишатися в прекрасній формі. Може, варто дізнатися, як їй це вдається?

– Чому ти не товстієш?

Пауза.

– Ем, що?

Октавія почервоніла й подумки штовхнула себе:

– Прошу вибачення, забудь це. Я ніяк не можу зібратися з думками!

За секунду, протягом якої Вініл шукала чого б ще пожувати, хрумкання продовжилося:

– Та без образ, напевно.

– Так от, про що я справді хотіла поговорити, так це про заняття з малювання.

Хрускіт злегка сповільнився:

– Та-ак? – З побоюванням пролунав голос діджея.

– Мене цікавить, чому ти втекла з половини заняття.

– Я просто... закінчила.

– Закінчила?

– Закінчила. Домалювала, і препод мене відпустила.

– Оу, – І це все? Вона всього лише раніше за всіх закінчила? Але це не пояснює, чому вона уникала віолончелістку. Хоча, а чи справді вона уникала? Чи це моя вина, і я вимагаю до себе надто багато уваги?

– Агась, – земнопоні злегка здригнулася, перш ніж зрозуміла, що Вініл, найімовірніше, не вміє читати думки й лише продовжувала бесіду.

– Раз уже з цим ми розібралися, які в тебе плани на завтра?

– Ох, у мене ціла купа всього запланована на ці вихідні. Не думаю, що ми зможемо затусити раніше понеділка.

Октавія нічого не могла вдіяти з почуттям легкої образи, але зробила все можливе, щоб придушити його:

– Усе гаразд. Сподіваюся, ти не забула що в нас обох по дві лекції в понеділок. Ми ніяк не зможемо... поговорити й зайнятися тим, чим ми зазвичай займаємося, – викрутилася вона.

– Гей, це не зовсім в тему, але ти в курсі, що лекції не обов'язкові? Вони записуються, щоб студенти могли прослухати їх пізніше.

– Я... я знаю про це, так, але, враховуючи, що я живу на кампусі, у мене немає вагової причини їх пропускати.

Вініл злегка усміхнулася:

– Рада чути. Отже, до кінця другої лекції, це буде близько полудня, так?

Віолончелістка не була впевнена в доречності сказаного:

– Так, правильно.

– А твоя перша починається о восьмій-тридцятій?

– Так...

– А що ти робиш у перерві між ними?

– Не впевнена, що тобі це щось дасть, але зазвичай я беру в їдальні перекусити і йду в бібліотеку, – тепер вона була абсолютно розгублена.

– А-гаа... добре, це ідеально нам підійде! Обіцяю Октавія, ми знайдемо час затусити в понеділок, – Вініл переможно хихикнула, але намагалася тримати себе в копитах.

– Ти поводишся дуже дивно зараз. Невже... неville ти пила? – З побоюванням запитала віолончелістка.

– Що? Ні! Але ти подала мені гарну ідею... Вибач, крихітко, мені пора. Пізніше! – Почулося клацання, і Октавія знову залишилася наодинці із самою собою.

Без сумнівів, Вініл попрямувала до бару, щоб як слід напитися без видимої на те причини. Цю особливість вони ніколи не розділять. Поки що Октавії вдається ховатися за своїм віком, але це зміниться за кілька тижнів. А потім... ну, вона розбереться з цим, щойно настане час. Це буде нелегко-

"Стоп, Вініл щойно назвала мене крихіткою?"

Октавія ледь не завищала як маленька кобилка.

Моє перше прізвище!

Розділ 7

З усіх місць, де вона бажала б провести недільну ніч, це точно було не з першої десятки.

Вона човгала темними вулицями Менігеттена і її єдиною опорою був Шейді Оак.

Добре, мабуть, що й не з п'ятдесяти місць.

– Не знав, що ти так швидко п'янієш, – усміхнувся жеребець, охопивши шию діджейки. Він намагався тримати її на копитах.

– Чувак, ти весь вечір мене споював. Відвали, – сердито відповіла єдиноріжка.

Парочка продовжила незграбну прогулянку тротуарами, які вже ледь проглядались під шаром жуйок та опалків. Брунатний жеребець повільно провів вздовж спини Вініл, та спускався все нижче й нижче до крупа. Він почав делікатно виводити маленькі кола на її шерстці.

– Е-е, ти що робиш?! – Діджейка відштовхнула його, але втративши опору миттю впала.

Шейді усміхнувся та допоміг їй піднятись:

– Нумо, тут недалеко.

– Нагадай-но, куди ми взагалі йдемо?

– До мене, як ти й просила.

Вона насупилася:

– Щось я такого не пригадую.

– А я от пригадую, – Шейді знову обхопив її навколо шиї та протягнув на кілька кроків вперед.

– Воу-воу, мачо, зачекай. Не знаю на що ти розраховував, але тобі це точно не світить, – сказала біла поні найсуворішим тоном, який лише могла видати у такому стані.

Жеребець припинив спроби допомогти єдиноріжці:

– Ти зараз серйозно?

– Ну... так.

– Тобто... купа бітсів на бухло... все це було даремним?

П'яний мозок диктував абсурдне почуття провини за те що сталося, і вона поклала копито на плече земнопоні (хоча це була радше потреба в опорі, ніж симпатія)

– Вибач, Шейдсе. Коли ти запропонував накидатись, я думала, ну типу, по-дружньому накидатись.

Жеребець помітно посумнішав:

– Ти просто динаміш мене, Вініл.

– Не правда!

Він пирхнув:

– Тулилась до мене весь вечір, терлась під час танців, пила текілу з моєї спини, а тепер святошу з себе корчиш.

– Я реально все це робила?

– Ну, щось типу цього.

– Бляха, вибач. Я стаю надто доброзичливою після кількох чарок.

– Забий. Зможеш звідси знайти шлях додому?

– Ну... – Вона окинула поглядом високі чорні будівлі й нічим не примітну дорогу. – Звісно, не хвилюйся.

Шейді вислизнув з-під її копитця й без зайвих слів пішов геть.

Залишившись наодинці, єдиноріжка відчула, як кров у її венах повільно стигне під натиском холодного нічного повітря. Яким би милим не був Мейнкеттен у сонячному світлі, вночі він виглядав по-справжньому моторошно. Звісно що кожні кілька метрів стояли ліхтарі, але їх світло було таким слабким та кволим на тлі крижаної темряви, що Вініл мимоволі вкрилась гусячою шкірою. Хоча, можливо це було через холод?

"Я передумала!"

– Шейді? – Діджейка повернулась у той бік, куди пішов її "друг", та помітила лише хвіст, що зник за рогом. – Шейд! – Прохрипіла вона. Пів ночі в караоке позначилося на її голосі в найгірший для цього момент. Діджейка хотіла побігти за ним, але вже через кілька метрів вона втратила рівновагу та покотилась бруківкою. Зображення попливло перед очима. – Зупинить це, благаю... Я просто хочу додому...

Її голова відчувалася неймовірно важкою, здавалося, що лише тротуар тримає її від падіння у підземну безодню. Відчуття не з приємних, але бувало й гірше. Щоправда, тоді вона не валялась посеред дороги.

У житті кожного алкоголіка настає ніч, коли він змушений визнати, що самотужки шлях додому йому вже не подолати.

Єдиноріжка зробила кілька глибоких подихів і змусила мозок працювати.

"Не можу дістатись додому".

"Потрібна допомога".

" Хтось, хто може подбати про мене".

Сконцентровано заплющивши очі, вона левітувала телефон з сумки.

{{ВИХІДНИЙ ВИКЛИК: Октавія}}

Коли пішли довгі гудки, біла поні поклатала телефон на вухо, випустивши його з магічного поля.

Клац.

– Вініл, це занадто навіть за нашими мірками, я серйозно, – позіхнув божественний голос по той бік слухавки.

– Сорян.

– Все добре? В тебе голос якийсь захриплий.

– Та я в нормі. Ти там як? – І навіщо ж я зателефонувала Октавії?

– Якщо опустити те, що ти мене розбудила, то також все нормально.

– Так, звісно. В тебе завжди все нормально, – Вініл посміхнулась, подряпавши щоку асфальтом

– Гей, я хочу сказати тобі те, що не наважилась би сказати особисто – ти страшенно класна. І... і я думаю, ми маємо частіше разом час проводити... бо... так. Ти приголомшлива.

Пауза.

– О, Селестія милостива, ти що, пиячила з нашої п'ятничної бесіди? – Октавія повністю проігнорувала слова Вініл.

– Ні! Лише сьогодні. Але ти це, послухай. Я повністю відкрита... ну, типу. Мені сняться ці сни, розумієш? І там купа скрипкових ключів, наче з твоєї к'ютімарки. А іноді мені ти снишся. Як у тому вірші Франконика: Чого являєшся мені у сні... Чого звертаєш... Очі-

– Вініл, – перебила віолончелістка, яка здавалась радше задоволеною, аніж сердитою. – Тобі треба поспати. П'яні нічні дзвінки цікавлять мене найменше з того, про що ми могли б поговорити.

– Не можу, я не знаю де я. Але ш-ш-ш, Габі Дюбуа й не з такого виходив. Що справді важливо... я думаю. Коли я думаю про тебе-

– В сенсі, ти не знаєш, де знаходишся?! – Вигукнула Октавія. – Що це значить? Ти просто блукаєш вулицями?!

– Ну так, типу того.

– Це дуже небезпечно! Ти бачиш щось знайоме? Я скоро прийду за тобою.

– Було б добре. Ем, знайомого нічого не бачу, але я наче на "Чорничному Бульварі", хоча я дуже хочу їсти, тож можу... Гей, зможеш принести мені чорниці, трохи?

– Зачекай, в мене десь була мапа Мейнгеттена.

– Й збитих вершків. О, й кілька батончиків, шоколадних.

– Чорничний Проспект знаходиться поруч з головним клубним районом міста. Ти була сьогодні у якомусь з клубів?

Вініл пирхнула:

– Ти маєш якісь сумніви? Я сьогодні в усіх клубах була.

– Звісно ж була. Здається, я приблизно вирахувала де ти знаходишся. Просто будь там, поки я не знайду тебе, добре? – Віолончелістка звучала настільки переконливо, що їй вдалось прорватись крізь алкогольний делірій, що майже заповнив свідомість білої поні.

– Не переймайся. Я нікуди не поспішаю.

Щойно діалог скінчився, Октавія жбурнула телефон у маленьку сидельну сумку і вибігла зі своєї кімнати в коридор. Яскраве світло ламп сліпило її, але вона продовжувала бігти.

Віолончелістка вилетіла на сходи, перестрибнула перший проліт і стрімко з'їхала з другого на бильцях. Її грива була розпатлана, шерстка скуйовджена і, крім того, вона забула свого метелика, але все це не бентежило її.

Подруга в небезпеці.

Октавія читала про обов'язки подруг, і найкращих подруг, та навіть найкращих подруг назавжди. У поточній ситуації, за законами дружби, вона мала допомогти Вініл дістатись додому. І не має значення, що єдиноріжка сама винна, й що Октавія мала зранку йти на дві лекції. Такими були правила дружби, а ця кобилка завжди дотримувалась правил.

Як не дивно, сьогодні трапився перший випадок, коли віолончелістці справді знаходились ці правила. Добре знати кодекс поведінки з друзями, проте якщо їх нема, то й сенс від нього небагато.

Що ж, тепер все змінилось!

Октавія рішуче пробігла коридором та залишивши позаду двері, увірвалася в обійми ночі. Було холодно, дуже холодно, але вона не зупинялась.

Гуртожитки розташовувались на території університету, приховані у найвіддаленішому куті. Задум був у тому, щоб знаходитись досить близько до головного корпусу, аби студентам можна було швидше дістатись аудиторій, але й досить далеко, щоб вони мали змогу вести зручний їм стиль життя без впливу викладачів.

Довга, продувана вітром дорога крізь штучний ліс вела Октавію до головної площі. Вперше гігантський розмір цього місця був не до душі віолончелістці: їй стало дурно лиш від одного погляду на те, скільки ще доведеться пробігти.

Думка про найманий віз промайнула у голові Октавії й земнопоні міцно вчепилась у неї. Вона ніяк не зможе здужати весь цей шлях до центра міста. Віз був чудовим рішенням. Вона не лише збереже час та сили, але й точно дістанеться куди треба, бо тягловий має достеменно знати де знаходиться Чорничний Проспект.

Пуста зупинка стала величезним розчаруванням для сірої поні. Там, де вдень стояли екіпажі, в очікуванні твоїх вказівок (та бітсів), зараз була лише розмокла газета, яку тріпав вітерець.

“У такому разі, доведеться бігти крізь пів міста”

Октавія продовжила рухатись розміреним підбігцем, розумно розділивши сили. Врешті-решт, існує велика ймовірність того, що доведеться тягти єдиноріжку протягом всього шляху додому.

В цю пізню годину на вулиці було не так багато поні, а тих, що траплялись – вона вміло уникала. Уроки з основ здоров'я та кілька курсів для молодих кобилок не минули даремно. Не дивись в очі підозрілим поні. Переходь вулицю, щоб уникнути їх, якщо це можливо. Пам'ятай, краще бути неввічливою, аніж пограбованою. І заради Селестії, Октавія, не ходи крізь темні провулки.

На щастя, клубний район не був захований десь глибоко в місті. До нього без проблем можна дістатись йдучи центральними вулицями, без провулків. Сумнівний плюс цього великого та холодного міста, але й це радувало Октавію.

Минуло лише п'ятнадцять хвилин, перш ніж в неї збилося дихання. Хоча віолончелістка й робила руханку та ранкову пробіжку, щоб підтримувати себе у гарній фізичній формі, але то було лише навколо гуртожитків, нічого такого, що сильно покращило б її витривалість. Повільно копита почали боліти від бігу по жорсткому (й не завжди рівному) асфальту.

“Вініл”.

Кожен крок відгукувався пекельним болем в копитах, який ставав додатковим стимулом рухатись далі. Кожен подих холодного нічного повітря

батьорив та надавав нових сил. У віолончелістки була мета, та не було ані хвилини на фізіологічних перешкод.

Зайшовши за ріг, Октавія побачила табличку, що так довго не траплялась їй.

Чорничний Бульвар

Посміхнувшись, вона забула про біль в копитах та понеслась бульваром вниз.

“Не дивно, що Вініл не була впевнена де знаходиться. На перший погляд, бульвар виглядає так само як десятки інших у Мейнтеттені”.

Темні контури стали проглядатись вдалині, і серце Октавії комом підступило до горла.

Її маленька затишна кімната так далеко звідси...

Октавія сповільнилась, у спробі розгледіти невелику групу поні. Два молодих жеребці, швидше за все, школярі. Вони не викликали довіру, але те, навколо чого вони стояли, змусило серце кобилки битись швидше.

Біла єдиноріжка з електрично-синьою гривною.

– Гей! – Вигукнула вона. – Що ви тут робите?

Жеребці озирнулись та злякано подивились на неї, хороший знак. Схоже, підлітки не були впевнені хто сильніше. Значить перевага на боці Октавії.

– Попереджую вперше та востаннє, відійшли від неї! – Вона побігла швидше, сподівавшись що це налякає школярів.

Один з них дійсно злякався, та другий не поспішав здаватись:

– Або що? – Крикнув він тремтячим голосом.

– Я володію пілатесом! Я тобі кадик вирву, паскуднику! – Вона ніколи в житті не кричала так гучно й люто, особливо таку відчайдушну брехню.

Останньої погрози вистачило, щоб жеребці накивали копитами, коли Октавія наблизилась до Вініл.

Оглянувши сплячу подругу, віолончелістка почала потроху заспокоюватись. Діджейка була ціла й неушкоджена, якщо не враховувати кілька подряпин отриманих, швидше за все, під час падіння. Жеребці просто штрикали копитами у несвідому поні, як іноді роблять невиховані лошата.

Фірмові фіолетові окуляри лежали поруч з головою Вініл. Октавія раптом зрозуміла, що ще ніколи до цього не бачила подругу без них. Як би ж вона була у свідомості...

– Вініл, прокидайся. Нам треба йти, – гучно шепнула кобилка, ніжно торкнувшись її білих щік.

“У Вініл така м’яка шерстка”.

Нарешті вона якось відреагувала:

– Агх, просто дай мені вмерти, – з заплющеними очима, простогнала єдиноріжка.

– Нізащо! Я пододала весь цей шлях від гуртожитку до тебе, бо якраз не хочу, щоб ти померла. Підіймайся, шкапа невдячна.

Її очі трохи розплющились, але через кволе світло ліхтарів Октавія не була впевнена чи дивиться Вініл на неї.

– А? Октавія? – Що ж, принаймні це вирішили.

– Так, це я. Ти мені зателефонувала і от я тут. А тепер поквапся, нам треба йти! – Земнопоні трохи дратувала сповільнена реакція подруги.

Вініл навпомацки знайшла окуляри та ледь одягнувши їх гордовито задерла голову:

– Йоу.

Віолончелістка сердито глянула на неї.

– А, точно. Встаю, – з лайкою (багато з якої Октавія почула вперше), вона піднялась з дороги та хитаючись встала на всі чотири копита. Її грива розпатлана навіть більше звичного, а обличчя було сповнено похмільної агонії та безвиході.

Віолончелістка не стримала посмішку:

– Вініл, ти виглядаєш безглуздо.

– А ще, мене легко може знудити якщо буду багато балакати.

Земнопоні зробила крок назад:

– Ти зможеш сама йти? – Запитала вона з надією.

– Можу спробувати, але якщо впаду – знову засну.

Октавія намагалась не уявляти можливі наслідки, особливо якщо Вініл все ж знудить. Вона підійшла збоку до Вініл і обхопила її шию:

– Тоді, я допоможу тобі.

Так почався їх незграбний, напівп'яний похід додому. Раніше Октавія навіть уявити була не в змозі, що їй колись доведеться таким займатись. Якщо чесно, то незвично бачити, що у життях інших, відкритіших поні, також бувають важкі випробування. Щоправда, з їхньої ж вини.

Врешті-решт, це була єдина тема, про яку могла міркувати Октавія під час довгого, виснажливого шляху вулицями Мейнґеттена. Коли контури вулиць почали зливатись, а копита німіти, Октавія відчула, що сил стає дедалі менше. Тепер, коли адреналін зник і Вініл нічого не загрожувало, пізня година далась взнаки найгіршим чином.

Чи то вже *рання година*, якщо судити за посвітлілим обрієм.

– О Селестіє, востаннє я не спала всю ніч... ніколи! – Бурмотіла вона, вже сама спираючись на Вініл.

– Все стається вперше, яось звикнеш, – хрипко відповіла єдиноріжка.

– Сподіваюсь, що не доведеться. З такою швидкістю я не встигну дістатись дому, щоб виспатись.

Вініл пирхнула:

– Залишайся на ніч в мене. Все одно ми вже близько.

– Я-я не впевнена, можу я доїду до дому, вже ранок-

– Октавія. Чілл. Ти залишаєшся ночувати в мене. Ранкувати. Неважливо.

– Якщо ти не проти...

– Не проти. Будинок прямо за рогом, тож давай швидше. Якщо я не ляжу спати у найближчу годину, мені стане ще гірше.

Октавія була щиро вдячна, за те, що “прямо за рогом” було фактом, а не просто виразом. Квартира Вініл й справді була за рогом, піднятиись ліфтом та пройтись коридором. Будівля була не у кращому стані, та й мешканці специфічні, але Октавія стрималась від недоречної критики.

Увійшовши до помешкання Вініл, вона остаточно усвідомила, чому та бажала якнайшвидше з'їхати. Маленька квартира-студія, де все знаходилося в одній кімнаті, добре хоча б душ був окремо. Більшість простору займали картонні коробки з різноманітним вмістом.

– Не вибачайся за нерозпаковані речі. Мені теж не було б до вподоби мешкати тут довше місяця, – ляпнула земнопоні не подумавши, та миттю прикрила копитом рот.

На щастя, стомлена кобилка навіть не почула її. Вона вислизнула з копит подруги та впала на ліжко.

– Ем... А де я буду спати? – Віолончелістка трохи почервоніла, бо відповідь була очевидна.

Як і очікувалось, біла ратиця ліниво поплескала по матрацу.

– Можеш трохи посунутись?

У відповідь донеслось лише пихтіння. Вініл рушила з реальності, наступна зупинка – країна снів.

Октавія невпевнено заповзла на ліжко та лягла так, щоб випадково не торкнутись діджейки. Але це було марно, бо ліжко розраховано на одну поні. Повільними рухами, вкрай обережно, вона лягла та затримала дихання, коли їх животи притиснулись один до одного.

“Це досить приємно, після нічного холоду”.

Вініл швидко заснула, її подих був глибоким та повільним. Кожен раз коли її груди наповнювались повітрям, вона ніжно притискалась до грудей віолончелістки.

Тепло, що випромінювала синьогрива кобилка, манило Октавію притиснутись щільніше, та вона ледь встигла одуматись.

“Ти маєш залишатись пильною! Я вперше ночую поза домом і не маю поводитись як дурепа”.

Але коли її тіло усвідомило, що нарешті настав час для відпочинку, керувати рухами ставало дедалі важче.

“Так затишно та тепло...”

Віолончелістка уткнулась мордочкою у білу хмаринку, мимоволі посміхнувшись від приємного тепла. Тут було безпечно, м’яко та спокійно, тут був затишок. Тут не треба ні про що думати. Її очі заплющились та вона занурилася у сон.

Коли пара вже спала, ненавмисно обійнявшись, сонце пробилось крізь хмари та осяяло місто своїм м'яким світлом.

Розділ 8

Прокинувшись за таких незвичних обставин, поні, по типу Октавії, почали б запинаючись виправдовуватись та ніяково сміятися. Але якщо її сонний розум про щось зараз і піклувався, то лише про відпочинок. Коли віолончелістка прокинулась у незнайомому ліжку, вона лише широко зівнула та спробувала знову заснути. Проте, час відпочинку давно минув, тому що довше Октавія намагалась заснути, то сильніше їй хотілося прокинутись. Почуття повільно повертались до норми. Було чутно звуки великого міста, кілька зім'ятих шерстинок, що потрапили до її рота, запах поту, бруду та алкоголю, відчуття живого тепла поруч...

Вона розплющила очі та побачила білу єдиноріжку. Вони обіймалися.

Октавія назавжди запам'ятає цей момент. Наче вона побачила павука, що біжить підлогою і від якого миттю захотілось відскочити та заволати на всю квартиру. Однак правда була не такою страшною, як очікувала сіра поні.

– О, Селестіє, – прошепотіла вона.

Окуляри Вініл були криво вдягнені, що дозволяло побачити її заплющені очі. Лише вдруге на пам'яті Октавії.

“Пам'ять...”

Події минулої ночі миттю пронеслися перед очима віолончелістки, остаточно розбудивши кобилку.

Окинувши поглядом єдиноріжку, що більше не ховалася за окулярами, Октавія не стрималася та тихо хіхікнула з її розпатланого вигляду. Сівши поруч, вона протягнула копито й обережно змахнула пасмо синього волосся з мордочки діджейки. На її абсолютно неупереджену та непідкупну думку – Вініл була досить мила.

Зібравши волю у копито, Октавія зняла окуляри з кінчика її носа, тим самим залишивши обличчя білої поні повністю відкритим. Спокійно дихавши,

Вініл створювала навколо себе атмосферу відкритості, чого віолончелістка раніше не помічала.

То була вона.

Справжня Вініл.

У власній квартирі, беззахисна, позбавлена масок та фіолетових окулярів, за якими можна було б сховатись.

Вініл Скретч.

У Октавії перехопило подих від цього виду. Якби вона лише вміла малювати, якби вона мала змогу закарбувати це на картині, раз та назавжди. Проте якась частина неї розуміла, що змалювавши цей момент вона зруйнує все, що робить його таким особливим. Тому віолончелістка повністю віддалася цьому почуттю. Вона дозволила цьому відчуттю пройти крізь все її тіло, наситити повітря в кімнаті. Це був лише їх момент, який ніхто не в змозі заглушити чи забрати. Дивовижне й неповторне відчуття, яке-

Дззз-дззз.

– Заради сестер аликорниць... – Прошипіла Октавія, дістаючи телефон з сідлових сумок, що досі були на її боках.

Клік.

– Невже я не можу бодай трохи побути наодинці зі своїми думками? Хто це? Що вам треба?

– *Це так в університеті тебе вчать з матір'ю розмовляти?*

Щелепа земнопоні вмить відвисла і кобила швидко зіскочила на підлогу. Цікаво, що діджейка навіть не колихнулася.

– М-матінко? Ох, ні, мам, прошу вибачення. Я-як справи? – Вона нервово шукала поглядом свого метелика, перш ніж згадала, що він залишився вдома. Абсолютно гола, скуйовджена, щойно прийшовши до тями, вона відчувала себе максимально непідготованою до розмови з матір'ю.

– *Вбережи мене від цих беззмістовних люб'язностей, Октавіє. Ми обидві знаємо, чому я тобі телефоную,* – голос по той бік слухавки звучав таким же суворим та владним, яким кобилка його й запам'ятала.

Віолончелістка з сумом подивилась на сплячу подругу, але іншого виходу не було. Якщо Вініл прокинеться під час цієї розмови, нічим добрим це не скінчиться:

– Б-боюсь, що я не знаю. Щось не так?

– *Ти права, щось не так. Я розмовляла зі своїм знайомим, який працює в університеті. Він садівник, сивий гладкий жеребець.*

Пройшовши крізь двері, Октавія тихо зачинила їх, та швидко спустилась сходами:

– Все це звучить дуже цікаво, мам, але яким чином твої знайомі стосуються мене?

– Коли ти наполягла на тому, щоб жити в гуртожитку, я знала, що маю прийняти певні заходи безпеки. Ти досі занадто наївна та довірлива, попри свій талант. Садовнику було доручено слідкувати за тим, щоб ти щоночі поверталась до кімнати.

Октавія відкрила вхідні двері дому та уперлась поглядом у першого пересічного поні, яким виявився школяр. Він поспішно змінив напрям руху:

– Ти *шпигувала* за мною?! – Вигукнула вона, налякавши кобилку, що чекала віз на зупинці.

– *Не роби з параспрайта Найтмер Мун. Кобилки твого віку часто можуть відволікатися на такі дурнуваті речі як кохання чи дружба. Це мають бути лише інструменти які ти використовуєш, щоб досягти мети, не більше.*

Октавія прискорилася, треба вистигнути дійти до університету. До неї нарешті дійшло розуміння того, який важкий шлях Вініл долає шляхом до чергової пари, але ця швидкоплинна думка не заглушила її лють:

– Не можу повірити! Тобто та промова про самотійність та “життя на власних копитах”, яку ти мені оголосила в день мого від'їзду, складалася цілком і повністю з брехні, так?

– Знову ти драматизуєш, ще й дивуєшся чому я така пильна щодо тебе. Ти не така самотійна, якою хочеш здаватися, Октавіє, і дзвінок від садівника тому підтвердження. Ти не повернулась додому після ранньої “екскурсії”.

Віолончелістка ледь стримувалась, щоб не почати кричати:

– Він слідкує за мною навіть коли я сплю?!

– Звісно ж ні, не кажи дурниць. Він просто передивляється записи з камер відеоспостереження щоранку. А тепер розповідай. Ти провела ніч у чужому ліжку? – Октавія живо уявляла пронизливий погляд по той бік телефону.

Її ніяковий сміх видавав прихований відчай:

– Я-я не розумію-

– Все ти чудово розумієш. Скажи мені правду.

– Я... так, провела, але це не те, про що ти-

– Октавія! Після всього чому я тебе вчила, ти вчиняєш децю таке лише через п'ять тижнів!

– Клянуся, я не... вона лише моя подруга, я допомагала їй-

– Вона? – Повисла напружена тиша. Приголомшене зітхання викривило голос матері. – Ти кажеш те, про що я думаю, юна леді?

– Вона напилась та загубилась у місті, я допомогла їй повернутись додому, і вона запропонувала переночувати в неї, але ми нічого такого не робили, клянусь! – Промовила Октавія, під здивовані погляди пересічних поні.

– Ти впевнена?

– Так, я впевнена!

– Значить ти не...

– Н-ні, клянусь. Повір мені, я не така!

– *Добре. Бодай чомусь та вдалось навчити. Проте, я все одно розчарована у тобі. Більше не ризикуй своєю безпекою, особливо заради затятих п'яниць, – з докором сказала мати.*

– Вона не затята п'яниця. Вона моя подруга, – тихо відповіла Октавія побоюючись реакції матері. – Моя *перша* подруга.

Задоволення від тиші тривало недовго:

– Ха. Подивимось, скільки це триватиме. А зараз, будь слухняною кобилкою та йди на заняття.

{[ВИКЛИК ЗАВЕРШЕНО]}

Октавія закинула телефон назад до сумки, лише аби не кинути його з усієї люті об асфальт. Кожна розмова з цією нестерпною кобилою закінчувалась саме так! Постійні образи та докори. Навіть той клаптик волі, що був подарований їй півтора місяця тому, вона щойно спалила, виставивши Октавію дурнуватим лошатком.

Сльози вже проступали на її очах, як вона махнула копитом першому ліпшому візку. Не встигла вона зайти до нього, як одна зі сльозинок впала на підлогу та кобилка спробувала змахнути їх.

Візник озирнувся, поглянувши всередину. Візок був маленький, двомісний, та не мав даху:

– Куди їдемо, дорогенька? – Запитав він.

– Західний Мейнгеттенський університет, будь ласка, – тихо схлипнула Октавія.

– Рушаймо. Перепрошую, у вас все добре? – Турбота в його голосі розтопила серце кобилки. Вона має нагадувати собі час від часу, що не всі поні такі погані.

Октавія непереконливо посміхнулася йому:

– Зі мною все добре. Але дякую, що запитали.

Він кивнув та швидко рушив. Вони рухались дорогою великого міста і звідусіль було чути його шуми. Теревені та вигуки, сміх та злість, й чим ретельніше Октавія вслухалася, тим швидше сум йшов від неї. Навкруги було стільки поні зі своїми проблемами та турботами, і всі вони, напевно, були значніші за сварку з матір'ю. Погляд на ситуацію збоку був саме тим, що привело Октавію до тями.

Глибоко зітхнувши, поні торкнулась своїх повік і спробувала зачесати гриву. Їй треба прийняти душ та привести себе до ладу, але поки що можна ходити й так. Раптово, Октавія зрозуміла, що не має при собі ані бітса.

– Сер? Перепрошую, але, здається, я забула взяти гроші, – промовила вона винувано.

Маленький візок не спинився ані на мить:

– Тоді вам пощастило, що я не байдужий до чужого горя. Поїздка безплатна.

А от це було дійсно неочікувано. Вона зустріла дуже доброго та благородного поні, але їй було незручно від того, що він витрачав свій час на неї, замість заробітку грошей:

– Ні, я не можу вам дозволити цього. Спиниться, решту шляху я пройду своїми копитами.

– Ні, ви насолодитесь поїздкою, і я не прийму від вас жодної монетки.

– Ви впевнені? Ви могли б підвезти когось іншого за цей час.

– Пані, якщо мій візок допоможе вберегти вас від причини ваших сліз, воно того вартує, – його брунатна шерсть заблищала від поту.

– Дякую, – це було все, що вона могла сказати. Такої раптової щедрості у її житті до цієї миті не було. Жеребець нічого не отримає від допомоги їй, він не намагався підкупити, маніпулювати чи отримати якийсь зиск з цього. Він діяв через добрі наміри, від щирого серця.

От про *це*, мама ніколи їй не розповідала.

Біль.

Великий, жахливий біль.

Промені світла пробивались крізь заплющені повіки, вдаряючи о кості черепа в такт ранковому похміллю.

– Треба зав'язувати з цим, – прохрипіла діджейка.

Вона просто лежала, загорнута у кокон страждань, благавши чого завгодно, що було б в змозі зупинити її страждання. На жаль, богиня алкоголю, у чий обов'язки входила допомога та підтримка поні напідпитку, була зайнята боротьбою з власним похміллям і часу на якусь єдиноріжку в неї не було.

Частина її свідомості хотіла сісти прямо та змусити тіло подолати біль, за допомогою однієї лише сили волі, але неприємне відчуття у горлі підказувало, що ідея приречена на провал. Схоже, що страждати далі було єдиним гідним варіантом.

Десь глибоко у свідомості, Вініл міркувала: чому вона досі не знайшла закляття, що було б в змозі заподіяти похміллю? Відповідь розчаровувала. Коли Вініл не страждала від похмілля, їх було байдуже.

Так вона стогнала, бекала та молилась сонцю, поки поверталась з боку в бік, у спробі втиснути себе ще глибше у ліжку. Вічність потому, Вініл підняла голову. Після ще кількох вічностей, вона сіла на ліжку. Нарешті вона сповзла з нього та впала на підлогу.

В першу чергу, діджейка хотіла знайти окуляри. Врешті-решт, вони не просто так мали сонцезахисне покриття, і коли єдиноріжка одягла їх, світ став помітно темнішим, а головний біль трошки зменшився. Наступним пунктом у списку був душ. Він змив з неї весь піт та бруд, що накопичився протягом цієї ночі. Навіть фіолетові окуляри стали чистішими, тому, коли Вініл вийшла з душу, вони сяяли зловісним блиском, який вона так любила.

Світ поступово припиняв бути таким жахливим та врешті до нього повернувся відповідний ступінь нормальності.

Вініл почула слабку вібрацію та окинула поглядом кімнату у пошуках свого телефона. Він був посеред паперів, що нав'язливо нагадували про себе.

[З НОВИХ ПОВІДОМЛЕННЯ]

Важко бути популярною.

{{Октавія}}

>Перепрошую за те що пішла, мені зателефонувала мати, і я не бажала тебе розбудити.

>Прокидайся, сонько!:)

> Ти прогавиш другу лекцію, якщо не поквапишся!

“Коняче пір'ячко!”

Лекції! Університет! Все це нікуди не зникло, попри жахливий початок дня.

Чекай-но, вона все одно не збиралась на заняття. У єдиноріжки були важливіші справи...

Чекай-но, Октавія була тут?!

“Забагато питань! Мозок, стулися!”

Діджейка намагалась зібрати події минулої ночі до купи.

Де вона була минулої ночі? Шейді! Вона пішла випити з Шейді! Вініл згадала, як прийшла до бару, як сміялася та танцювала левітуючи поруч напій і

копита жеребця на її талії, але на цьому все. Після були лише змазані образи, серед яких центровим був дивний, але тихий та безтурботний голос:

– *Вініл, прокидайся. Нам треба йти.*

Вона відкрила телефон, та подивилась історію дзвінків. Як і очікувалось: єдиний виклик був близько третьої ранку, телефонувала... Октавії.

– О, Селестіє, сподіваюся, я не зробила нічого тупого... – Прошепотіла вона. Вініл згадала зміст повідомлень, прочитаних раніше.

Віолончелістка не виглядала сердитою... тим паче у другому повідомленні був смайлик. Щоб це мало значити? Невже сталось дещо... *хороше?*

“*Наприклад?*” – Запитав її внутрішній голос.

“*Нічого*”.

Вона далі міркувала, втім вже над іншою проблемою.

Лекції! План! Якщо вона поквапиться, то може встигнути. Було трохи за полудень, зараз в Октавії має бути теорія музики. Тож у Вініл було трохи більше ніж година, щоб перенести всі речі до гуртожитку – до нової квартири.

Часу небагато...

Перевірка вхідних повідомлень стала чимось на кшталт шкідливої звички. Ситуацію погіршувала прихворіла викладачка, невисока гладка кобилка з кількома шарами макіяжу на обличчі, чию лекцію супроводжував сухий кашель, після кожного речення. Вперше віолончелістка пожалкувала, що сиділа у першому ряді. Вона не лише потрапляла у зону зараження мікробами, але і її звичка здавалася ганебнішою.

Напевно, подумала Октавія, її сприймали як безвідповідальну студентку, що безперервно дивилась у телефон. Безумовно, інші також так робили, але усі вони сиділи в глибині аудиторії, поза пильного нагляду викладачки.

Все, що вона жадала побачити, так це тьмяний спалах світла і великі літери, які повідомляють що-

Бззз.

Земнопоні миттю вихопила свій телефон.

{{Вініл}}

>Хей, я прокинулась. Пробач, якщо я зробила якусь дурість цієї ночі, я мало що пам'ятаю.

Лише одне повідомлення розвіяло бентежні думки віолончелістки.

>Нарешті! Ти проспала половину другої лекції. І не хвилюйся, ти нічого такого не робила, будучи напідпитку.

{{ПОВІДОМЛЕННЯ НАДІСЛАНО}}

“Нарешті я можу зосередитись на конспекті”

Взявши ручку до зубів, вона окинула поглядом приголомшливі, довжиною в параграф кожен, підтеми, що були винесені на екран. На цьому тижні вони, судячи з усього, вивчали одного з найвеличніших, але не визнаних композиторів у історії. Принаймні так було до його смерті.

Октавії здавалось сумним, що вони не отримали гідного визнання прижиттєво, але з іншого боку це надихало: навіть якщо її музика не буде популярна за її життя, ще була надія, що хтось з майбутніх поціновувачів класичної музики помітить її талант.

Проте, якою б цікавою не була ця думка, писати все одно було *до сказу* нудно. Більшу частину цього Октавія відмінно пам'ятала, й те, що вона швидко записала, не знадобиться їй з тієї ж причини. Але вона все одно продовжувала писати, щоб відволіктися від інших думок. Іноді підсвідомість може дуже дратувати.

Швидкий погляд на екран телефону дав зрозуміти, що лекція вже добігає кінця, тому кобилка завчасно почала збирати речі. Як і очікувалось, на останніх слайдах було те, про що вона й так знала. Так, його творчість отримала гідне визнання лише торік. Це очевидно. Так, він був публічно засуджений тогочасними музичними спілками. Всі це знають. Єдине, що не розуміла Октавія у цьому предметі, так це причину, через яку всі вважали, що вона лошатко, яке вперше у житті взяло до ратиці смичок. Серйозно, якщо поні взагалі спромігся поступити на цей курс, значить він бодай щось знав про музичну теорію та видатних постатей, які залишили слід в історії.

Зітхнувши з полегшенням, Октавія встала зі стільця та пішла, тільки-но лекторка вийшла крізь бокові двері.

“Свобода!”

Посмішка, що осяювала її мордочку протягом дня, повернулася на її уста. День був досить напруженим, особливо після тої жахливої телефонної розмови з матір'ю. Хоча доброта візника й зробила багато, для того, щоб полегшити її страждання, в голові земнопоні ще довго буде виринати відлуння тої бесіди.

На щастя, шлях додому не був довгим. Всі будівлі були зведені за зразком багатоквартирних новобудов: два поверхи, кожен має шість квартирок, у кожній по дві поні. Сумарно одна будівля максимально вміщувала двадцять чотири студенти, а у її будівлі було лише сімнадцять чи близько того.

Проте скоро це зміниться! Сусід по кімнаті може з'явитись щомиті.

Коли віолончелістка підіймалася сходами, вона почула приглушені голоси зверху. Перш ніж вона встигла підійняти та глянути у чому справа, світло-синя пегаска встала перед нею, тим самим заважавши піднятися на другий поверх.

– Йойки! – Вона була на диво привітна.

– Ну, п-привіт, – віолончелістка відчула себе трохи незручно, але через кілька секунд вона все зрозуміла. – О, ти, мабуть, моя нова сусідка?

– Нішечки! Я тут вже кілька років живу, – її світло-блакитні очі блиснули справжньою радістю.

– Перепрошую, не помічала раніше. Ем, ти не проти, якщо я пройду? Сьогодні був важкий день, – попеляста кобилка спробувала оминати пегаску, але миттєво була зупинена її кроком в бік.

– Зачекай! Спочатку я хотіла б задати тобі одненьке питаннячко.

Вушка Октавії смикнулись від гаркиту на другому поверсі. Останнє чим вона хотіла б займатися, так це допомагати іншим поні з домашнім завданням, але вона вирішила смиренно вислухати пегаску.

– Як по буквах буде “відволікати”? Весь день думаю над цим.

– В-і-д-в-о-л-і-к-а-т-и, може варто було у словнику глянути? – Відповіла вона, зробивши крок вправо від світлогривої пегаски, яка знову підлетіла до неї.

– Щиро дякую! А як щодо “затримувати”? – Її посмішка почала дратувати віолончелістку. Черговий стук, що донісся зверху, лише дужче розпалив полум’я цікавості земнопоні.

– З-а-т-р-и-м-у-в-а-т-и! Впрошу мене вибачити-

– А “перешкоджати”?

– П-е-р-е-ш-к-о-д-ж-а-т-и! Мені дійсно-

– А “заважати”?

– Не хочу здатись грубою, але ці питання ти легко можеш вирішити за допомогою книги, яка не потребує сну. Пропусти мене, – наказала вона, блискавично кинувшись уперед.

Двома помахами крил, кобилка відлетіла зі шляху, чим дозволила Октавії з люттю зробити останні кілька кроків. Врешті, вона перетнула хол та штовхнула двері до своєї кімнати, проігнорувавши заклики пегаски зупинитися.

Купа картонних коробок й електронного обладнання.

Комп'ютер, розташований над зв'язкою кабелів на столі.

Діджейський пульт, що стояв посеред кімнати.

Біла єдиноріжка, сором'язливо виглядала з-за розкритої картонної коробки.

— Гей, привіт, сусідко!

Розділ 9

– Як ти... – Промимрила віолончелістка.

– Попросила адміністраторку, – відповіла діджейка, виринаючи з-за коробки.

– Але ж ти-

– Вмовила тебе не робити цього, сказавши, що ніхто не дозволить нам жити разом? – Вініл усміхнулась та підморгнула.

– Коли ти-

– Перенесла речі близько години тому. Я ще ніколи у житті не левітувала такий вантаж за раз! – Вона стомлено усміхнулася, і Октавія помітила крихітні крапельки поту на її білій шерсті. – Вау, я відчуваюсь офігенно! – Єдиноріжка хотіла зробити кілька кроків вперед, але миттю перечепилась, й віолончелістка ринулась до неї, щоб упіймати.

Звук помахів крилами, що наближувався до кімнати, змінився глухим стуком у двері:

– Пробач, Вініл! – Пробуркотіла світло-синя пегаска. – Я стримувала її так довгенько, скільки... Йой, вибачте! Я краще піду звідсіньки, – вона соромливо потягла ручку на себе та зачинила двері, перш ніж кобилки встигли щось пояснити. Приглушені виправдання почулись з-за тонких дверей, і ставали дедалі тихіше разом з тим, як пегаска йшла від них.

Врешті, Вініл прийняла той факт, що не може стояти на своїх чотирьох, тому радісно повисла на копитах Октавії:

– Це круто! Це ж круто, так?

– Ав-же-ж, я й не знала, що магічне перенавантаження погано впливає на глудз єдинорогів, – буркотіла віолончелістка, поки тягла свою подругу до затишного ліжка під вікном.

– Хей, взагалі-то я чудово почуваюся, – донесла до її відома діджейка, поважно хитнувши головою з під м'якої ковдри.

– От і чудово, Вініл, – хіхікнула Октавія й відвернулася, зайнявшись розпакуванням інших коробок білої поні.

Сама ж кобилка стомлено посміхнулася, окинувши поглядом вид перед нею:

– Знаєш, тобі варто частіше повертатись до мене спиною.

– Спи давай, дурненька, бо я можу й почати записувати все що ти кажеш і колись нагадати про це.

Кілька хвилин потому кімната наповнилась умиротвореним сопінням. Октавія закотила очі й відкрила найближчу коробку. Не дивно, що вона побачила там купу обережно посортованих платівок у прозорих контейнерах.

Оглянувши ще кілька коробок, вона не знайшла у них нічого, окрім платівок. Це почало дратувати віолончелістку:

– Ти взагалі брала з собою одяг чи особисті речі? – Роздратовано спитала вона. У відповідь долинуло лише гучне хропіння.

Вирішивши потрясти чергову коробку, перш ніж відкрити її, кобилка зраділа брязкоту невеликих речей, що бились об картонні стінки.

“Я ладна з'їсти свого метелика, якщо це не її особисті речі”.

Вочевидь, всередині було чимало маленьких пристроїв і різноманітних об'єктів. Увагу кобилки привернув телефон, досить невеликий, порівняно з тими, що використовує вона сама. Логічно, бо єдинороги не так часто фізично взаємодіють з ними, як це доводиться робити земнопоні.

Вона взяла його до копит та торкнулася екрана, на що той привітно увімкнувся. Октавія обережно поглянула на сплячу єдиноріжку, після чого дозволила підступній посмішці розповзтись мордочкою.

“Нема нічого поганого у тому, щоб я подивилась яка кількість контактів вважається нормальною. А у повідомлення навіть заходити не буду, хіба якщо ненавмисно відкрию”.

Вона приголомшено витріщилась на кількість імен:
– Понівільські яблучка...

Їх були сотні! Навіть попри те, що деякі з них були підписані на кшталт *“Оком відкрив сидр”* чи *“Кобила, що знає Поньтапа”*, у телефоні було й багато контактів з нормальними іменами, набагато більше, ніж попеляста поні очікувала побачити. Порівнявши це зі своїм мізерним списком (Вініл, Мати, Швидка допомога), вона відчула себе недосвідченою гравчиною у цій важкій соціальній грі.

“О ні, я випадково відкрила повідомлення”.

Дивно, але окрім якогось *“Сексі-бімба Шейді”*, вона була єдиною, кому Вініл писала протягом останніх тижнів.

“А де всі ті запрошення на вечірки? Чи вони дзвонять їй замість писання СМС-ок?”

Це було найімовірнішим поясненням, але віолончелістка встояла перед бажанням зазирнути у нещодавні виклики.

“А якщо, вона страждає від самотності та нудьги як і я? О, слава Селестії за те, що ми знайшли спосіб оселитись разом”.

Справи налагоджуються.

Нарешті вгамувавши свою допитливість, Октавія взялася за обережне розставляння сувенірів, канцелярського приладдя та інших дрібничок на стіл

Вініл. Попереду ще багато роботи, до того ж треба зробити перестановку меблів. Діджейський пульт точно не має стояти посеред кімнати...

Вініл прокинулась під м'які, глибокі звуки віолончелі десь справа від себе. Піднявши голову на кілька сантиметрів, єдиноріжка побачила чарівну картину перед собою.

На протилежному ліжку, напіввкрита помаранчевим сяйвом заходу сонця, проміння якого старанно пробивалось крізь дощ, сиділа Октавія. Очі заплющені, кобилка повністю занурена у роботу, вона ніжно ковзає смичком по струнах, щоб ідеально відіграти кожну ноту. У сонному розумі Вініл це виглядало по-справжньому дивовижно.

Раптом єдиноріжка згадала про необхідність дихати та гучно вдихнувши вона збентежила віолончелістку.

– А? – Великі аметистові очі розплющились та повільно поглянули на Вініл. – О, ти прокинулась! Пробач, я завжди практикуюсь навзаході. Мабуть, мені варто було піти в інше міс-

– Ні, – прохрипіла діджейка. Прокашлявшись, вона підвелась з ліжка та продовжила. – Це було круто. Ем, можеш зіграти ще раз? Я... Маю дещо зробити.

Октавія насупилась, але з властивою їй майстерністю продовжила виконання композиції.

Вініл вислизнула з ліжка та безшумно перетнула кімнату, щоб не завадити віолончелістці. З купи навчального приладдя, що було обережно розставлено на її новому столі, єдиноріжка левітувала нотатник з олівцем.

Помітивши це, Октавія рясно почервоніла:

– Ем, Вініл, я не впевнена що-

– Тссс, – прошепотіла біла поні та сіла напроти подруги, по вуха занурившись у малювання.

Вона малювала, повністю відкрившись подрузі. Думки, мрії, спогади – все поступилось місцем перед непереборним бажанням творити.

Так вони сиділи в останніх променях сонця: одна грала давно завчену композицію, а друга із захопленням вимальовувала лінії на папері.

Та як сильно не хотілося б прощатись з такими моментами, вони рано чи пізно добігають кінця. Сонце остаточно сховалося за небокраєм, чим вивело кобилок зі взаємного трансу.

Октавія опустила смичок та випрямила заціпеніле копито, в той час, як Вініл здивовано озиралася.

– Чому я сиджу тут? – Пробуркотіла вона, поки вставала на копита та розминала шию.

– Ти малювала, – віолончелістка вказала на нотатник, що був відкритий на портреті поні з... – Ти малювала мене?

– Ну... Так. А ти в цей час грала для мене, – подруги насупились.

Після хвилини тиші, Вініл пирхнула та розсміялась:

– Якого Дісکورда ми зараз робимо, – вона засміялась ще гучніше.

– Дупля не відбиваю! – Іржання Октавії все більше походило на істерику. Абсурдність ситуації лише підсилювала їх веселий настрій. – В мене стріха такими темпами поїде, а я навіть день з тобою не прожила.

– Нема шляху назад, крихітко! – Діджейка закинула нотатник до інших речей і заповзла на ліжко до подруги.

– О, Селестіє, ну й чому я погодилась?

– А ти й не погоджувалась. От чому це так круто, – вона грайливо штовхнула бік Октавії, що викликало у тої гучний писк. – Хм? Значить ти боїшся... – Її губи розповзлись у садистській посмішці.

– Н-не боюсь, не роби так більше, – діджейка сприйняла це як запрошення й рішуче видерлась на сіру поні. Вона підняла копита та почала несамовито лоскотати живіт віолончелістки. – А-ха! Ні! Чекай-Ні-Благаю!

– Що-що? Не чую, – Вініл стала ще дужче лоскотати подругу, попри смикання та істеричний сміх під собою.

– Вініл-Я-Тебе-Вб'ю! – Забувши про віолончель, Октавія mocno смикнулася, скинувши себе й Вініл з ліжка. Вони глухо впали на килим.

Так вони лежали на підлозі, глибоко дихали та дивились одна одній в очі, аж так, що ледь не торкались мордочками. Одна дурнувато посміхалася, в той час, як інша намагалась опанувати “вбивчий погляд”. Вочевидь невдало, бо діджейка лише ледаче підняла копито та тицьнула їм у ніс земнопоні.

– Бух, – пошепки сказала Вініл.

– Я вб'ю тебе власноратиць, – шикнула віолончелістка у марній спробі прибрати посмішку з обличчя.

– Ти ж вихована маленька кобилка, хіба не так?

– Я була такою. Поки ти не зіпсувала мене, – Вініл тихо хіхікнула, але промовчала. Замість цього, вона змовницьки посміхнулася. – Що? – Октавія поглянула на подругу.

– Нічого.

“Міркую над тим, як ще тебе зіпсувати”

– Розповідай. Чого сміялась?

– Тобі навряд здасться це кумедним, – мозок сказано вигадував варіанти, бо знав, що кобилка так просто не відчепиться.

– Є лише один спосіб з’ясувати. Розповідай.

– Ех, добре... Я просто подумала... Ти вважаєш, що я зіпсувала тебе, але зачекай. Це лише початок, – вона скорчила найпідступнішу посмішку, на яку була спроможна.

– Та годі тобі. Я впевнена, що ти не така погана, якою хочеш здатися.

Вініл посунулась ближче, сховавши млосний погляд за фіолетовим склом:

– Дозволь мені показати, яка я погана, – м’яко промовила вона, поки серце шалено билось у грудях. Здавалось, що воно от-от лусне.

Октавія так само наблизилась, сприйнявши цей жест як змовницький, аніж... якийсь інший:

– Як саме? Ти знову утнеш якусь дурницю? – Вона хіхікнула від цієї думки.

– О... Так, ще й яку.

“Що я роблю? Невже я намагаюсь...”

– Спробуй, бодай в цей раз, не залучати мене до неї. Я збираюсь не потрапляти до університетського чорного списку так довго, наскільки це взагалі можливо. Проте, якщо ти моя подруга, то я приречена на фіаско, – вона засміялась і підняла копито, що б доторкнутись їм до носа Вініл. – Бум!

Діджейка кволо посміхнулась, поки намагалась позбутись якихось думок:

– Ага, так і є.

– Ну, якщо твої дурниці зможуть почекати, можна піти поїсти. Усі ці “лоскутання” пробудили у мені кінський голод, – Октавія підвелась та допомогла з цим подрузі.

– Хороша ідея. Куди підемо? – Вініл намагалась поводитись так, наче нічогісінько не сталось, особливо у її яскравій уяві.

– Може до Блюз Таверн? Задля ностальгічного настрою.

Подруги тепло посміхнулись одна одній.

— Звучить як план.

На відміну від сірих вулиць ззовні, бар зустрічав своїх гостей теплом та затишком. Поні раділи та сміялися, дозволивши проблемам та поганому настрою залишитись глибоко на дні кружки. Натовп жеребців-будівельників у жовтих касках зайняв аж три столи, разом з тим, за яким минулого разу сиділа парочка, тому Вініл повела подругу до менш понньої частини бару.

— Ніколи не подумала б, що тут ще й їжу готують, — сказала єдиноріжка, левітувавши до себе меню.

— Нічого надзвичайного, але, думаю, нам підійде. Моя... Мати приводила мене сюди одного разу, коли ми прийшли оглянути територію університету.

— Справді? Схоже, що у вас теплі стосунки.

— Ну... певною мірою, мабуть, що так, — Октавія взяла одне з меню, щоб приховати їм гримасу на обличчі. — А які в тебе стосунки з батьками?

Повільно проглядавши список блюд, Вініл знизала плечима:

— Та, нічого особливого. Вигнали з хати, щойно мені виповнилось вісімнадцять.

Віолончелістка приголомшено зітхнула, миттю забувши про власні проблеми:

— Вони що?! Як вони посміли?

— Просто й без докорів совісті, як бачиш.

— Це жахливо!

– Та ну, кому вони потрібні. До того ж якби мене не чкурнули з хати, було б не легко переїхати до тебе.

– Так... але...

Розмову перервав високий, світлогривий жеребець:

– Що будете замовляти? – Протягнув він з властивим офіціантам акцентом.

– Велику порцію сіна фрі та кебаб з нарцисів, – оголосила єдиноріжка, приклавши меню до столу трохи сильніше, ніж варто було.

– Чудовий вибір. А чого бажає ваша супутниця?

Вініл ледь відкрила рота, що б поправити його, але Октавія виявилась швидшою:

– Салат зі стокротки, будь ласка.

– Для вас, лише найсвіжіші. Очікуйте, – пішовши назад, жеребець почав насвистувати, ані трохи не переймавшись за власні дії.

– Ем, Октавіє... Ти ж знаєш, що значить “супутниця”, чи не так?

Віолончелістка знизала плечима:

– Сленговий варіант “подруги”?

– Ну, майже. Хоча ні, ніфіга не майже. Навіть близько не поруч, – біла кобилка не стримала усмішку.

– Ну й що ж це тоді значить?

– Типу партнерка. Типу, *моя-кобилка*. А ще точніше – пасія.

– Оу, – як й очікувалось, щоки Октавії запалали червоним від сорому. – Тобто він тепер думає...

– Ага.

– О Селестіє. Пробач мені, Вініл. Може, є якийсь словник з усіма такими словами? Схоже, я не вперше так ганьблюся.

– Не кіпішуй, з часом запам’ятаєш.

– Може мені піти до нього та все пояснити?

Діджейка миттю підскочила:

– Ні! В сенсі, ну, це не так важливо, що б через це перейматись. Окей?

– Добре, я просто запропонувала.

У повітрі на кілька хвилин повисла атмосфера ніяковості. Обидві кобилки мовчали. Октавія почувалась жахливо й кожна думка була наче ментальний копняк.

“Вініл точно соромиться моєї присутності! Чому я постійно втрапляю у ніякові ситуації?!”

На щастя, Вініл поводитись досить тактовно та ввічливо, що б не підколювати подругу. Скільки б добрих справ не зробила земнопоні, що б заслужити таку толерантну сусідку, їх явно було недостатньо. Маленька, вдячна посмішка з’явилась на її мордочці. Про кращу подругу годі й мріяти.

Вініл, своєю чергою, була зайнята розгляданням столу. Лише тому, що її справді цікавили якісні меблі й аж не як бажання втримати бурхливу уяву, що встигла вигадати *багато* різного.

Приємна знемога розтікалася її тілом щоразу, як кобилка згадувала наданий офіціантом титул “супутниці”.

“Серйозно, мозок, стули пельку”.

Їх взаємні страждання суттєво полегшали коли замовлення, нарешті, принесли. Подруги прийнялися завзято поглинати їжу, без перерв на розмови.

Щойно діджейка доїла, як її настрій значно покращав. *От* чому до голови лізли дивні думки: мозок довгий час був без їжі. Це багато чого пояснює.

– Почуваюся кульово. Не бажаєш піти до якогось клубу? – Спитала вона, проігнорувавши погляди з-за сусідніх столиків.

– *Після* вечері? Ми там лише проблеми знайдемо, – Октавія делікатно відсунула тарілку та витерла губи серветкою.

Вініл пирхнула:

– Ти з'їла лише половину. Нічого з нами не трапиться. До того ж ми не питимемо, якщо не схочеш.

Прикусивши нижню губу, віолончелістка задумливо перебирала своє волосся. Проте, вона досить швидко сколихнула головою, відігнавши нав'язливі думки:

– Не вірю, що кажу це, але звучить досить спокусливо. На жаль, в мене завтра пара з історії, яку не варто пропускати.

– Схоже, я помилилась. Ти й досі вихована маленька кобилка, – Вініл грайливо показала язика, чим заслужила скептичний погляд подруги. – О ні, вже майже восьма! Ми негайно маємо зайнятися домашнім завданням!

– О, ха-ха... Якщо без жартів, мені справді варто було б ним зайнятися.

Вони підвелись з-за свого столика й під дружнє хіхікання підійшли до барної стійки. Октавія уважно відраховувала кожен біт, в той час, як Вініл кинула жменю монет на прилавок та з широко посміхнувшись потягла подругу до виходу.

– Вражає, еге ж? – Діджейка окинула подругу натхненним поглядом, коли вони вийшли на вулицю.

– В сенсі?

– Платити так багато за їжу. Ну, я виглядала крутою, так?

– Ну, мабуть. Хоча це більш схоже на марнотратство. Могла б приберегти їх для наступного разу.

Діджейка дзвінко ляснула себе копитом по обличчю:

– Сенс був не в цьому.

– А у чому ж тоді?

Просте запитання повисло у прохолодному нічному повітрі. Вініл занурила погляд у землю та уважно досліджувала кожен свій крок.

– Я не знаю, – задумлива промимрила вона з опущеною головою.

Разом вони занурились у затишну темряву, що так добре приховувала накопичені за день емоції.

Розділ 10

Погода за вікном накликала тугу та прохолоду на душу будь-якого поні, але лише не кобилки, що радісно уткнулась у свою подушку. Найтепліші думки підтримували у ній чудовий настрій.

Її подруга, її краща подруга лежала у ліжку в лічених метрах від неї та з під її ковдри долинав тихий сміх. Октавія краєм вуха почула приглушені гудки та через кілька секунд, що було очікувано, задзвонив її телефон. То був вже третій раз протягом ранку: перший розбудив віолончелістку, а другий дозволив зрозуміти особу *таємничої* порушниці спокою.

Земнопоні простягла копито до тумбочки та підняла слухавку.

— Ало?

Ледь чутний смішок одночасно долинув як з телефону, так й у кімнаті. Вона терпляче зачекала, поки загадкова незнайомка прокашляється та почне розмовляти кумедним басом:

— *Добрый ранок, вас турбує майорка Чернобаєва.*

— ...Невже ти справді цим займаєшся?

— *Міс, я телефоную вам з важливого приводу, бо саме вам випала честь нести службу в армії Еквестрії! Прошу протягом тижня прийти до найближчого військомата.*

— Хіба ви не знаєте, що в мене є відстрочка від служби через навчання? Тим паче еквестрійська армія була розформована ще століття тому, й залишилась лише у форматі королівської гвардії, куди набирають виключно добровільно.

– *Ем... тоді ви... ну*, – голос затих одночасно у телефоні та у кімнаті, поки Вініл намагалась вигадати як продовжити розіграш. – *Ну добре, а чи не бажаєте ви тоді записатись до... ем, військового оркестру?*

– В нас є військовий оркестр?

Діджейка скинула з себе ковдру:

– Ну блін, Октавіє!

Показавши язика, кобилка сповзла з ліжка й підійшла до подруги:

– От саме тому треба вчити історію, а не намагатися розіграти когось, так само як це робить відома пранкерка.

– Звідки ти взагалі знаєш про Чорнобаєву? – Вініл невимушено поплескала копитом біля себе. Її подруга зрозуміла натяк та залізла до неї, лігши поруч з єдиноріжкою.

– Як я вже казала: відома пранкерка. Її розіграші стали такими популярними, що навіть окремі їх збірки друкують. Поки я, перед вступом, чекала на співбесіду, то одна з таких збірок якраз лежала на приймальній.

– Не думала, що тебе таке може зацікавити. – Вініл добродушно посміхнулася.

Октавія подумки відмітила те, яка в її подруги гарна посмішка. Не те щоб вона її не помічала раніше, але зараз вона була по-справжньому щирою, без нотки сарказму чи іронії.

– Насправді, я читала це лише щоб вбити час.

– Ти взагалі пробувала нормально розважатись? – Простягнувши копитце, єдиноріжка почала легко проводити їм по розпатланій гриві подруги.

Віолончелістка насупилась:

– Наприклад?

– Проїхали. Я це, типу, просто запитала, – голос діджейки ледь помітно надломився.

– Іноді ти поводишся так дивно, Вініл, – поні хіхікнула. – До речі, навіщо ти торкаєшся моєї гриви?

На мить зупинившись, єдиноріжка відчайдушно вигадувала виправдання:
– Бо, так... Бо, так заведено серед кращих подруг. Принаймні у більшості. Розумієш, типу, гратися з гривною одна одної.

– Дійсно? А що ще роблять кращі подруги? Я маю негайно це дослідити, – Октавія прикусила нижню губу та різко засунула копито у гриву своєї сусідки, від чого та здригнулася.

– Гей, обережніше! Зовсім не обов'язково відривати моє волосся. І взагалі, досить все самостійно досліджувати. Для того й потрібні подруги! Я розповім про все, що тобі може знадобитися.

– Безмежно дякую, Вініл. Щоб я без тебе робила, – вона нахилилась ближче та з вдячністю цмокнула подругу у білу щічку, після чого обережно зістрибнула з ліжка. – На жаль, доведеться зачекати з дослідженням дружби, бо мені вже час збиратись на лекцію.

Повз Октавію з шаленою швидкістю промайнула біла єдиноріжка та на мить зупинилась поруч з дверми до ванної:

– Я перша до душу! – Вигукнула вона надломленим голосом, та увірвалася до вкладеної синьою пліткою кімнати.

– Га-а-разд? – Секунду потому попеляста поні забула про цю витівку Вініл – вона зосередилась на підготовці до сьогоднішніх занять.

Спершу, вона має зібрати сумки. Після йде ранкова руханка. І нарешті душ. Вона точно спітніє та й загалом треба привести зовнішній вид до норми. Ніщо не має завадити її чіткому розкладу.

Сором.

Відвертий, неприхований сором.

Вони спустились сходами, оминаючи поглядом одна одну.

– Ми збираємось обговорити це? – Наважилась запитати Октавія.

– Ні, – сухо відповіла Вініл.

– Але ж ми завжди без одягу, яка різниця-

– Я була у душі!

– Це була прикра випадковість! Я надто захопилась й забула, що ти там!

– Ти не почула воду?

– Я... Була по вуха занурена у буденну рутину.

– Еге ж, це точно.

Діджейка штовхнула вхідні двері та притримала їх, щоб подруга також могла пройти, Октавія нервово посміхнулась:

– Ми... Ми ж все одно подруги?

Це питання приголомшило Вініл, тим самим змусивши забути про гнів:

– Що? Так! Звісно ми подруги. Просто... Забудьмо про цей випадок, окі-докі?

Тепер вже щиро посміхнувшись віолончелістка кивнула:

– Окі-докі.

– Круто. А тепер обійми мене та поквапся, в тебе мало часу, – момент взаємної близькості тривав недовго. Октавія випустила подругу з обіймів та підтюпцем поскакала у напрямку університету.

Вініл повернулася до будівлі та миттю піднялась сходами на останній поверх. Сьогодні вихідний, а значить треба себе чимось зайняти до повернення Октавії. Університет міг запропонувати чимало способів вбити час: більярд,

кружок кінематографістів, що цього тижня почали дивитись “Понімавпу ДжеБока”, можливість зависнути у барі, але жодний з цих варіантів не зацікавив єдиноріжку.

Навіть навпаки, вона неквапливо повернулась до кімнати та зачинила двері. Спалах магії увімкнув діджейський пульт (що вже знаходився на столі білої поні). Він радісно замурчав, наче улюбленець, що вітає господарку. Трохи потому увімкнувся й комп'ютер, підсвітивши стіл м'яким синім світлом.

Посунувши окуляри на лоб, Вініл помітила, як мимоволі почала усміхатися. Вона давно не знаходила ані часу, ані сил для створення музики, а тут в неї аж кілька вільних годин з купою натхнення. Було б нерозумно прогавити таку можливість.

“Сподіваюся, тут міцні стіни”.

Вже через кілька хвилин активної творчості вікно вібрало від наднизьких, ледь чутних басів, що глибоким гудінням заповнили кімнату. Вініл відчула як підійнялася шерстка на її спині. Вона починала так кожен пісню, лише щоб зарядити тіло енергією та розігнати кров. Цей звук наповнював кімнату спокійною та водночас жвавою атмосферою, чим змушував Вініл рухатися у такт музиці та думати про музику.

Проте сьогодні щось пішло не так. Вона змінила звичну палітру звуків, у роздумах над тим, як би додати їй трекам нового звучання, аж допоки один конкретний інструмент не спав їй на думку.

“Можливо... Варто спробувати...”

Вініл магією натисла кнопку, після чого з динаміків долинув глибокий, загрозливий звук. Віолончель, що грала одну безперервну ноту. Якість звуку була ледь не бездоганна: кожен рух віртуального смичка по струнах було записано з неймовірною чіткістю.

I... Це було кульово.

Віолончель надавала басам зовсім інше звучання, таке темне й моторошне, наче попереджавши про небезпеку що насувається, та водночас у них зберігалась енергія, яку вони мали до цього.

Вініл ухопилася за це раптове відкриття та взялась експериментувати з іншими нотами: кілька простих поєднань, нічого важкого. Але коли її музика зациклилася та заграла разом з попередніми напрацюваннями, єдиноріжка захоплена крикнула. Це було щось, про що вона *навіть й не думала* раніше. Хто б міг подумати, що такий старий інструмент чудово поєднується з сучасними тонами?

Наступні півтори години минули у захопливих експериментах, коли діджейка додала до композиції кілька інших струнних інструментів. Незвіданий світ класичної музики був весь цей час прямо у неї під носом, але вона була занадто сліпа, що б помітити його раніше.

Та це змінилось завдяки Октавії.

Наче їй потрібні ще якісь причини, щоб-

Раптом музика стала такою гучною, що з голови діджейки вилетіли усі інші думки. Вона стисла зуби, у спробі зосередитись на екрані, проте за такого шуму безнадійно навіть пробувати сконцентрувати увагу бодай на чомусь.

Зітхнувши, вона збавила гучність до норми. Ці підступні думки підкрадались обережно та непомітно, вони показували перспективи та можливості до яких вона не була готова, або навіть схильна. Попри це, вони продовжували шепотіти з темних кутків її свідомості, не зважаючи на те готова вона чи ні.

“А якщо...”

“Можливо...”

– Бляха, та відчепіться від мене! – Вигукнула вона, потужно вдаривши копитом по столу. Але її думкам було байдуже. єдиноріжка безпорадно сховала мордочку за копитами.

Коли ж це скінчиться?

Прохолодний вітер миттєво розпатлав її гриву, щойно Октавія покинула будівлю університету. Глибоко вдихнувши, віолончелістка марно намагалась відновити порядок в голові, але вже через кілька секунд вона здалася та попленталась у бік гуртожитків.

Попереду, близько початку стежки, що веде до дому, неквапливо йшли дві кобилки. Однією з них виявилась м'ятна єдиноріжка, що підняла голову щойно помітила Октавію.

Серцебиття прискорилось від неприємних спогадів пов'язаних з нею. Віолончелістка вирішила ввічливо проігнорувати парочку.

— Хей, — покликала Ліра. Друга кобилка, з помаранчевою гривною якої грався вітер, озирнулась на дорогу. Октавія продовжила йти, поки до неї не долинув другий крик. — Та зачекай ти хвилинку!

— Мені терміново треба додому- — відповіла вона через плече, зовсім трохи сповільнившись.

— Розмова справді лише на хвилинку. Селестії заради, ти поводишся так, наче я кусаюсь, — зелена єдиноріжка підійшла ближче й привітно усміхнулася. Синець під оком зменшився, але його досі було легко розгледіти на зеленій шерстці.

Сіра поні фальшиво хихикнула:

— Так, це було б абсурдно.

— Власне, ем, тобі також не подобається ця Вініл Скретч, еге ж?

“О ні, ні, ні, ми й не сильно переймались вдаванням ворожнечі останнім часом, так? Невже вона бачила нас разом? А може вже й знає, що ми живемо в одній кімнаті?”

Не отримавши жодної відповіді на ці питання від мозку, віолончелістка вирішила дотримуватись плану:

– Так... звісно. Вона, е-ем, бісить мене.

– Мене також. Вона багато кому не подобається, як я знаю, – зловісна посмішка розтеклась мордочкою Ліри. – Як щодо помсти?

Холодна лють потрохи пробуджувалась у серці віолончелістки:

– Помста? –Сухо спитала вона. – За що?

Усмішка на мить скривилась:

– За... Ну, все те, що вона каже про тебе на лекціях.

– Ти про лаяння та кволі образи?

– Та-ак. Невже вона не дратує тебе?

– Буває іноді, але лише до тої миті, поки я не йду з аудиторії. На відміну від пар з психології, у будь-який інший час я її майже не помічаю. Я вважаю інфантильним лошатством мститися за щось настільки банальне.

– Б'юсь об заклад, наодинці вона просто нестерпна? Так? – Єдиноріжка стрімко втрачала контроль над ситуацією, ніяк не очікувавши такої відповіді.

– Буває часом. Але повторюю: коли ми розходимося, я миттю забуваю про неї. Я ні за що не дозволю негативним почуттям керувати мною аж настільки, щоб мститись кобилі яку ледве знаю, – Октавія зробила крок уперед. – Схоже, що ти зробила все навпаки, Ліро. Замість того щоб забути про незначну суперечку з Вініл, ти шукаєш поні, що готові виступити супроти неї. Ба більше, ти не лише дозволяєш ненависті до Вініл контролювати твої дії, а й залишаєш жирну пляму на всій своїй особистості. Коли начальник критикує твою роботу, або пересічний поні каже тобі кілька “ласкавих”, ти щоразу будеш збирати гнівний натовп та влаштовувати вінгбардійську вендету? Скажи мені, невже це зробить тебе щасливіше?

Зелена єдиноріжка відчайдушно ковтала повітря, а широко розплющені очі шалено кліпати, наче у спробі відбити словесний випад:

– Я-я не- чому-

– Тобі варто замислитись, якою поні ти стаєш. Добре поміркуй, бо якщо ти невдовзі не змінишся, Бон Бон стане не першою подругою, що залишить тобі синець під оком, – це була лише здогадка, але вона влучила у самісеньке яблучко. Хоча, саме на це єдиноріжка спромоглася відповісти.

– Е-ей! Ти й гадки не маєш, що сталося між мною та Бон, тому навіть не намагайся втягнути її у це!

Октавія схилила голову:

– Дійсно. Прошу вибачення. Але мої слова правдиві й ти знаєш це.

Вираз мордочки Ліри був досить суперечливим, на ній боролись незгода та визнання правоти земнопоні:

– Ти... Тобі вже час йти, Октавіє.

Віолончелістка обернулась у напрямку дому, зупинившись лише щоб запитати:

– Ти поміркуєш про це?

– Я... можливо.

Кивнувши, Октавія попрямувала до гуртожитків. Тим часом позаду неї, почалась набагато відвертіша розмова.

– Саме час підтримати мене, Кер-Топ, – буркотіла пригнічена єдиноріжка.

– Саме час надерти твій круп, Лі-Лі.

– Чому ти не вступилась за мене?

– Бо вона права.

– Ані трохи вона не права, я ж не така... Правда?

Навіть на відстані було чути, як голос “Кер-Топ” сповнився злістю:

– Ти тричі за сьогодні наказувала мені стулити пельку. Діскорд зна, чому я ще спілкуюсь з тобою.

Останнє, що розчула Октавія, було коротке, але таке важливе слово.

– ...Пробач.

Вона переможно посміхнулася, коли помітила силуети гуртожитків.

“Я, мабуть, поставила рекорд за кількістю брехні на одну бесіду, але воно було варто того”.

Тонкі стіни не були спроможні заглушити незвичне дзижчання, яке вловила земнопоні, увійшовши до будівлі. Схоже, джерело звуку знаходиться десь зверху, близько десятої кімнати...

– О ні, – Октавія ширше розплющила очі, згадавши кількість її музичних інструментів у кімнаті... Що лишились на поталу знуднілої єдиноріжки. – О-о-о-о нііііі.

Вона пробігла сходами повз знайому пегаску, так швидко та обережно як то було можливо. На пів шляху вгору, прояснились деякі інші звуки. Скрипки, альти... Віолончелі?!

– Вона ж раритетна, дурна ти єдиноріжка! – Прошипіла Октавія крізь важке дихання.

Як Вініл наважилась чіпати її найдорожчі речі! Як вона наважилась грати на її віолончелі! Та... Як вона спромоглась досягти такої майстерності!

Пролетівши коридор, *справжня* віолончелістка досягла дверей кімнати та різко відчинила їх без будь-якого попередження, щоб упіймати злодюжку на гарячому.

Краєм зору вона помітила футляр від віолончелі на тому ж місці, де вона його й лишила. Тепер увага земнопоні була повністю зосереджена на другому столі, за яким й сиділа єдиноріжка.

Музика... Вона долинала з комп'ютера Вініл. Цілком та повністю, від віолончелі до скрипки зіграна на комп'ютері. Звідки вона взагалі знає, як так майстерно їх поєднувати? Можна зі стодвадцятивідсотковою впевненістю може стверджувати, що Вініл ніколи у житті не вивчала класичну музику, й, попри це, прямо зараз вона *грала її*. Звідки в неї таке натхнення?

Сідлові сумки сповзли зі спини Октавії, тихо впавши на килим, в той час, як сама віолончелістка обережно закрила двері, щоб не відривати музикантку від роботи.

Малювання могло бути чимось більшим аніж захоплення, бо вона досить майстерно поралась з олівцем, але *саме музика* була тим, що Грифоній Сковорода називав “сродною працею”. Тут все було просто: її поза, розслаблена, але сконцентрована, її рухи, що поєднували зухвалість таланту та досвід майстрині, її творчість, чиста та натхненна, все це як ніколи до цього підтверджувало її к'ютімарку.

Музика продовжувалася, зациклювалася та змінювалася, набувавши все нові й нові деталі з кожним циклом, в той час, як Вініл була чимось занепокоєна. Час від часу вона трусила головою, наче відганяла думки, або ледь чутно шепотіла.

Неочікувано, діджейка посилила гучність до межі, сколихнувши тим самим всю будівлю. Октавія мимоволі підстрибнула на місці, та навряд її почули у канонаді басів.

Музика була загучною, щоб нею насолоджуватись, й, схоже, що єдиноріжка поділяла цю думку, швидко збавивши гучність. Але вона здавалася такою ж розгубленою, як й до цього. Вініл бентежно м'ялася за своїм місцем. Октавія спостерігала за синім хвостом, що майже гіпноотично колихався підлогою з боку в бік, ненавмисно наслідувавши ритм музики.

Раптом, Вініл щосили вдарила по столу, крикнувши:

– Дай мені спокій! – Після чого вона занурила мордочку у копита.

Крижаний жах скував серце Октавії. Діджейка, мабуть, помітила подругу у віддзеркаленні й не витримала вторгнення у її приватний простір. Це неначе бути пійманою під час підглядання миті інтимної близькості між закоханими, бо, попри ваші справжні наміри, подумують про найгірше.

– Пробач мені, – м'яко перепросила вона. – Я... Не хотіла заважати, – вимкнувши музику кволим завитком магії, Вініл обернулась до подруги. За здивованим обличчям подруги, Октавія з полегшенням зрозуміла, що перша здогадка була хибною.

Здавалося, що сам всесвіт затамував подих від тієї картини, яку побачила кобилка:

– Червоні... – Ледь чутно прошепотіла вона.

– Ні! Ох, вибач. Я, ну цей, не тобі кричала, – біла кобилка спробувала видавити смішок, але її голос зрадницькі надломився, вщент зруйнувавши будь-яку спробу зменшити напругу.

Октавія наблизилась на кілька кроків:

– Я почула... Твою музику, – промовила вона, щоб оживити розмову, та думки її були далекі від цього.

Червоні.

Ну звісно ж вони були червоними.

Якщо у когось й могли бути червоні очі, то лише у Вініл.

Діджейка почувалась ніяково під пильним, некліпаючим поглядом, але сіра поні не могла зупинитися. Вона тижнями мріяла побачити їх, намагалася упіймати поглядом. Ці дві бездонні перлини, що так довго ховались від неї, нарешті проявили себе у всій своїй красі.

Вони були бездоганні.

– Для чого ти вдягаєш окуляри? – Долинув здалеку її власний голос, коли кобилка підійшла ближче до єдиноріжки.

— Я-я... Е-е... — Тепер вже Вініл не могла відвести погляд, загнана у кут під натиском такої близькості.

На відстані простягнутої ратиці два сьйнистих рубіни виблискували багряними переливами в аметистових очах. Біла кобилка здавалась майже наляканою: без окулярів, за якими можна було б сховатись, між ними не було перешкод. Октавія притулилась до неї та тендітно торкнулась її алебастрової щоки.

Діджейка відчула як жар підступив до її шиї, а звуки стали м'якше. Шерстка Октавії була такою м'якою... Як і її копито, що ніжно тримало Вініл на місці, наче вона хотіла піти, наче взагалі колись захотіла б звідси піти...

Так вони стояли, поки кімната навколо розчинялась, як ранковий сон. Бентежність та сумніви заповнили глухо бились у розумі синьогривої кобилки, але це смутні, огорнуті туманом страхи, були розвіяні сьйвом очей Октавії.

Сама ж віолончелістка була налаштована так рішуче, як ніколи за все життя до того. Це було майже безглуздо, поки що, але *відчувалося* таким правильним. Після довіри лише сліпим фактам та настановам шкільних вчителів, Октавія вирішила, що з неї досить. Бодай зараз.

Всім, що має значення, були лише останні повільні кроки, що звели їх обличчям до обличчя.

Всім, що має значення, був лише переривистий подих Вініл, що лоскотав її підборіддя.

Всім, що має значення, було наближення на останні... кілька... сантиметрів...

Всім, що має значення, був поцілунок.

Розділ 11

Лише відчувши тиск на губах, Октавія різко відсунулася, миттю забувши про нещодавню рішучість:

– Пробач мені, я, я просто- *ммфх*!

Діджейка не могла дозволити цьому обірватися, лише не після стількох тижнів, лише не після всіх тих *клятих* думок! Цьому сну єдиноріжка ні за що не дозволить розчинитися. Вона нахилилась вперед, обхопивши копитами шию попелястої поні. Жар з її обличчя повільно розтікався всім тілом наче струм, лоскотав кожен нерв та смикавши кожен м'яз.

Приречено прийнявши пристрасний напад, Октавія припинила спроби відступити, натомість обравши сміливо вистояти під натиском. Іноді вона намагалась відповісти на поцілунок, але буди недосвідченою та незграбною у цій справі, намагалася стримуватись.

Не те щоб Вініл майстерно вправлялась з губами, але єдиноріжка вірила, що поки вони були поєднані з губами Октавії, вона все робить правильно. Віолончелістка ж прочитала чимало посібників з поведінки саме у таких випадках, але майже неможливо згадати щось корисне коли мозок під владою пристрасних почуттів.

Зрештою, вони розірвали поцілунок та прийнялись жадібно хапати ротами повітря. Вініл була збентежена та здивована власним вчинком. Її полум'яні щоки настовхнули Октавію на вельми цікаву думку. Те, що початково було спонтанним та необміркованим рішенням, стало чимось значно більшим завдяки її запалу.

– Пробач, – пискнула діджейка, незрозуміло як зумівши двічі запнутися в одному слові.

– Я... Не пробачу, – відповіла віолончелістка. Помітивши легке нерозуміння на обличчі подруги, вона пояснилась. – Поки що я... Не знаю, я-як це розцінити, але я збрехала б, якби сказала що мені не сподобалось. Далі домірковуй сама, – Октавія захекалася до кінця фрази та почала ловити ротом повітря.

Друга кобилка явно намагалась підібрати слова, але залишалася мовчазною, хіба час від часу відкривала рота, наче хотіла щось сказати. Лише звук її комп'ютера, що лагідно муркотав поруч, не дозволив білій поні остаточно впасти у ступор.

– Я не впевнена- – зрештою почала вона, але одразу ж зашорилася, коли її голос знову надломився. Рубінові очі шалено оглядали кімнату, наче у пошуках шляху для відступу. – В сенсі, я не знаю- – пауза. Вона прокашлялася. – Я й гадки не маю, що роблю, – діджейка видавила з себе усмішку, не адресовану комусь конкретному. – О-о-о, Селестіє, що ж я роблю? – Вона перевела погляд на Октавію. – Що ж *ми* робимо?

Ледь знизавши плечима, віолончелістка не спромоглась надати їй адекватну відповідь. Будь-які думки полишили її, так само як і другу кобилку. Все, що вона могла робити, так це лише вдивлятись у глибокі вишневі очі, які полонили її кілька хвилин тому. Вони справді мали невловний, майже гіпнотичний вплив на попелясту поні.

Октавія силоміць відвела погляд:

– Вініл... – Тихо мовила вона. – Якщо... Якщо у минулому я мала сумніви, мати завжди- *О, Селестіє, моя мати!* – Її очі широко розплющилися, коли вона згадала сенс останньої розмови з цією нестерпною кобилою. – Вона ж *вб'є* мене!

– А? Чому б це?

– Бо, я поцілувала- – запнувшись на півслові, вона значно знизилася голос. – Бо, я поцілувала *кобилку!* – Прошепотіла вона озирнувшись, наче її мати от-от вислизне з-під ліжка та відірве їй голову.

– Та як вона може про це дізнатись? – Вперше діджейка була тою, хто міркує логічно.

– Вона рано чи пізно дізнається. Вона завжди все дізнається, рано чи пізно, – її голос був надзвичайно тихим, наче в наляканій лошатки.

– Ого. Здається, я уявляю, яке в тебе було дитинство.

Октавія нервово ходила з боку в бік:

– Якщо матері щось не подобалось у моїй поведінці, вона одразу ж вела мене до психолога. Там, у цілковитій тиші, пильно дивилася на мене, поки я не розповім їй всі до останнього секрети.

– Що?! Ти серйозно? – Єдиноріжка відчула важке почуття провини, згадавши перше враження про Октавію, як про невиправно нудну ботаншу. Звісно, вона здавалась неживою та нудною, бо вся індивідуальність була вибита з неї! Ані секретів, ані приватності й жодного вільнодумства... Не вона виросла, а її виростили. Наче левіафан з морської глибини, лють здійснювалася в розумі Вініл, спрямована супроти мутного образу цієї “матері”.

– Боюсь, що так. І... Схоже це розвилось аж так, що лише розмова з матір'ю є єдиною можливістю знайти рішення коли я... Невпевнена, – Октавія навмисно відвела погляд, щоб нізащо не перетнутись ним з діджейкою.

Вініл сильно образила така поведінка подруги. Попри всю цю абсурдність, єдиноріжці було боляче визнавати, що її мрія не така близька до втілення, як могло здатись кілька хвилин тому:

– Добре, – тихо відповіла вона.

– Мені жаль, Вініл. Хотілося б й мені відпустити турботи й не перейматись, але... Моя голова просто... *Перевантажена* цими думками... Я маю з цими розібратись, перш ніж... Ну, не знаю. Перед чимось більшим.

– Все добре, – повторила діджейка, цього разу з легкою посмішкою. – Це я, ну типу, втратила контроль. Мені не варто було... Тобто, я не мала бути такою наполегливою... Поки ми все не з'ясували.

– Так, але... Що зроблено, то зроблено. Тепер я хочу розплутати свої думки, аби вони знову не заважали.

Кімната занурилась у тишу. Найрізноманітніші думки бились у голові Октавії, але вона вирішила вчинити розумніше, аніж могла б запропонувати будь-яка з них, тому вона повільно відходила до виходу. – *“Це не має так скінчитись!”* – Подумки крикнула собі Вініл. – *“Я не можу дозволити їй піти! Вона ж ніколи не повернеться до мене!”* – Попри абсурдність цієї думки, саме вона змусила кобилку говорити:

– Зачекай! – поні зі скрипковим ключем на крупі спинилась у півкроці й нервово озирнулась. Ковтнувши, діджейка зрозуміла, що єдина можливість не запинатись як лошатка – протараторити все одразу. – Мені-також-не-не-сподобалось. Ну, тобто, поцілунок. Це було... Так.

Єдиною відповіддю на яку наважилась Октавія, була стримана та неймовірно вдячна усмішка.

Коли двері тихо зачинились, Вініл знову залишилась наодинці з нещасною, але все ж наполовину закінченою піснею на своєму комп'ютері... Й віолончелісткою на вустах.

Секретарка здавалась здивованою, попри цілу групу студентів, що зібрались у приймальні:

– Міс Октавія? Чим я можу допомогти?

Зробивши найпереконливішу посмішку, віолончелістка підійшла до стійки:

– Я хотіла б запитати, чи можливо домовитись про зустріч з університетським психологом?

– Звісно! – Відповіла секретарка з більшим запалом, аніж звикла бачити Октавія. Більшість робітників поводитись дивно поруч з нею, й віолончелістка почала підозрювати у цьому певний фінансовий вплив. – Вам варто лише записатись на зустріч у зручний для вас час й-

– Ем, вибачте, що перериваю, але бажано зустрітись з ним якомога швидше,
– Октавії не подобалось грубити, але сама лише думка про мати змусила кобилку перетнути цю межу.

– О, звісно! Щиро перепрошую, Міс Октавіє. Я зателефоную йому та дізнаюся, чи може він прийняти вас зараз, – єдиноріжка левітувала телефон до свого вуха й квапливо набрала номер. Крапля поту пробігла по її шиї. – Ало? Це приймальня. Тут *Міс Октавія* цікавиться, коли у вас наступне вільне віконце. О, прямо зараз? Що ж, це чудово! Я направлю її прямо до вас, – закінчивши розмову, вона повернулась до Октавії з ще одною радіснішою-за-доречну усмішкою. – Слава Селестії, вам пощастило. Йдіть вгору сходами й одразу направо коридором. Останні двері справа.

– Дякую... Вам? – Збентежена, але беззаперечно вдячна за таке швидке обслуговування віолончелістка пішла за вказівкою. Зі здивуванням вона споглядала те, як адміністратори середніх років й висококваліфіковані лектори ввічливо звільняли їй шлях. Це було схоже на жарти зі старшої школи, які всі, крім неї, розуміли, й це було образливо.

Варто було їй підійти до кабінету, як до коридору вивалився жеребець. То був той самий жеребець, який сидів поруч з Вініл на малюванні, хіба що зараз він виглядав втомленим:

– Ей, я ж ще не закінчив! – Вигукнув він злісно. Після приглушеної відповіді по той бік двері, він закотив очі й понуро пройшов повз Октавії до холу.

Октавія не знала що й думати про це, тому вона обрала варіант якнайшвидше забути про цей інцидент. Як би їй не хотілося дати волю розуму, для побудови гіпотез щодо причини жорсткої відмови жеребцю, вона не мала забувати про власні проблеми... Особливо, коли одна з них мешкала з нею в одній кімнаті.

“О, Селестіє, як я після цього буду їй в очі дивитися?”

Кабінет був невеликим, навіть тісним, значну його частину зайняв широкий стіл оточений стільцями, по одному з кожного боку. Поні, що сидів за ним, зігнувся ледь не до підлоги та передивлявся папірці у скриньці. Його

червона грива підстрибнула підозріло знайомим чином й, коли жеребець піднявся, поклавши один з документів на стіл, стало зрозуміло чому.

– Вітаю, Октавіє! – Псайк саяв від захвату. – Готова поділитись своїми проблемами?

– Лише не з вами, – вона впевнено направила до виходу.

– Йой, зачекай хвилю! Я не менш кваліфікований, аніж будь-який інший психолог в університеті, – відповів він у свій захист.

– Звісно ж, саме тому ви понад половину семестру нацьковували мене на іншу студентку.

Здригнувшись, викладач-психолог ніяково почесав потилицю:

– З такого боку дійсно звучить жорстко, але то була лише невинна забавка! До того ж вона скінчилась кілька тижнів тому.

– Навіть так, я... Не можу поговорити з вами про цю конкретну проблему, – почуття провини нахлинуло на Октавію: та хто вона така, щоб так прискіпуватись до психологів?

Після секундної тиші Псайк нахилився уперед:

– Вініл якось пов'язана з цим? – Тихо запитав він.

Вона кивнула. Вініл була пов'язана з *всім*.

– Октавіє... – Він зітхнув, – Зрозумій, я щиро прагну допомогти тобі, щоб там не було, але ти маєш довіряти мені. Знаю, я справляю враження... Далеко не найпрофесійніше у класі, але до своїх обов'язків ставлюся відповідально.

Віолончелістка глянула на його обличчя та не помітила ані трохи саркастичності. Не було ані легкої усмішки, ані блиску в очах:

– Добре... – Промовила вона недовірливо, після чого зачинила двері та всілась за стіл.

– Власне, – він схрестив ратиці, – Що трапилось?

От Діскорде, доведеться сказати йому всю правду.

— Мабуть, варто почати з невеликої... Передісторії, — завіса тайни почала поступово підійматись. — Ми з Вініл подружилися. Ще з першої зустрічі, — вона зітхнула та заплющила очі. — Ви мали рацію: виявилось, що ми маємо набагато більше спільного, аніж здавалось спочатку.

Не отримавши жодної реакції у відповідь, вона глянула на жеребця. Вираз його мордочки анітрохи не змінився, жоден м'яз не рухнувся у передчутті переможного вигуку. Натхненна таким професіоналізмом, вона продовжила.

— Ми... Ми стали хорошими подругами за цей час. Я не знаю, що написано у моїй особовій справі, але у школі друзів я не мала зовсім. Вініл перша простягнула копито дружби і я жадібно вхопилась за нього. Здавалось, що через мене їй не вистачає часу на інших, але нещодавно я прийшла до думки, що вона була така ж самотня як і я. У будь-якому разі, це неважливо, — вона увібрала грудьми побільше повітря, щоб заспокоїтись. Це не допомогло. — А важливо те, як сильно ми зблизились останнім часом. Вініл навіть домоглася підселення до мене.

Октавія дозволила собі усміхнутись:

— І це неймовірно. Я ще ніколи раніше не відчувала себе такою близькою з кимось, хто не є частиною родини. Або... Насправді я думаю, що вона навіть *ближча* мені, аніж родина.

Псайк також посміхнувся, щиро й з розумінням:

— Радий це чути.

Вуста кобилки сіпнулися:

— Але... Багато чого змінилось. Я все ще відчуваю близькість до неї, але це... Я навіть не впевнена що це. Я хочу проводити з нею весь свій час, як і раніше, але тепер я думаю не просто про хорошу компанію, перегляд фільму чи вечір у таверні. Я помічаю думки про... Про те, які в неї м'які ратиці, що її шерстка наче вкрита алмазним пилом і... І... — Неочікувано для самої себе, кобилка заплакала. Жеребець підштовхнув до неї коробку з серветками, але кобилка заперечливо хитнула головою. — Ні, все добре, я в нормі. Я й плакати не мала б, це ж зовсім не сумна тема.

– Поні плачуть не лише від суму. Вони можуть плакати від щастя, страху й навіть від кохання. Прошу, не стримуй свої почуття. Сльози допомагають набагато більше, аніж ти думаєш, – його голос був спокійним й добрим, з розумінням. Незвично чути це від завжди енергійного викладача, та попри це, його слова допомогли.

Октавія вдячно взяла хустку:

– Дякую, – зібравшись думками вона наважилась продовжити. – Я... я не така наївна, як багато хто вважає. Я знаю чим є ці почуття до Вініл, навіть якщо... Навіть якщо я ще не готова змиритися з ними. Проблема у тому, що мені ніхто ще не подобався у цьому сенсі, тим паче к-кобилка.

На мить занурившись у думки щодо її слів, Псайк відкинувся на спинку стільця:

– Усвідомлення своєї сексуальності досить натуральний процес. Ох, перепрошую за каламбур, – його щоки вкрились легким рум'янцем, але сіра поні не звернула на це уваги, лише відсторонено споглядавши у вікні краєвид університетського парку. – Але, якщо зважати на те, що Вініл твоя перша справжня подруга, я можу лише здогадуватись, як суперечливо ти себе відчуваєш. Однак, під час лекцій ти виглядала абсолютно спокійною весь цей час. Мабуть, трапилось щось серйозне, якщо ти звернулась за допомогою до фахівця.

Октавія понуро кивнула, все ще дивлячись у вікно:

– Я... Побачила її без окулярів, які вона зазвичай носить. Я ніколи не думала, що мене так легко заворожити, але...

– Ах. То вона помітила як ти дивишся? Чи ти... Зробила щось ще?

– Я зробила щось ще, – прошепотіла кобилка.

– Що трапилось? – Запитав викладач так само тихо.

– Я поцілувала її, – сказати це вголос, було неначе об'єднати мільйони думок разом. Вона поцілувала Вініл. У уста. Її перший поцілунок був з кобилкою, ба більше, зі своєю кращою подругою.

– І... Як Вініл відреагувала? – Псайк ледь тримав себе у копитах.

Октавія мимоволі залилася рум'янцем, згадавши раптовий жар на своїх губах, терпкий смак й темп дихання Вініл, коли вона наполегливо продовжила дослідження губ земнопоні:

– Вона поцілувала мене у відповідь.

– Ну, попри мою гетеросексуальність, це звучить як щось хороше.

– Так... Але не зовсім. Забагато зовнішніх чинників: моя мати, інші студенти, навчання... Забагато, щоб думати про все одночасно.

– А ти й не думай, – коротко запропонував він. На скептичний погляд кобилки, психолог пояснив. – Тобі не варто все так перебільшувати. Я на двадцять відсотків впевнений, що ти засвоюєш матеріал набагато швидше, аніж викладачі встигають його викладати. Твоя мати завантажена справами по вуха, як я знаю. Навіть якби вона дізналась про ваш поцілунок тої ж миті, то їй знадобилося б кілька днів на владнання всіх справ та щоб приїхати сюди. А в інших студентів й своїх проблем повно, повір мені, розмовляю з ними щодня.

– Тож як мені вчинити? – Октавія викинула хустку до маленького смітника й спробувала причесатися.

– Візьми відпочинок від навчання на кілька тижнів. Два, якщо бути конкретним.

– Але екзамени вже через три тижні! – Вигукнула віолончелістка.

– Та хоч через одну: з твоїм рівнем знань, вони минуть простіше, аніж конкурс малюнків у дитсадочку. Повір мені, все буде добре. Ходи на лекції та зайняття як зазвичай, роби записи, але не більше. Ти маєш витратити енергію на важливіші справи, – помаранчевошерстий жеребець усміхнувся з властивим йому ентузіазмом.

– Мабуть, ви перший викладач, що радить мені *не* вчитись, але добре. Що ж мені робити весь цей час?

– Поговори з Вініл. Розкажи їй, що коїться у твоїй голові. Я думаю, що ти їй також подобаєшся.

Попри п'яний вплив цієї думки, Октавія ще не закінчила:

– Тобто я маю розмовляти з нею ці тижні?

Псайк розвів копитами:

– Влаштуйте спільну вечерю, підіть до кіно чи щось на кшталт цього. Просто проводи з нею час й твоя невпевненість у почуттях вирішиться сама по собі.

– Невже все так просто? – Запитала вона з надією.

– Це вже цілком та повністю залежить від тебе. Пам'ятай, не забивай голову дурницями, просто дій. Або “менше міркуй, більше відчувай”. Дозволь підсвідомим почуттям стати твоїми справжніми почуттями, й ти отримаєш відповідь на всі свої питання, – він кліпнув. – А це звучить непогано. Можеш зацитувати мене, як забажаєш.

Вони разом розсміялися, та віолончелістка стала почуватися дедалі краще з кожною секундою. Лишень проговоривши свої проблеми вголос та довіривши їх комусь, Октавія могла зітхнути з полегшенням.

“Мені так подобається Вініл, але- стоп”.

– Мені подобається Вініл, – промовила вона вголос й миттю засяяла від щастя.

– Можливо варто їй сказати про це? – Відповів Псайк, підморгнувши.

“Хотіла б я повернутись до неї, але- стоп”.

– Чудова ідея! – Вона сповзла зі стільця та пішла до виходу. Перш ніж вийти, Октавія озирнулась. – Дякую вам, – психолог кивнув та помахав їй копитом на знак прощання.

Коли кроки стихли, Псайк повільно відкрив особову справу кобилки. Над кількома сторінками з інформацією про психічний стан, була маленька жовта замітка, яку він помічав й раніше, але не звертав особливої уваги.

Псайк,

Ти ж даси мені знати, якщо моя Октавія прийде до тебе на розмову, чи не так? Було б надзвичайно мило з твого боку.

-Л

Кілька довгих секунд він роздивлявся слова, що своїм бездоганим копитописним почерком нагадували про попелясту студентку. Кожен гачок й кожен завиток були неповторні, а кожне слово приховувало в собі набагато більше влади, ніж могло здатись на перший погляд.

Невдовзі, невимушеним рухом правого копита, замітка відклеїлась та відправилася у політ до урни де й приземлилась на дно, поруч з хусткою.

— У-упс, — стурбовано сказав Псайк, закривши досьє.

Розділ 12

Вініл вперше почувалася так бентежно. Або так схвильовано.

Вона стояла нерухомо з тої самої миті, як Октавія залишила її. Кобилка просто не могла зрушити з місця. Кожен м'яз неначе сковано льодом, а копита прибиті до підлоги безперервним потоком думок.

“Вона сказала, що їй сподобалося”.

Діджейка знову облизнула губи, як вона вже робить протягом останньої півгодини, але нічого крім власної шерсті не відчула.

“Ні, вона сказала, що їй не сподобалось. Зовсім різні речі. Вона просто не хотіла мене ображати”.

Але ця обтяжлива думка була вщент спростована беззаперечним фактом.

“Октавія поцілувала мене перша”.

Посмішка нарешті осяяла її задумливе обличчя. Наче промені сонця, що пробились крізь хмари та освітили темну кімнату крізь вікно, так й ця проста істина випалила всі її сумніви та бентежність. Неважливо, що станеться коли повернеться Октавія, але *це* єдиноріжка запам'ятає назавжди.

Вініл неохоче попленталась до комп'ютера. Діджейка була не в настрої писати музику, бо якщо до цього вона допомагала їй ненадовго зникнути з реальності, то зараз вона стала одним величезним нагадуванням про нещодавні події. Поні вирішила просто зберегти свої напрацювання та вимкнути обладнання.

Без звичного гудіння її комп'ютера кімната відчувалась незвично тихою. Суцільна тиша напружувала так само як й музика на повній гучності.

– Поквапся, крихітко... – Промовила вона, відчувши себе дурепою, щойно ці слова пролунали вголос.

“Ага, поквапся з розв'язання емоційних проблем (провину за які несу я сама) й повертайся, щоб мені не було так самотньо”.

– Чому я така дурепа? – Прошепотіла єдиноріжка, ляснувши себе ратицею по мордочці.

Перш ніж до неї прийшла бодай яка адекватна відповідь, задушливу тишу порушив легкий скрип дверної ручки. Діджейка затамувала подих, коли сіра кобилка, до якої тяжили усі її думки, увійшла до кімнати.

Віолончелістка широко усміхалася, але Вініл була занадто схвильована, щоб відповісти їй тим самим. Ковтнувши, вона дозволила подрузі почати розмову. Минуло кілька бентежних секунд, перш ніж Октавія зачинила двері та підійшла до неї. Кожна секунда відчувалась як вічність, кожен крок – як гуркіт грому.

Але слова так й не пролунали. Напроти, був лише різкий порив вітру та раптове відчуття затишного тепла. Вініл, без довгих роздумів, обійняла подругу у відповідь та нарешті усміхнулась.

– Схоже що тобі стало набагато краще? – Діджейка сяйнисто посміхалася.

Октавія притислась ще дужче, уткнувшись мордочкою у білосніжну шерстку:

– Ммв-хмм.

Вініл мимоволі намагалася вдихнути якомога більше аромату віолончелістки, у спробі назавжди викарбувати його у пам'яті. Важко було відокремити щось одне й, як би кобилка не намагалась, навіть доречного слова не могла знайти. У думках було лише ім'я.

“Октавія”.

Воно описувало все, що значив для неї цей запах, всі почуття, що він викликав у діджейки, всю пристрасть та бажання, які вона заперечувала ці кілька тижнів, одним словом.

– Октавія, – сказала вона тремтячим голосом, заплющивши очі, щоб сильніше відчувти тепло випромінюване кобилкою.

– Так, Вініл? – Відповіла кобилка.

– Прошу, скажи, що це значить те, що, як я думаю, воно значить.

Вони одночасно посунулись, щоб бачити обличчя одна одної. Діджейка повільно підняла голову, перетнувшись поглядом з віолончелісткою.

– А що, як ти думаєш, це значить? – Запитала земнопоні, поки Вініл докладала усі сили, щоб не потонути у безодні її фіолетових очей.

Серцебиття глухо відбивалося у вухах Вініл, поки вона збиралася промовити слова, що здавалися такими простими кілька хвилин тому:

– Я т-тобі... Подобаюся...

– Ти мені подобаєшся.

Хвиля жару охопила єдиноріжку з кінчиків вух й до ратиць, але вона мала остаточно запевнитися:

– Подобаюся-подобуюся?

– Подобаєшся-подобашся, – хіхікнула віолончелістка.

На цьому час розмов добіг кінця. Вініл відсвяткувала це, пристрасним поцілунком. Октавія пискнула від здивування, але й не думала чинити опір.

Тишу у кімнаті порушував лише звук палких поцілунків, глибоких зітхань та ледь помітні вигуки щастя. Ця мить запам'ятається кобилкам назавжди, як найприємніший спогад про взаємність їх почуттів.

У вікно, біля якого стояли подруги, крізь легку вечірню димку пробивалося проміння денного сонця, наче на честь початку нової сторінки у житті кожної з них.

І лише коли Октавія порушила тишу ледь помітним стогоном, обидві поні врешті роз'єдналися.

Віолончелістка легко покашляла, в той час, як її щоки дедалі більше червоніли:

– У-удамо, що цього не було.

Вініл притиснулася до обличчя віолончелістки та почала пестити носиком її шерстку:

– Нізащо, – прошепотіла вона з хитрою усмішкою.

Октавія відійшла від діджейки та важко дихала:

– Я вважаю, що ми маємо зробити перерву. Я з самого ранку нічого не їла.

Протягом кількох секунд Вініл хотіла пройти уперед й продовжити. Щось у мові тіла подруги дало їй зрозуміти, що такі дії не зустрінуть багато заперечень. Та хіба не подібні дії стали приводом стресу Октавії? Цього разу вона вчинить правильно.

– Тоді як тобі ідея пройтись й взяти поїсти?

Вдячна за кілька секунд перерви, попеляста поні заінтриговано повела бровами:

– В тебе є куди піти?

– Можна прогулятись вздовж вулиці та обрати те місце, яке сподобається, – запропонувала Вініл, поки її ріг плавно обійняло саяво магії. Зі столу піднялись її сонцезахисні окуляри.

– Звучить чудово, – але коли єдиноріжка підійшла до виходу, віолончелістка загородила собою шлях. – М-м, чи не могла б ти залишити окуляри вдома?

– Хм? Нашо?

Земнопоні сором'язливо провела правим копитом по підлозі:

– Бо... В тебе гарні очі. Не ховай їх.

Вініл лише мовчки ганяла ротом повітря, так й не промовивши нічого змістовного. Протягом всіх вісімнадцяти років її життя ніхто, *взагалі ніхто*, й ніколи не звертав увагу на її очі. Принаймні у контексті комплементу. Їй звісно вдавалося уникати знущання, однак кілька неприємних випадків все ж було.

Але, хай й лише на кілька секунд, Вініл спромоглася забути про тих поні з минулого. Прислухавшись до прохання, вона зняла окуляри та залишила їх на тумбочці. Раптово, кобилка відчула себе вкрай вразливою, згадавши як виглядає світ без тьмяного скла.

– Справді? – Запитала вона пошепки.

Земнопоні миттю вловила зміну настрою та підійшла ближче:

– Вініл, вони гарні, – торкнувшись її щоки, сказала віолончелістка. – *Ти* грана.

– Фраза, звісно, банальна, але... Дякую, – вони синхронно посунулись уперед для легкого поцілунку, але намагались сильно не захоплюватись.

– Що ж, – Октавія вчергове поправила гриву. – Йдемо?

Очікувано, що на вулиці було так само холодно, мрячно і темно як було й до того. Крижаний вітер пробирав до кісток всіх, хто наважувався вийти назовні, розкидав газети та сплутував волосся у гривах перехожих. Більшість крамниць й не думали зачинятись, хіба літні столики прибрали всередину та віконця передбачливо зачинили, а тепле світло, що вбачалося з-за вхідних дверей, вабило відвідувачів та випадкових перехожих.

Але Вініл цілком влаштовувало її становище: поруч з сірою поні, що відчайдушно намагалася врятувати зачіску на своїй голові.

– Це була жахлива ідея, – крізь вітер пробуркотіла Октавія.

– Та забий ти на цю зачіску! – Весело відповіла діджейка.

– Але я виглядаю як дурепа!

– Навколо нікого, тому чи варто про це хвилюватися?

Після кількох секунд спротиву вітру, віолончелістка приречено зітхнула й опустила копито. Через лічені секунди грива вже вільно бовталася за спиною:

– Я почуваюся як *дурепа*, – надулася вона.

– Годі бурчати, в мене на голові також безлад.

Октавія скептично насупилась:

– На твоїй голові завжди безлад, незалежно від вітру. Різниця у тому, що тобі це личить.

Єдиноріжка широко посміхнулася та штовхнула подругу крупом, отримавши у відповідь доволі кумедний писк:

– Ти можеш все виправити, коли ми дійдемо... Куди б ми там не йшли. А до того, *просто розслабся!*

Хоча віолончелістка й усміхнулася у відповідь подрузі, невдовзі ця усмішка прийняла... Підступний характер. Без довгих роздумів, Октавія посунулась впритул до діджейки та легенько вкусила її вушко. Це тривало менше секунди, але результат був миттєвий. Вініл перечепилася та впала на землю. Земнопоні задоволено хіхкнула, але миттю зупинилася, щойно вона усвідомила що сталося.

– Ох, пробач мені, будь ласка! Нічого не пошкодила? – Вона допомогла подрузі підвестись на всі чотири копита. Білі щоки Вініл рясно почервоніли, мабуть, від удару о землю, але других ушкоджень помітно не було.

– Ти трохи не так... Зрозуміла мене, – єдиноріжка намагалася виглядати розсердженою, але в неї не вийшло стримати дурнувату усмішку.

Якби віолончелістка була однією з тих, кому в голову легко могла прийти розпусна думка – вона б вирішила, що Вініл *сподобався* цей укус. Добре, що вона була з вихованої родини та навіть не розглядала такий варіант.

Вініл знову перевела погляд на дорогу. З превеликим задоволенням, вона помітила привабливий ресторанчик на розі вулиці. Заклад, на перший погляд, був з епохи ретро (або просто зроблений у цьому стилі), а червоні лаковані диванчики, довга барна стійка та шахова підлога надавали йому певну атмосферу давнини. Й ця атмосфера, попри її любов до сучасних технологій, викликала у діджейки щиру зацікавленість.

“Ретро побачення у ретро ресторані. Можу закластися, що Октавія буде у захваті!”

– Як щодо цього рестика? – Наче ненароком запитала вона.

Октавія поглянула на будівлю та невдовзі її мордочку осяяла тепла посмішка:

– А він нічогенький.

Кобилки поквапились зайти всередину, що б сховатися від холодного вітру. Контраст температури був таким, наче вони замість кафе опинилися на одному з курортів Хорсонщини. Октавія негайно зайнялася своєю гривною, у спробі привести її до норми, поки Вініл пішла займати столик біля вікна.

Більшість місць вже були зайняті іншими поні, що так само ховалися від негоди. Сама їх присутність та невимушені бесіди наповнювали заклад затишком.

Вініл одразу сіла біля вікна, навмисно надавши віолончелістці право вибору: сісти прямо поруч з нею або ж навпроти. На радість єдиноріжці, Октавія сіла поруч з нею та й так близько, що якби вони одночасно повернулися одна до одної, миттю торкнулися б мордочками.

Щоб приховати посмішку до вух, єдиноріжка відвернулася до вікна та почала розглядати вулицю, що повільно занурювалася у темряву. Не очкувавши на таку реакцію, Октавія нервово покашляла та пошепки запитала:

– Я не надто близько до тебе?

Високі стінки, що відокремлювали кожен столик, надійно захищали від зайвих глядачів, тому Вініл різко повернулася, рішуче обійняла віолончелістку за талію й притягнула ще ближче для міцних обіймів:

– Крихітко, ти ніколи не будеш надто близько до мене.

Віолончелістка хіхикнула та наважилася залишити легкий поцілунок на білій щоці, що викликало в обох ледь стримувані пориви сміху. Лише раптова поява офіціанта спромоглася припинити їх веселощі:

– Чи можу я прийняти ваше замовлення? – Запитав він з усмішкою, що відверто казала: “Я все розумію, не хвилюйтеся”.

– Ну, я б замовила...Знаєш, а я ж навіть не знаю, що є у меню. Може щось порадити? – Вініл прибрала копито з талії земнопоні та намагалася виглядати так, наче до цього нічого не відбувалося.

– У нас є все: від моркви-фрі до гарбузового супу. Втім, – змовницькі посміхнувшись додав він. – Можливо вас більше зацікавило б наше фірмове “блюдо на двох”, – вушка Октавії миттю почервоніли, а сама вона обережно почала озиратися, наче за ними могли б шпигувати. Вініл сердито глянула на офіціанта. Він з нерозумінням підняв брів, але одразу ж кліпнув, зрозумівши що до чого. – Ох, перепрошую. Ви все ще... Мм... *Не публічні*, так? Це звісно не моя справа, – жеребець понизив голос. – Але *чи не бажаєте* ви “блюдо на двох”?

Оскільки віолончелістка не могла навіть подивитися у бік жеребця, Вініл відповіла за неї легким кивком. Офіціант підморгнув та квапливо зник з їх поля зору.

– Пробач мені, Вініл, – з провинною у голосі схлипнула Октавія. – В мене ж все... Все на лобі написано, так? – Вона трохи посунулася, перервавши близькість з подругою.

– Та ну, я також не сильно ховаюся останнім часом. Просто будемо на стрьомі, – єдиноріжка здригнулася. – Уявляєш, що було б, якби Псайк раптом дізнався?

– Це було б жахливо, як я думаю, – Октавія приховала маленьку усмішку, виглянувши з-за столу наче у пошуках викладача.

– Ага, або та кобила з лірою на крупі. Яка ж вона су-

– Вініл! Тримай себе у копитах.

– Оу, звісно, – почесавши потилицю, Вініл сором'язливо посміхнулася. – Ти зрозуміла, про що я.

Віолончелістка лише знизала плечима, вирішивши не займати певного позиції, поки не дізнається чи є результат від розмови між нею та (загальновизнаною грубіянкою) м'ятно-зеленою кобилкою. Врешті-решт, кому як не Октавії знати як це, коли про тебе судять поверхнево. Єдине, що вона могла – припинити повторення циклу.

На момент, коли замовлення вже принесли, сонце остаточно сховалося за обрій й на вулицях запанувала всеосяжна темряву, крізь яку деінде пробивалося тьмяне світло ліхтарів. Однак це ніяк не турбувало парочку, вся їх увага була прикута до іншого.

Дві тарілки повільно опустилися перед ними. Аромат, приємний з нотками гостроти, розтікся їх відокремленим столиком. Октавія довго вагалася, але спробувавши запевнилася, що суп був ледь-ледь гострим. Розгублена від контрасту між запахом та смаком, вона не спромоглася розрізнити жодного інгредієнта. Смак був дивним, але непоганим, чимось нагадав про перший поцілунок з Вініл. Однієї думки вистачило, щоб щоки Октавії почервоніли, що аж ніяк не оминуло уваги з боку діджейки.

– Перчик подіяв? Мій, на щастя, не гострий, – єдиноріжка піднесла чергову ложку до рота. – Й вельми непоганий.

– Ага, звісно. Перчик, – віолончелістка протерла рот серветкою. – Можливо він нас зігріє на шляху до дому.

Вініл здригнулася від одного погляду за вікно:

– Та ні, тут треба випити щось міцніше, – раптова думка осяяла єдиноріжку й вона повернулася до своєї сусідки. – До речі, а коли в тебе днюха?

– Ну... Скоро.

– Ну ж бо, кажи давай. Ти ще під час першої зустрічі казала, що він буде через декілька тижнів, а вже минуло, типу, три місяці.

– Ми ж тоді лише познайомилися, звісно я не планувала одразу казати тобі, коли в мене день народження, – обурено відповіла земнопоні, наче знання про цю дату було священне.

Вініл закотила очі:

– Мені здається, що ми вже досить близько знаємо одна одну.

Віолончелістка почервоніла, знову удавши наче це через суп:

– Що ж, добре, якщо ти так наполягаєш. Він буде через три тижні, одразу після екзаменів.

– Кльово! О-о-ох, я тобі таку вечірку влаштую! – Октавії стало ще незручніше обламувати ентузіазм єдиноріжки, особливо після того, як вона зраділа перспективі відсвяткувати день народження кращої подруги.

– Ем, Вініл... Але кого я запрошу?

Секунду потому, ентузіазм її подруги помітно зменшився, та буквально за мить у її очах знову з'явився запал:

– Впораємося й удвох! Ми влаштуємо свою вечірку, з блекджеком та “Диким Пегасом”.

– Мене цілком влаштує й одна дика єдиноріжка, – попеляста кобилка прикрила рот ратицею, видавши жартівливий смішок.

– Ловлю на слові.

Закінчивши з вечерею, парочка вирішила повертатися до дому. Сіра поні приречено глянула у темряву та здригнулася:

– Ми обов’язково маємо придбати чоботи, – прошепотіла вона.

– Й шарфи, – погодилася Вініл.

Кілька хвилин вони йшли у повній тиші, що переривалася лише скреготом зубів та цоканням копит. Вініл не стримала посмішку від щойно народженого жарту:

– Якщо ми замерзнемо на смерть посеред Мейнґеттена, я точно цього не переживу, – Октавія не відповіла, лише посунулася ближче до подруги, щоб насолодитися теплом, яке та випромінювала. – Хей, а непогана ідея. Старе перевірене тілесне тепло. Завжди працює, з таким важко помилитися, – мова діджейки сплуталася та більше походила на малозмістовне белькотіння, а тіло поволі виходило з під контролю. Після того дивного супу до її розуму стали закрадатися вельми цікаві думки й від того, що безпосередня учасниця тих думок зараз притискалася до її правого боку, легше не ставало.

Схожі відчуття були й у іншій кобилки, коли вона ненавмисно потерлася щокою о шию Вініл. Її очі були напівзаплющені, а дурнувата усмішка свідчила про щільний туман у думках.

“О, Селестіє, вона така м’якенька...”

– Ти там в нормі, Окті? – Єдиноріжка ненавиділа переривати, але вона не аж так хотіла того... Чим би воно не було.

До попелястої кобилки повернувся чистий розум й вона одразу ж припинила зариватися носиком у шерстку єдиноріжки:

– А? Ой, вибач, будь ласка. Я... На мить втратила хід своїх думок.

– Ага, я також. Схоже, той жеребчик не жартував щодо “страви на двох”, – Вініл видавила з себе усмішку, щоб вберегтися від небажаних думок.

– Що ти маєш на увазі? – Октавія вирішила вдати з себе дурепу, у надії, що Вініл відволічеться та не помітить її червоні щоки.

– Ну... Ти не відчуваєш себе... Якось... – Вініл зробила паузу, щоб підібрати відповідне слово. – Грайливо?

– Я... Думала, що це через надзвичайну близькість до тебе, – визнала віолончелістка.

Тріумфальна посмішка осяяла уста діджейки й вона гордо випнула груди уперед:

– Ага, поні часто на мене так реагують.

– Та йди ти, – Октавія легенько пхнула єдиноріжку у бік.

Територія університету була освітлена значно краще іншої частини міста, за що подружки були безмежно вдячні. Єдині, хто також ще не спав цієї ночі, були поні на підпитку, що розходились від таверни. Октавія похитала головою та приречено зітхнула. Деякі студенти просто не знають, на що витратити вільний вечір.

Коли парочка таки прийшла до своєї кімнати, більша частина думок зникла зовсім. Все що залишилося – сонливе відчуття блаженства. Тому, вдруге повиснувши на Вініл, кобилка лише позіхнула та спробувала притиснутись ще дужче.

Діджейка хіхікнула:

– Ти така мила, – промовила вона з надзвичайною ніжністю у голосі та поклала кобилку на найближче ліжко. – Час спатоньки, я також капец виснажилася.

Октавія вчинила так, як й просила подруга: заповзла під ковдру, з голови до задніх копит укутавшись у неї. Але навіть під ковдрою земнопоні ледь помітно тремтіла.

Вініл насупилася у роздумах, однак рішення виникло само. Спалахом змарнілої магії, єдиноріжка левітувала другу ковдру зі свого ліжка та вкрила

віолончелістку другим шаром. Та вже земнопоні не була задоволена таким рішенням й вона запитально подивилася на співмешканку:

– Але ж ти будеш мерзнути, – тихо промовила вона.

Вініл знизала плечима:

– Пф, ти ж пам'ятаєш, що я одного разу спала прямо на вулиці. Всьо норм.

– Ні. Заліжай до мене.

Рівно мить знадобилася єдиноріжці, щоб скоритися наказу віолончелістки:

– Ну, якщо наполягаєш, – вона щосили намагалася приховати посмішку, влаштувавшись під ковдрами поруч з Октавією, від чого кобилка отримувала невимовне задоволення від одночасного тепла тканини та кобилки.

Її сумнівні думки безслідно зникли, але ті що лишилися, були не менш сильними. Вже не у мріях, а насправді вона могла заритися носиком в шерстку поні, яка регулярно приходила до неї уві сні. Снах, що до найменших деталей відтворювали всі відчуття, але на ранок залишали діджейці лише сум від самотності у холодному ліжку. Вона притислася ще дужче, бо не бажала відпускати цю мить. І якщо це був плід чергового сновидіння, то Вініл не бажала прокидатися.

– Знаєш, що в цьому найдивніше? – Прошепотіла Октавія.

Єдиноріжка здивовано хитнула головою:

– Що ж?

– Це зовсім не здається дивним.

Розділ 13

Ніч без сновидінь.

Сама такою була єдина думка, що заповонила розум Вініл після пробудження.

Цього разу їй нічого не снилося й вона знала чому. От вже кілька тижнів поспіль щоночі її розум був у полоні одного й того ж образу: скрипкові ключі, що блукають у темряві... Їй поні, що невід'ємно з ними пов'язана.

Сіра. Земна.

Цієї ночі єдиноріжка спала як ніколи міцно, з посмішкою по вуха, у передчутті теплих обіймів, які чекали на неї з ранку. Але, коли її копита не намацали нічого крім ковдри, очі діджейки миттю розплющилися та вона побачила лише порожнє ліжко.

Серце Вініл миттєво завмерло, а секунду потому її охопив невимовний смуток, коли свідомість поставила під сумнів справжність вчорашніх подій:

– Ні, – на очах білої поні проступили сльози. – Прошу, лише не знову...

Але тут двері з ванної відчинилися й з них вилетіла невеличка хмарина пару та поволі розтеклася підлогою. Назовні неквапливо вийшла Октавія з прилиплою до вологої шерсті гривною. Вона спокійно щось наспівувала та зовсім не очікувала пари червоних очей, що сліdkували за нею з дальнього ліжка.

Так було рівно до тієї миті, поки їх власниця одним стрибком не подолала пів кімнати та не обхопила земнопоні у міцні обійми.

Октавії, що зовсім не чекала нападу, довелося стримати напір щасливої єдиноріжки, що лежала на ній. Вініл зовсім не переймалася тим, що вона могла намокнути від обіймів зі щойно вимитою кобилкою, або те, що лежання на

підлозі звело нанівець всю роботу її подруги. Вона думала лише про те, що Октавія була справжньою, спогади про вечір були справжніми й те, що її мрія нарешті втілилася у дійсність.

Віолончелістка ж нічого з цього не знала, а тому була вкрай спантеличена, коли Вініл трохи посунулася й поглянула їй в очі:

– То ж, я можу розраховувати на такі напади щодня? – Сказала вона у жартівливому тоні.

Нервово хіхікнувши, Вініл остаточно прокинулася та усвідомила свої останні дії:

– А, пробач. Я, типу... Запанікувала, коли прокинулась одна у ліжку, – вже не сонна діджейка вважала це досить дурним, на відміну від Октавії.

Вона притягнула Вініл до себе та тепло поцілувала її, з наміром розвіяти усі страхи білої поні. І це спрацювало. Вініл з полегшенням видихнула й одразу ж зникла напруга у тілі. Момент близькості між ними тривав декілька довгих секунд, але, як й все приємне, скінчився надто швидко. Проте, цього разу причина була поважна.

Октавія повільно розірвала поцілунок, миттю відчувши жар на своїх щоках:

– Ем, Вініл, не хочу здатися грубою чи типу того, але чи не могла б ти спершу почистити зуби?

– Ой! Так, перепрошую, – відповіла Вініл, повністю готова провалитися у Тартар.

“Про що я тільки думала? Я ж не героїня фільму, врешті решт! Від мене зранку далеко не розами пахне”.

Єдиноріжка звільнила земнопоні від обіймів та попленталася у ванну кімнату. Поки вона активно відчищала зуби то помітила у дзеркалі, як Октавія підвелася та привела до ладу гриву. А після, на радість Вініл, вона кинула погляд у бік подруги, зафіксувавши його на одній точці. Крізь піну з пасти хотілося з'явити щодо мальовничості виду, але діджейка пересилила себе. Досить ніякових моментів для одного ранку.

Закінчивши, вона вилетіла з ванни з широченною усмішкою:

– На чому ми скінчили? – Замість відповіді Октавія підійшла до ліжка Вініл та стягла з нього ковдру. – Ей, нашо ти то робиш?

– Забираю свою ковдру. Не звикла залишати ліжко не застеленим.

Розгубивши весь ентузіазм, Вініл розчаровано провела копитом по підлозі:

– То ж... Сьогодні ти спатимеш у своєму ліжку?

– Маєш щось проти? – Октавія повела бровою поглянувши на сусідку.

– Та ні... Не те щоб... Я просто думала, ну знаєш, чому б нам не... Ну... – Фраза залишилася незавершеною, а діджейка щосили намагалася уникнути погляду подруги.

– Спати разом? – Тихо запитала Октавія.

Вініл кивнула, але, помітивши рум'янець на щоках віолончелістки, швидко додала:

– В сенсі просто спати! Я не мала на увазі нічого такого. Хіба якщо ти сама того жадатимеш. Але якщо ні, то все нормально! Я якось пропонувала подвійний відли... ну цей... ТИ ЗРОЗУМІЛА. Вони відмовилися й ми досі нормально спілкувалися ще певний час, – ситуація стрімко виходила з під контролю, коли розмова зайшла за *цю* тему. Вже не вперше вона дивувалася, чому саме у такі миті всі її навички спілкування кудись зникають.

– Знаєш, давай краще обговоримо це ввечері. Поки ще надто рано щоб розмовляти про... Подібні речі, – вислухавши свою кобилку, Вініл з полегшенням зрозуміла, що вона не єдина кому ніяково про це розмовляти. Октавія прикусила губу. – До речі... Мені сподобалося спати разом з тобою, – вона посміхнулася від спогадів. – Ти посміхалася та стискала мене ратицями уві сні. У мене пішло добрі півгодини на те, щоб звільнитися від твоїх обіймів.

Діджейка посміхнулася та знизала плечима:

– Я робила б те саме й не уві сні, – промовила вона.

Хіхикнувши, Октавія залишила ковдру в спокої, потім з нею розбереться. Вона підійшла до Вініл та поцілувала її у щоку:

– Як щодо сніданку?

Пригнітивши бажання вкрити мордочку віолончелістки поцілунками, Вініл лише тепло всміхнулася:

– Було б непогано.

Близько о півдні, коли сніданок залишився давно позаду, Вініл неохоче залишила подругу, що б не прогавити пару з малювання. Октавія знову запропонувала виступити як модель, але з'ясувала, що навчальна програма вже давно пішла далі. Проте, це не завадило єдиноріжці з підступною усмішкою підколоти подруги, запропонувавши тій попозувати ближче до ночі.

Октавія щосили намагалася стримати широку посмішку, від якої вже помітно боліли щоки. Зі сторони вона відверто нагадувала дурочку, але зупинитися була не в змозі. Поки вона блукала зеленим парком у глибинах університетської території, земнопоні сяяла від щастя, що заповнювало кожную клітину її тіла.

Можливо, всесвіт нарешті вирішив помилувати її, вперше за все життя. Після багатьох років самотності та постійного контролю з боку матері вона пододала цей шлях й світло у кінці засліплювало своєю близькістю. Більш не буде тої дурної думки на узбіччі свідомості, яка щоночі бентежила Октавію. Не буде більше сліз у подушку та обідів у гордій самотності.

Це скінчилося.

І це тільки почалося.

Перевівши мрійливий погляд від хмар, Октавія помітила перед собою адміністративний корпус, у якому працює Псайк. У повній згоді зі своєю підсвідомістю вона зайшла всередину й попрямувала до секретарки. Псайк допоміг кобилці розібратися у собі та став не менш вагомою причиною її

радості, ніж Вініл. Ну може *трохи меншою*, але все ж, Октавії було надзвичайно важливо виказати свою вдячність психологу.

– Вітаю, міс Октавіє! Чим можу допомогти? – Жваво запитала секретарка.

– Доброго дня, мене цікавить чи не знайдеться у Псайка вільна хвилинка?

– Звісно знайдеться! Просто підійміться нагору, а я повідомлю про ваш візит! – Кобилка усміхнулася так широко, наче навмисно демонструвала білосніжні зуби.

– Д-дякую, – Октавія поквапилася зникнути з її поля зору та попрямувала до кабінету.

Як й минулого разу, офісні працівники ввічливо пропускали її. Віолончелістка й гадки не мала чому це здавалося моторошним. Так, зазвичай саме студенти мали поступитися дорогою для старших з поваги до якоїсь неписаної соціальної ієрархії, але можливо що Мейнкеттенський Університет був одним з прогресивних закладів, де намагалися викоринити подібну поведінку? Можливо, персонал поводився згідно з загальноприйнятою у закладі ідеї “поступатися шляхом” для молодих, перспективніших поні?

Октавія раптом усвідомила, що дивиться на вхідні двері до дивного довго, чим затримує усіх інших. Ніяково озирнувшись у коридор, вона прийшла до висновку, що часу в них більш ніж достатньо. Ніхто навіть й не збирався просити її пришвидшитися.

Пробелькотівши якесь вибачення, віолончелістка увійшла до кабінету. Помаранчевогровий жеребець, що сидів за столом, радісно привітався з нею.

– Вітаю, Октавіє! Радий, що ти прийшла. У певному сенсі. Якщо в тебе якісь проблеми, то я не радий, що ти прийшла. Звісно ж мені приємно, що ти обрала саме мене, що б розібратися з ними. Але ще приємніше було б якби в тебе... Нема жодних... Проблем? – Жеребець задумався на секунду, після чого зробив копитом круговий рух у повітрі, наче відмотує час назад. – Вітаю, Октавіє! – Привітався він, цього разу без роз’яснень.

– Вітаю, Псайк, – відповіла кобилка. Було незвичним звертатися до викладача за іменем, але вона з цим впоралася. На порядку денному були важливіші питання.

Коли поні всілася з протилежного боку стола, Псайк зайнявся пошуками її особової справи:

– Власне, чим можу допомогти? – Запитав він, поклавши на стіл теку з паперами. Цієї миті на його обличчі застигла суміш звичної енергійності та непохитності досвідченого психолога, що бачив не одну сотню щемливих історій.

– На щастя, нічим, – вона мрійливо посміхнулася, тим самим остаточно збивши викладача з пантелику. – Я зробила все так, як вий казали, – кобилка занурилася у спогади, якими й вирішила поділитися. – Я повернулася до Вініл й обійняла її, після чого вона запитала, чи значить це те, про що вона думає, а я запитала: що, як вона думає, це значить? Хоча я й так знала відповідь, вона почала белькотіти: “я тобі подобаюся”, але це тривало так довго, а я була схвильована, що просто відповіла: “ти мені подобаєшся”, а вона запитала: “*подобаюся-подобаюся*”, а я відповіла: “*подобаєшся-подобаєшся*” й ми нарешті нормально поцілувалися, й це було так класно! – Вона трохи підстрибнула у кріслі, з посмішкою від вуха до вуха. Віолончелістку жодним чином не бентежило, як дурнуватого це могло виглядати збоку.

– Чудова новина! Я щиро радий за вас обох! – Псайк нервово усміхнувся. – Я завжди боюся дати хибну пораду, й мені приємно чути, що все змінилося на краще.

– Не те слово, ваша порада була просто неймовірною. Саме тому я тут. Я... – Вона глибоко вдихнула. – Ще ніколи за своє життя я не була такою щасливою, як зараз, – ця проста істина викликала змішані почуття. З одного боку, її сірі спогади про минуле нікуди не зникли. А з іншого, про них можна було спокійно забути й ніколи більше не згадувати. – Ти допоміг мені у цьому, Псайк.

Кобилка зіслзла зі стільця й підійшла до жеребця. Псайк на мить зіщулювався, але, коли поні обійняла його, одразу розслабився, обійнявши її у відповідь.

Звісно Вініл вважала б, що обійми з викладачем – це дурнуватو чи ненормально, але навіть гучний сміх діджейки не спромігся б збити її позитивний настрій.

– Дякую тобі, – прошепотіла Октавія, закінчивши обійми та повернувшись на всі чотири копита. На її подив, в оці жеребця забриніла сльоза, яку він поспішив зкліпнути.

– Це моя робота, нічого більше, – відповів Псайк з теплою усмішкою. Щойно Октавія повернулася на свій стілець, його сентиментальність одразу ж зникла. – Що ж... Я так розумію, що ти не отримувала звістки від...

– Матері? – Кобилка заперечливо хитнула головою. – Ні. Та й мені ні до чого рахувати дні до її дзвінка.

– Радий це чути. Трохи вдачі, й, можливо, вона не турбуватиме тебе аж до самого Дня Родинного Вогнища.

– Чомусь, в мене є сумніви щодо цього... Але я з усім впораюся, коли прийде час, – поні рішуче кивнула. З її матір'ю було небезпечно стикатися обличчям до обличчя, але забивати цим голову *зараз* явно не варто.

– Ти впевнено почала змінюватися й мені *подобаються* ці зміни! – Вигукнув Псайк й ляснув копитами. – Схоже, тобі вельми до вподоби проводити час у компанії Вініл, якщо ти можеш так швидко змінювати пріоритети.

Октавія почервоніла від ніяковості, але хитнула у відповідь:

– Так і є. Я відчуваю себе нормальною поруч з нею, – кобилка одразу ж поквапилася виправитися. – Ні, вона зовсім не божевільна чи типу того! Я мала на увазі, що... Не відчуваю себе вигнанкою. Вона щиро приймає мене такою, якою я є. По-справжньому приємно бути з тією, хто знає мене, справді знає, а не просто намагається прибитися до купки поні, яких викладач приставив до мене у надії допомогти, – Псайк прокашлявся. – Пам'ятаю як дивилася на інших поні у школі, на їх дурні компанії, та думала, що могла б змінитися й увійти до однієї з них. Але так цього й не зробила.

– Не схотіла приносити в жертву залишки своєї особистості заради загального схвалення, – з розумінням підсумував жеребець.

Октавія знову кивнула:

– Так. Я обрала самотність замість пригнічення власної індивідуальності. Але з Вініл все інакше. Я можу залишатися собою й дружити з кимось, кому я небайдужа. Мрії й справді здійснюються.

– Я пишаюся тобою, Октавіє. У твоїй особовій справі йдеться про жахливі речі, які мати змусила тебе пережити. Речі, про які лише ти маєш право знати. Але навіть після всіх тих страждань ти знайшла сили та не втратила себе. Я бачив поні, що ламалися й від набагато простіших проблем, але от ти тут, щаслива – це... Це гідно поваги.

Кілька довгих митей потому, Псайк енергійно тряхнув головою й кілька разів зкліпнув:

– Ого, вперше у житті я такий серйозний, – він усміхнувся. – Такими темпами ти мені всю репутацію згубиш.

– Щиро перепрошую, – посміхнулася у відповідь віолончелістка. – І дякую вам за добрі слова, – кобилка підвелася зі стільця. – І тепер, я, мабуть, піду. Поки ми не стали засипати один одну взаємними компліментами.

– Мудре рішення.

Махнувши копитом на прощання, Октавія вийшла з кабінету й пішла до виходу з будівлі. Секретарка проводила її нещирою усмішкою, на яку віолончелістка нервово відповіла тим самим. Вийшовши на вулицю, кобилка, сама того не помітивши, пішла малознайомим шляхом. Він вів до схилу і не таких жвавих вулиць, що ховали у собі входи до складів та службових приміщень.

Без певних причин, крім нудьги (у додаток до розвиненої через Вініл допитливості) вона спустилася стежкою, де її увагу привернули приглушені звуки. З-за рогу долинала чиясь розмова й інтонації підказували що вона була досить напруженою.

Октавія сповільнилася та намагалася рухатися безшумно, поки одноосібний діалог двох поні не став чутним.

– Ні, прошу, не йди... – Схлипнула знайома кобилка.

“Ліра! А що вона тут робить?”

– Прошу, Бон, просто вислухай мене. Клянуся, я змінилася.

Серце Октавії почало швидше битися й вона поспішила якомога далі та якомога тихіше піти звідти. Їй точно не варто чути цю розмову.

Особисте життя Вініл було єдиним, у яке кобилка вирішила втрутитися. Ба навіть так, *фактично*, нічого поганого вона не зробила. У телефоні діджейки не було буквально нічого персонального або ганебного.

Вже на вершині схилу, у кількох метрах від виходу до головної площі, Октавія краєм вуха почула стукіт копит позаду себе. Удавши наче вона весь час була тут, віолончелістка притулилася до стіни та почесала копитом підборіддя, наче у глибоких роздумах.

З цього ракурсу вона побачила Ліру, яка протирала очі копитом. Досягши вершини, замість того, щоб побігти у будь-який з сотень можливих напрямків, м’ятна єдиноріжка вперлась поглядом саме в Октавію.

– Ей, а що ти тут робиш? – Запитала вона. Очі кобилки все ще були червоними від сліз, через що земнопоні мимоволі стало жаль її.

– Просто міркую про велич музики Поньцарта, – вона сильніше почала чесати підборіддя, що б продемонструвати всю серйозність своїх слів.

– Біля технічного корпусу?

– ...Так, – Октавія опустила копито на землю й зробила схвильовану мордочку. – Ого, Ліра, з тобою все добре?

Єдиноріжка насупилася:

– Просто чудово. Я... Все добре, – вона спробувала піти, але Октавія одразу ж пішла слідом.

– Ти добре обмірковувала нашу останню розмову? – Почала віолончелістка.

– Так... Можливо.

– І?

Ліра зупинилася й озирнулася, що б запевнитися що поруч нема зайвих слухачів:

– Слухай, я розумію що ти намагаєшся мені допомогти, але якою б не була причина, не варто набиватися мені у подруги, зрозуміла? Повір, краще не треба.

“А що як вона більше злиться на себе, аніж на когось іншого?”

– Чому ти так вважаєш?

– Просто залиш мене одну, окей? Я намагаюся зберегти тих друзів які в мене ще залишилися, а піклуватися про ще одну мені взагалі не вперлося, – Ліра продовжила йти, цього разу сама.

Не в змозі зрушити з місця, Октавія провела поглядом стомлену єдиноріжку, а її серце сильніше наповнилося почуттям провини. От вона, насолоджується своїм щастям, в той час, як інші поні так й залишилися з нерозв'язаними проблемами. Щастя ніколи не буває всеохопним, лише не у світі з такою кількістю складних життів.

Весь шлях до класу малювання віолончелістка відчувала себе безсердечною через тиск цієї думки.

“У чому сенс щастя, якщо не кожен поні може його отримати?”

Біла єдиноріжка вийшла з аудиторії разом з натовпом інших студентів та стомлено позіхнула. Її очі уважно просканували місцевість, поки не помітили Октавію. У ту ж секунду вушка Вініл встали дибки й кобилка з усмішкою підійшла до віолончелістки.

– Привіт, крихітко, рада тебе бачити! – Енергійно привіталася вона.

Октавія лише посміхнулася. *Це* й було відповіддю на її сумне питання.

Сенс щастя в тому, що їм можна поділитися з іншими.

Розділ 14

– Октавіє, в мене є певна репутація і я маю її підтримувати, – буркотіла червона від сорому Вініл, поки намагалася натягти шапочку на очі.

– Та заспокойся ти, а то говориш прямо як Пс... – Віолончелістка замовкла та застигла на місці.

– Як хто?

– Як... Заїла платівка, кажу.

– Все одно це виглядає по-дурному, – Вініл зняла шапку та поклала назад на полицю.

На щастя, крамниця була напівпустою цього ранку. Лишень кілька поні були поруч, та й ті були надто захоплені стендом з шкарпетками та панчохами “Жукомир”, щоб звернути увагу на подруг. Воно й на краще, бо сьогодні вони не надто переймалися приховуванням своєї дружби.

Діджейка була так одурманена тим фактом, що вони знову спали разом (звісно ж просто спали), що без роздумів погодилася з пропозицією Октавії прогулятися. Це був четвер, й у сірої кобилки було дві пари по полудню, тому вона хотіла встигти якомога більше за ранок.

Згадавши про проблеми, що виникли під час їх останнього побачення, Октавія вирішила, що теплий одяг вельми знадобився б, якщо вони знову вирішать кудись піти. Вона вже обрала собі пару чарівних блакитних чобітків, а також білий шарфик, й тепер намагалася знайти для діджейки щось схоже.

– Але це гарно! І личить до твоєї гриви! – Наполягала Октавія, поки йшла до діджейки яка вже стала біля іншої стійки.

– Хмм... Ну, от ця мені здається кращою, – Вініл зняла сіру шапочку з гачка та вдягла на голову. Значна частина її синьої гриви продовжувала стирчати з-під неї шипованими пасмами, що виглядало доволі мило. Октавія, звісно, ніяково промовчала.

– Досить сексуально, чи не так? – Сказала Вініл.

Віолончелістка промовчала, усміхнулася та закліпала віями. Вона лише почала досліджувати флірт, але вельми швидко вчилася, що у наступну мить підтвердилося приглушеним кашлем діджейки:

– Все добре, Вініл? – Вона усміхнулася ще ширше.

Вирівнявши дихання, єдиноріжка підійшла ближче:

– Бляха, Октавіє! – Прошепотіла вона. – Це взагалі не чесно.

– Не розумію, про що ти кажеш, – невинно відповіла попеляста кобилка, після чого потягла подругу до відділу взуття. – Чому б тобі не придбати ще й взуття? На випадок, якщо ми знов підемо кудись увечері.

– Добре, добре, – Вініл оглянулася. – Як щодо цих? Сірі, з чорним краєм.

– Це вже занадто, не думаєш? До того ж чому б тобі не обрати щось яскравіше?

– Але сірий та чорний мої найулюбленіші кольори! – Відповіла діджейка.

– Я просто хотіла сказати, що це... Ну... Зайве... – Октавія притихла, й, коли Вініл озирнулася на подругу, та з розумінням посміхалася:

– Що не так? – Насупилася Вініл.

– Це неймовірно мило, але я не буду проти, якщо ти обереш щось яскравіше. Справді, це тобі ліпше виглядатиме.

– Я... Га?

Тепер черга Октавії здивовано насупитися:

– То ти це ненавмисно?

– Що ненавмисно? – Діджейка відверто не розуміла дивну поведінку своєї сусідки.

Приголомшений погляд Октавії змінився на легку посмішку, й вона легенько змахнула копитом закривши цю тему:

– Ох, Вініл, ти миліша ніж взагалі можеш собі уявити. Не переймайся.

– Дообре... – Вініл повернулася до взуття. – Та грець з ним, я беру їх й не бажаю чути ані слова проти.

– Ані слова.

Підійшовши до каси, Октавії здалося, що вони стоять значно ближче, аніж це заведено робити подругами тому Вініл пересилила себе та відійшла. Пересилила, бо подібна близькість перед продавцем могла б наробити їм проблем.

Та все ж вона ненавиділа те, що перша думка у її розумі була про ставлення інших поні. Подібних обмежень вона не відчувала роками. Час проведений у школі підняв самовпевненість Вініл до тої міри, що вже мало що могло вибити кобилку з колії.

Але тепер в неї з'явилася слабкість. Чудесна, неймовірна, дивовижна, але все ж слабкість. Октавія була її ахіллесовим копитом, м'яким місцем у душі. Вона була одночасно найціннішою та найвразливішою її частинкою.

Тому тепер, заради Октавії, вона *має* звертати увагу на ставлення пересічних поні. До цього вона могла ігнорувати чужу думку, бо вважала що краще знає як буде краще для неї. Батьки давно полишили її, а братів чи сестер вона не мала. У цьому й був секрет такої самовпевненості, попри всі невдачі: світ нічого не очікував від неї, тому й вона нічого не очікувала від нього.

Вона зрозуміла, що ця *слабкість* стала невіддільною частиною того, що пов'язувало кобилку з Октавією. Вона була ключовою. Саме ця слабина у її захисті викликала почуття, що вона відчувала.

Вініл, занурена у свої думки, на автоматі заплатила за одяг. Вони вийшли з крамниці й на мить зупинилася, щоб пропустити натовп поні. Октавія швидко усвідомила, що щось не так, бо діджейка не сказала ані слова.

– Вініл? Ти в нормі? – Запитала вона, не на жарт занепокоєна нехарактерним мовчанням.

– А? Ах, та, все ок, – єдиноріжка врешті-решт вийшла з роздумів та посміхнулася, чим й заспокоїла серце сусідки.

– Бажаєш ще кудись зайти шляхом до дому?

“Дім, наш дім, де ми разом, дім”.

– Ні, йдемо одразу додому. Мене задовбало ділитися тобою з усім світом, – відповіла діджейка, зрадівши почервонілим щічкам Октавії. Зазвичай, це значило, що на неї очікує крупний план неперевершених аметистових очей, щойно вони потраплять до їх кімнати. Це поволі ставало її улюбленим хобі, що підтверджував побожний трепет у грудях.

На щастя, віолончелістка повністю поділяла захват Вініл щодо їх взаємного хобі, бо її гранатові очі були не менш неперевершеними. А ще насолода від поцілунків. Прокинувшись рано в ранці, міцно обійнявши одна одну й нічого, крім звуку їх губ, не порушує їх спокій... Це чарівно. Чарівніше за справжні чари.

Поки вони йшли вулицями Мейнкеттена, Октавія, здається, зіштовхувалася стегнами з Вініл частіше, ніж зазвичай. Поштовхи не були сильними, але й цього вистачало, щоб спрямувати думки діджейки на слизьку стежку. Ця тема має бути обговорена, рано чи пізно, й вона з провиною визнала, що не може припинити про це думати. Якщо звичайні *поцілунки* такі приємні...

Але це були незвідані та небезпечні води. Вініл заховала ці думки у найтемніший куточок свідомості, до кращих часів. Її віолончелістка безтурботно скакала поруч, без найменшої підозри про хтиві думки, що виникали у діджейки поруч.

Коли парадна брама студмістечка залишилася позаду, Октавія нишком зиркнула на Вініл, яка продовжувала посміхатися без особливої на то причини. Загалом-то віолончелістка знала, що тепер не обов'язково дивитися потайки. До того ж Вініл, швидше за все, була ані трохи не проти якщо вона зажадала б витратити залишок дня (*року (усього життя (вічності))*) на споглядання одна одної. Єдине що її зупиняло – постійний страх збентежити свою сусідку.

Звісно їй й так багато чого було дозволено, але нема жодної причини прискорити процес. Вініл не сказала ані слова, коли прокинувшись вранці, побачила як Октавія сором'язливо штовхає своє ліжко до ліжка сусідки, щоб в них було більше простору для... *експериментів*, як вона любила це називати.

Бо, якщо чесно, це ними й було. Вона хотіла зрозуміти, чи можливо поцілувати поні, поки думка не до кінця сформована. Згідно з першими практичними дослідями – можливо, але потребує подальших досліджень. А Октавія була хороша у дослідженнях майже так само, як була хороша у дослідженнях авторка “Польових досліджень з понівільського сексу”.

Настала черга віолончелістки осяятися в усмішці подібно до єдиноріжки поруч з нею, яка була занурена у схожі думки.

Коли вони йшли шляхом до гуртожитків, дві поні помітили офіціантку, що зазвичай намагалася не показувати ким вона працює. Вона виходила з їх гуртожитку й щойно помітила парочку то одразу побігла у їх бік.

Вініл напружилася й підійшла ближче до Октавії. Зі свого боку, віолончелістка зробила теплу посмішку, водночас підготувавшись до словесної баталії.

– Октавіє, я шукала тебе, – сказала Бон Бон, зупинившись перед ними. – Й, ем, привіт, Вініл, – віолончелістка у розумі відзначила, що кобилка з трудом змусила себе це проговорити.

“То їй чомусь зручніше розмовляти зі мною, аніж з Вініл... Цікаво”.

– Привіт, Бон Бон. Чим можу допомогти? – Відповіла Октавія, у спробі виглядати доброзичливішою.

– Ну, загалом-то ти вже допомогла. Я хотіла тобі віддячити.

– Я допомогла?

– Ем, ти ж розмовляла з Лірою нещодавно, чи не так?

Попеляста поні кивнула й здивований вираз мордочки білої поні змусив її відчувати себе винною за те, що вона не розповіла їй про це раніше. Ліра була такою ж проблемою для Вініл, як й для віолончелістки:

– Мої слова якось на неї вплинули?

– Сильно, – Бон Бон підійшла ближче та озирнулася аби запевнитися, що більш їх ніхто не чує. – Вона прийшла до крамниці у якій я працюю. Обійдемося без подробиць, але вона була понура. Я вийшла до неї прийняти замовлення, геть забувши, що вона не знала де я підпрацьовую. Це були... Не найкращі миті мого життя, – кобилка почервоніла, але продовжила. – Ледь помітивши мене вона почала *плакати*. Я ніколи не бачила, щоб вона плакала *через когось чи щось взагалі*. Та, я її знаю лише семестр, та все ж... Вона не з тих, хто влаштовує істерики. Будь ласка, нікому не кажіть те, що я розповіла.

Вони швидко кивнули.

– Добре, тож, я взяла перерву та ми вийшли поговорити на задній двір. Вона не витримала й розповіла мені про те, що насправді відчуває. Про те, що я й не підозрювала раніше і точно не очікувала почути від Ліри. Врешті решт, я запитала, як вона прийшла до всіх цих думок. Вона відповіла, що поговорила з тобою, Октавія. Твої слова змусили її передивитися свої переконання.

Віолончелістка спробувала обмінятися недовірливим поглядом з діджейкою, але єдиноріжка була надто зайнята тим, що гордо та широко усміхалася.

– От тому, – продовжила Бон Бон, – Я хочу подякувати тобі. Чесно, я думаю, що ти врятувала найкращу подругу яку я коли-небудь мала. Я твоя довічна боржниця.

До Октавії почало приходити розуміння, що Вініл не єдина поні, яка виявляється набагато складнішою, аніж може здатися на перший погляд. Мабуть, у всіх є своя заплутана історія, й хай вона не до кінця розуміла історію Ліри, вона раділа, що спромоглася їй допомогти.

Але була одна проблемка.

– Я рада, що ви знову подружилися. Та все ж я маю в тебе запитати... Ти казала їй, що ми з Вініл насправді не вороги?

Очі Бон Бон широко розплющилися:

– О, ні, звісно ж ні! У мене цього й у думках не було! – Кілька секунд потому вона з цікавістю глянула на кобилок. – Я знаю, це не моя справа, але... Ви... *Разом?*

Октавія послабила захист, коли зрозуміла, що наміри Бон Бон не були злими, тому замість підготованої відповіді вона видавила з себе кілька беззмістовних звуків й замовкла. На щастя, Вініл відповіла за неї.

– Й чого ти так думаєш? – Запитала вона у відповідь, зробивши максимально безтурботний вигляд.

Погляд кремової кобилки неквапливо пройшовся по кожній з вдягнутої подругами речі. Вініл також оглянула речі й нарешті зрозуміла про що Октавія казала їй у крамниці.

“Сіро-чорне взуття з шапочкою. Як я одразу не зрозуміла?!”

Все ж вона відчула легке запаморочення, коли зраділа, що віолончелістка вдягнута у її кольори. Це не поєднувалася й не було модним, але Октавія все ж обрала саме їх. Білий й блакитний на попелястому...

“Я можу до цього звикнути”.

– О, ну, ми носимо одяг, який за неймовірним збігом обставин, збігається з кольорами шерстки та гриви одна одної. Це нічого не значить, – зухвало

відповіла Вініл. Вона усвідомлювала, що це було непереконливо й що у них тепер проблеми.

– Ну, як скажеш. Хоча для мене все кришталево ясно, – Бон Бон усміхнулася, усім своїм видом сказавши: “Я не збираюся вірити у ваші виправдання”.

До Октавії повернулася можливість складати змістовні речення:

– Щ-що ж, я впевнена, що ти не з тих поні, які люблять ділитися своїми теоріями з іншими.

Рожево-блакитногровій кобилці вистачило ввічливості аби не образитися:

– Звісно ні! Саме плітки ледь не зруйнували нашу з Лірою дружбу.

– Попри це, прошу, намагайся бути обережною.

– Я нікому не скажу, клянусь. Це найменше, що я можу для вас зробити.

– Для нас? – Перепитала Вініл, повівши бровами.

– Ну, так. Тепер я бачу, що ти не така погана, як Ліра про тебе казала. Прощу, зрозумійте, вона важка поні, – протягла Бон Бон у відчайдушній спробі змусити Вініл поглянути на Ліру по-іншому. – Ми не хотіли вас образити, коли жартували у класі, клянусь. Вона проблемна поні, і я... Ну, я не виправдовуюся, це було й справді смішно. Хоча нам все одно соромно.

Вініл подумала кілька секунд, після чого широко посміхнулася. На ображенках к'ютімарка блякне, вирішила вона.

– Не парся.

Сіра поні поруч з нею також усміхнулася:

– Краще дружити, аніж сваритися.

Бон Бон засяяла:

– Чудово! Сказати чесно, було досить важко вам все це сказати. Але Псайк мав рацію, ви й справді кльові поні, – їх роти розкрилися, але щаслива кремова

поні цього не помітила. – Ну, потім ще поговоримо, *нові подруги!* – Вона хіхікнула та побігла у бік центральної площі студмістечка.

– Псайк... – Прохрипіла Вініл.

– Чи є хоч щось, що не пов'язано з цим поні? – Сказала Октавія з підозрою.

Втративши подих від усвідомлення ситуації, єдиноріжка метушилася навколо віолончелістки:

– Що як він знає? Це він сказав їй порозмовляти з нами? Звідки він знає, що ми тут живемо?

– Ем, Вініл, мабуть, нам варто поговорити про це вдома, – Октавія розуміла, що не можна більше приховувати від Вініл правду про її розмову з Псайком. Провина переповнювала її розум, коли вона усвідомила, що це варто було зробити ще кілька днів тому.

Вони з поспіхом увійшли до будівлі та піднялися сходами, мимоволі відмітивши приємне тепло. Попри одяг, їм все одно було прохолодно. Увійшовши до кімнати, Октавія навмисно не поспішала, зайнявшись зняттям взуття, аби відтягти неприємну розмову.

Вініл зняла шапку, чим дозволила гриві прийняти її звичний вигляд. Вона вислизнула з взуття та обережно підійшла до сусідки. За інших обставин вона підійшла б для поцілунку, але зараз була надто схвильована, аби мати на це бажання.

– Ти знаєш щось, про що не знаю я? – Раптом запитала Вініл.

Октавія ніяково вперлася поглядом у підлогу:

– Прошу, не злися.

Єдиноріжка відчула біль у грудях від самої лише думки. Вона швидко підійшла й, підвівши мордочку віолончелістки, поглянула їй в очі:

– Я не буду злитися. Просто розкажи мені у чому справа, бо я відчуваю себе незручно.

Глибоко зітхнувши, Октавія наважилася сказати:

– Псайк – університетський психолог. Коли я прийшла по професіональну допомогу, там був він, – заплющивши очі, вона швидко продовжила. – Я все йому розповіла. Як ми брехали, як стали друзями, як... Як я почувалася біля тебе... – Її голос стих до шепотіння. – Все.

Вона не наважувалася розплющити очі, щоб побачити реакцію Вініл, бо боялася побачити ці гранатові очі сповненими розчарування, злості або образи. Це було б занадто:

– Вініл, пробач мені. Я-я була схвильована й не знала до кого ще...

Відчуття губ, що на мить доторкнулися до її губ, примусило замовчати. Це був швидкий поцілунок, що примушував до мовчання та водночас заспокоював.

– Що він сказав? – М'яко запитала Вініл.

– Він дав мені кілька порад. Він надав мені сміливості повернутися до тебе й... Ну, далі ти знаєш.

– Він сказав “Я так й знав” чи типу того?

– Ні, нічого такого. Він повадився професіонально.

Вініл зітхнула з полегшенням:

– Я рада, що він не такий придурок, яким я його вважала, але мені трохи образливо від того, що ти не розповіла мені раніше, – вона одразу опинилася мордочкою до мордочки, про що мріяла цього ранку. – Мммф! – Просто *неможливо* не пробачити віолончелістці. – Знаєш що, я переживу, – після цих слів єдиноріжка перейшла у контрнаступ.

Це було чимось, що вона прогавила під час роздумів у крамниці. Вона думала, що Октавія – слабкість, без якої вона не могла б жити, але все ж слабкість. Можливо, це й правда, але це не було мірою впливу Октавії на її життя.

Щойно вона відчула – віолончелістка надала їй *силу*, яка не дозволяла незначним проблемам взяти над нею гору. Вона була її величною міццю та

водночас найвразливішим місцем. Не має значення, що Псайк знає, або що думає Бон Бон, або що інші поні можуть скоро дізнатися.

Значення має лише Октавія, яка глибоко дихала й намагалася наосліп притиснутися до Вініл дужче, ніж це фізично можливо. У кінці дня вона могла повернутися у кімнату до своєї віолончелістки. Все інше не має значення.

Розділ 15

Перший тиждень відпочинку Октавії минув надто швидко.

Стара приказка: “Закохані годин не помічають” сплила у її пам’яті й вона як ніщо інше описувала цей тиждень. Він був найкращім за все її життя й це – завдяки Вініл.

Вони лише завершили свій черговий експеримент й зараз Вініл метушливо перебирала кнопки на комп’ютері. Нічого незвичного: у діджейки завжди з’являлося натхнення після поцілунків.

Октавія, у той час, все ще лежала у їх імпровізованому двомісному ліжку й споглядала за тим, як на столі від басів тремтить стакан з водою. На той момент кобилка встигла звикнути до розривних звуків музики діджейки. Вініл випробувала величезне розмаїття класичних інструментів на додаток до її звичного набору семплів. З написання першої пісні у той доленосний день, треки ставали дедалі кращими й кращими, тому єдиноріжка з нетерпінням очікувала наступного виступу, аби продемонструвати їх широкому загалу.

– Це змінить світ, крихітко, – заявила Вініл кілька днів тому, коли одна з її композицій добігла кінця. – Викупаєш: ми не просто переписуємо правила, ні бляха, ми спалюємо їх, змішуємо з “Рево Деш” та випиваємо залпом.

Якими б дивними не здавалися її слова, Октавія не могла заперечити, що останні їх творіння у корні відрізняються від сучасних музичних течій. Вона потайки фантазувала як разом з Вініл, об’єднавши свої таланти воєдино, очолять неокласичну революцію, хоча кобилка й не була остаточно впевнена, як саме це можна було б зробити. Врешті, у неї й диплому то не було.

Ця думка повернула її до проблем сьогодення. Невдовзі будуть екзамени, а відпочинок від навчання дав потужний привід через це нервувати.

– Як гадаєш, Псайк не був би проти якщо я *трохи* повчуся? – Гучно запитала вона, у намаганні перекричати музику.

Раптом, мелодія, з комічним скреготом, скінчилася, а винуватиця цього повернулася на своєму кріслі:

– Ні, навіть не думай про це, – Вініл хотіла серйозно подивитися на Октавію, але крісло продовжило обертатися, тим самим змусивши її оглянути всю кімнату перш ніж знову побачити подругу. – Якщо він сказав не вчитися – значить не вчитися! Не змушуй мене забирати всі підручники.

– Але екзамени вже наступного тижні! – Віолончелістка насупилася, бо знала, що змінити думку сусідки їй не під силу.

Вініл пирхнула:

– Ти й так склала б з найвищим балом.

– Приємно, що всі ви так впевнені у моїх здібностях, але я не поділяю вашого ентузіазму, – Октавія перекинулася на інший бік й роздратовано занурилася мордочкою у подушку.

– Ти мила, коли дуєшся, – не втримавшись, єдиноріжка дозволила собі насолодитися шикарним видом ззаду.

Кобилка зі нотним ключем склалася у позу ембріона, мимоволі зробивши ще цікавіший вид для діджейки:

– Я не дуюся, – донісся приглушений голос.

– Та-та, а ти *милашка*!

Октавія повернулася та кинула подушкою у подругу, щоправда, вона пролетіла у метрі від діджейки:

– Я *не* милашка!

Вініл захіхікала. Вона злізла зі крісла та підійшла до ліжка:

– Насупивши носик нічого не зміниш.

– Ти *нестерпна*! – Вигукнула роздратована земнопоні. Вона підвелася з ліжка й попрямувала прямо до діджейки, з наміром зараз же висловити їй все. Та зрадницьке тіло знов вирішило, що набагато цікавіше було б охопити копитами шию Вініл та висловити все гнівним поцілунком.

Коли вони розірвали поцілунок, єдиноріжка зухвало усміхнулася, наче саме такої відповіді вона й очікувала. Це не на жарт роздратувало Октавію.

“А з чого це вона, раптом, стала така самовпевнена?”

Під час їх першого поцілунку Вініл поводитися так само невпевнено, як й Октавія, якщо не більше, але тепер впевнений вид діджейки став постійним явищем. Не те щоб Октавія була проти, навпаки – приємно знати, що принаймні одна з них повністю приймає те, чим вони займаються. Та все ж, така різка зміна у поведінці була достатнім приводом провести мінірозслідування.

Віолончелістка допитливо поглянула на сусідку й обережно запитала:

– Щось ти надто амурна сьогодні. На то є особлива причина?

– Крихітко, я завжди амурна, коли ти поруч, – Вініл на мить задумалася. – А що це слово значить?

Віолончелістка хіхікнула:

– Це почуття, від якого хочеться... Бути ближчою до іншої поні.

– Оу, – усмішка на обличчі Вініл стала ширшою. – Ясенько.

Октавія прокашлялася, тим самим не давши собі відволіктися. Навіть можливість щодня бачити ці рубінові очі не захищала від їх гіпнотичного впливу:

– Останнім часом ти поводишся набагато, хм, *сміливіше*, аніж зазвичай.

Знизавши плечима, діджейка поправила блакитну прядку волосся:

– Ну, що сказати? Стосунки з такою кульовою поні не менш кульово підвищують самооцінку.

Опиралися її чарам ставало дедалі важче, особливо після таких солодких слів. Вініл вміла щоразу знайти нові способи змусити її почервоніти. Це була одна з тих рис, що захоплювала Октавію: діджейка у будь-якій ситуації могла підібрати ідеальну фразу.

Ця риса сильно відрізняла їх. Щоразу як вона хотіла промовити щось романтичне або грайливе, якою б щирою не була віолончелістка, вона все одно виглядала дурненькою. Часом, Октавія не могла не заздрити вродженій харизмі сусідки, особливо тепер, коли для них стало звичним проводити весь день разом.

Це не означало, що поруч з Вініл вона почувалася незатишно. Навпаки, їй було так затишно, що вона безмежно жаждала висловити це. Проте в неї ніколи не виходило знайти такі слова, щоб врешті не здатися дурепою.

“Я б віддала що завгодно, лише б мати змогу сказати тобі те, що я хочу...”

Як завжди, її думки забігли надто далеко, аби оминати цю склизьку стежку. Було зарано, це не мало сенсу, вони були замолоді – повторювала вона собі, у пошуках якомога більшої кількості виправдань, щоб приховати за ними очевидне.

– Вініл? – Почала вона, як раптом думки стали розпорошуватись, у спробі збити її з пантелику. – Ти... В тебе були стосунки з кимось до мене? – Серце на мить завмерло. – Наші... Стосунки можна ж назвати *стосунками*, так?

Діджейка задалася трохи приголомшеною:

– Так... Думаю так, – вона нахилилася уперед та притислася щокою до Октавії. – Ми не розмовляли про це? Все просто... *Відбулося*.

Попеляста кобилка прикрила очі, дозволивши собі насолодитися теплом своєї сусідки:

– Ні, здається, не розмовляли.

– Тоді... – Вініл зробила крок назад та вирівнялася. – Ти будеш зі мною зустрічатися?

Серце Октавії прискорилося. Навіть після стількох днів, проведених разом, було незвичним бачити, що для Вініл так важливо відкритися їй. Раптом фраза про “метеликів у животі” набула сенс.

Єдиноріжка кашлянула:

– Окті?

– Так! Вибач, так! – Вона кинулася уперед, стиснувши подругу в обіймах. – Ще раз перепрошую! Я просто задумалася.

З полегшенням зітхнувши, Вініл провела копитом вздовж грудини, наче від болю:

– Крихітко, більше *так* не роби! – Вона хрипло засміялася. – Це жорстоко!

– Пробач! – Вона підкреслювала кожне вибачення поцілунком у білосніжну шию. – Пробач, пробач, пробач, пробач!

М’який, різкий звук зірвався з уст Вініл. Віолончелістка миттю завмерла, притиснувшись губами до шерстки.

Вочевидь, Вініл задихалася хоча й намагалася це приховати, бо глибоко дихала носом. Вона стала теплою, *надто* теплою, такої температури поні досягають лише в особливих випадках. Її серце билось сильніше, ніж в Октавії: вона буквально могла *відчувти* пульс своєї сусідки губами.

– Октавіє... – Тремтячим голосом прошепотіла Вініл. – Тобі *не варто* цілувати там.

Віолончелістка поволі відвела голову, щоб знову поглянути в обличчя Вініл. Червоні очі уникали її й у них проглядалися нотки суму. Почуття провини нахлинуло на Октавію. Вона зробила крок назад, наче була не гідна знаходитись так близько до діджейки:

– Хочеш... Хочеш поговорити про це? – Запитала вона. Розмова обов’язково допоможе: вона завжди розв’язувала всі проблеми словами.

— Н-не впевнена. Може *ти* бажаєш про це поговорити? — Вони на мить зустрілися поглядами.

— Я також не впевнена.

Кобилки стояли мовчки, кожна намагалася вгадати про що думає інша. Одначе, спроби у телепатію успіхів не мали, тож Октавія вирішила відступити. Врешті-решт, саме через неї почалося ніякове мовчання.

— Ми можемо поговорити про це пізніше... — Запропонувала віолончелістка.

Як вона й сподівалася, Вініл продовжила:

— Так, в сенсі, ми ж нікуди не поспішаємо-

— скоро екзамени-

— мені варто було б зайнятися своєю музикою-

— вже час писати наші шпаргалки-

— новий альбом “Жадана і понях” сам себе не послухає-

— відвідати концерт “Ріапопоть”-

— влаштувати вечірку, щоб у всіх щелепи відвисли-

— саме тому нам варто-

— поговорити про це пізніше, — закінчила Вініл.

— Погоджуюся.

Після чергових обмінів поглядами, вони заіржали, давши волю всій накопиченій ніяковості.

— Нда. Ми жахливі у цьому питанні, — усміхнулася Вініл.

– Так-так! – Погодилася Октавія крізь сміх.

– Мабуть, ми надто довго просиділи у цих чотирьох стінах. Хочеш прогулятися?

Віолончелістка кивнула:

– Звісно! Свіже повітря піде нам на користь.

– До таверни! – Радісно вигукнула діджейка, піднявши передні копита над головою.

– О ні...

Октавія роздивлялася синю речовину у маленькому стакані перед нею. Вона мерехтіла від магічного заряду й підсвічувала подряпини на лакованій дерев'яній барній стійці. За правильного освітлення, навіть найдоглянутіші будівлі кампусу показували свій вік.

На годиннику було ледь за полудень, тому в таверні вони були одні. Вініл посміхалася й кивала головою, в очікуванні, коли її подруга вип'є.

Віолончелістка ратицею посунула стакан від себе. Речовина в ньому закружилася в неприродному вирі:

– Я ж казала, що неповнолітня.

Єдиноріжка байдуже штовхнула напій назад:

– А я казала, що він безалкогольний.

– Це коктейль з магією! Ще гірше за алкоголь.

– Проте, це цілком й повністю легально, якщо ти старша шістнадцяти. Круто, чи не так? – Вініл, здавалося, неймовірно пишалася своїм знанням законодавства. – Мабуть, варто розслабитися й не думати про навчання, якщо ти не вчишся.

Октавія впала на стілець:

– О Селестіє, не нагадуй. Я збожеволію якщо продовжу думати про це.

– Ага. Тож як щодо... – Єдиноріжка підсунула стакан ще ближче. – Давай, лише один ковток.

– Тож як щодо трохи повчитися? – Засміялася Октавія.

– Не змінюй тему.

– Вініл, я просто не хочу пити нічого подібного, добре? Ми можемо розважитися й без цього?

Врешті, Вініл здалася й посунула стакан, після чого усміхнулася подрузі:

– Я думала ми потім це обговоримо.

– Я не це мала на увазі, – наполягала сіра кобилка, хоча вона й розуміла, що Вініл їй не повірить.

– Звісно ж, – зітхнула вона. – Пробач, я не мала змушувати тебе випити й все таке. Це ледь не єдине, чим ми займалися з друзями у школі: мабуть, це стало звичкою – пити щоразу коли нам нудно. В сенсі, у нас було чимало інших ідей, але... Ем, я краще промовчу.

Октавія не надала увагу словам діджейки: її набагато більше хвилювала інша тема. Це було жахливо: що більше вона намагалася не думати про це, тим сильніше воно лізло у думки. Зітхнувши, вона вирішила протистояти проблемі або принаймні відкласти її на конкретніший час, аніж “потім”.

– Вініл, нам й справді варто поговорити.

Біла кобилка зневажливо відмахнулася копитом:

– Тааа. Потім.

– Ні, нам треба обрати точну дату. Бо ми й надалі будемо відкладати цю розмову.

Вініл відкрила рота, аби вигадати іншу відмовку, та змогла видавити з себе лише стомлений стогін:

– Так. Так, ти маєш рацію. То коли ми займемося цим? – Вона вдарила себе ратицею по обличчю. – В сенсі, поговоримо. Коли ми поговоримо?

Октавія прикусила губу:

– Може у... Середу? Тоді в нас буде кілька днів підготуватися, а якщо нічого путнього не вийде, то в нас залишитися ще кілька днів, аби прийти до тями перед екзаменами.

– Та годі, – Вініл присунулася ближче, охопивши копитом шию сірої поні, й заспокійливо пошепотіла. – Все буде чікі-пкі. У будь-якому разі, я... Я завжди буду поруч. Ну, якось так, – вона здригнулася. – Я не така кльова у вираженні своїх думок, як ти. Просто повір, все буде нормально.

Вініл подумки ненавиділа себе. У такі миті, коли все вирішують слова, їй ніколи не вдавалося вибудувати їх у цілісне речення. Її сусідка завжди казала щось приємне. Солодкі дрібнички вилітали з її уст й зігрівали зсередини, але діджейці ніколи не вдавалося вигадати щось у відповідь. Та й взагалі, як можна порівнювати її думки з дорогоцінними словами коханої.

Це ще без урахування її язика тіла, яким вона, беззаперечно, досконало володіє. У Вініл ледь не відвисала щелепа щоразу, як Октавія підморгувала чи красувалася таким невинним та водночас звабливим чином, а потім наче забувала про дразливу природу своїх дій.

Іноді, пізно вночі, коли Октавія вже спала, Вініл згадувала все це та почувалася вкрай ніяково. Витончена попеляста поні наче грала з нею у важку та заплутану гру залицянь, а Вініл навіть не пояснили як увімкнути діалогове віконце зі завчасно підготованими відповідями.

“Можливо існують курси, яким вчать світських поні на кшталт Октавії? Цікаво, а мені дозволили б їх пройти?”

Жодних шансів – завершила вона, трохи роздратована зверхніми снобами у їх уявних аудиторіях. Вона їм покаже. Вона доб’ється Октавії й без їх допомоги. До Діскорда їх!

– Дякую, – відповіла Октавія, поцілувавши єдиноріжку у щічку. – Мабуть, ти права, все буде в нормі.

– Навіть краще, ніж в нормі, якщо ти розумієш про що я, – інстинктивно вирвалося у Вініл. Й знов копито з характерним звуком зустрілося з обличчям. – Наступного разу можеш вдарити мене.

– Нащо? В тебе й самої добре виходить, – сіра поні показала язика та хіхікнула.

Сонце поволі тьмяніло, але майже непомітно для парочки у барі. Вони замовили лише два келихи води, між яким стояла так й не випита синя речовина. Хоча бармен й розумів, що вони навряд замовлять щось ще, він не наважився попросити їх замовити щось інше чи піти. Це було б доречно для загулявшої до пізньої ночі компанії й аж ніяк для кобилок, що відпочивали суботнього вечора.

Лиш коли дзвоник на вході почав дзвеніти кожні кілька хвилин, вони усвідомили, скільки часу минуло. Сонце сідало за небокрай, студенти й викладачі завершували черговий робочий день.

Затиснуті між двох здоровезних жеребців з факультету фізвиховання, кобилки одностайно вирішили, що саме час покинути приміщення. Врешті, єдина причина, через яку знаходиться у барі було б цілком терпимо – бути п'яною як й решта поні. А дві тверезі кобилки, у такій компанії, просто напрошувалися на неприємності.

Пара штовхнула двері та вийшла. На вулиці було безхмарно та вельми прохолодно, та все ж було приємно знову побачити сонце. Зірка Селестії зникла вже через кілька хвилин змусивши їх з сумом згадати про новий теплий одяг, який вони залишили у квартирі.

Та перш ніж вони зробили бодай кілька кроків у напрямку дому, їх зупинив вид Псайка, що саме прямував у їх бік. Вініл молилася, щоб він не помітив їх та пройшов повз хоча й розуміла, що ця надія марна.

– О, привіт вам обом! Чудовий вечір, чи не так? – Весело промовив жеребець.

– Ага, швидше кажи що хотів, й залиш нас одних, – жорстко відповіла діджейка, перебивши доброзичливішу репліку Октавії.

Псайк підняв брів, продовживши усміхатися:

– А чого б я міг хотіти?

– Сказати, що знав про все й так далі, – злісно відповіла Вініл.

– Знав про все?

– Про... Ем... Про... – Єдиноріжка швидко зніжковіла, кинувши погляд на Октавію, яка знизавши плечима ледве усміхалася.

– Вау! Класно порозмовляли, але, прошу пробачити – я облишу двох заклятих ворогів на поталу одна одній. У барі чекає келих повний сидру й на ньому, за дивовижним збігом, моє ім'я. – Псайк риссю проскакав між ними, призупинившись, аби шепнути Вініл на вухо. – Якщо бажаєш порозмовляти про те, як сильно ти *ненавидиш* Октавію, мій кабінет у великій будівлі поруч зі складами, – з цими словами він зник за дверми таверни.

– Я ж казала, що він не такий поганий, – віолончелістка легенько штовхнула здивовану сусідку.

Розділ 16

– Хей, – м'яко прошепотіла Вініл. Імпровізоване двоспальне ліжко скрипнуло, коли Октавія озирнулася й осяяла подругу сонною усмішкою.

– Раночку, – привіталася вона. Її голос ще був трохи хриплим після сну.

– Тобі хто-небудь казав, як сексуально ти виглядаєш з розпатленою гривною?

Тихо усміхнувшись, Октавія притислася ближче до Вініл та обійняла її, мов подушку:

– Принаймні я тепер знаю про що ти думаєш зранку.

– Ей, я думаю не лише про це, – захистилася діджейка.

– Твоє прискорене серцебиття свідчить про зворотне.

Вініл почервоніла та відвела погляд:

– Це нечесно, – через мить вона повільно повернулася. – Який сьогодні день?

Хватка Октавії ледь помітно посилялася:

– Середа, якщо не помиляюся.

– А-гась.

Знадобилася щонайменше хвилина, перш ніж вони змогли продовжити розмову. Вініл обережно відсунула подружку від себе, бо збиралася вставати:

– В мене сьогодні зайняття з малювання й музична теорія, вже час збиратися.

– Але ти така тепла, – заперчила віолончелістка, посунувшись на місце, де лежала Вініл. – Може ще трохи полежимо?

Поглянувши на сіру бездоганність напіввкриту ковдрою, Вініл упіймала себе на думці, що вона все ж могла б залишитися ще ненадовго. Лише останні залишки самоконтролю утримали її від бажання стрибнути назад у ліжко:

– Нуууу, ти ж знаєш, що нам треба дещо обговорити. Мені потрібно декілька годин, щоб все обміркувати.

– З якого часу ти стала такою раціональною? – Пробуркотіла Октавія, ніжно запустивши копито у гриву сусідки.

– Мабуть, успадкувала всі твої риси крізь поцілунки. Слина, ДНК та й таке, – Вініл знизала плечима, турботливо тикнувшись носиком у подружку. Вона очікувала, що Октавія зануриться обличчям у подушку чи почервоніє, але замість цього земнопоні усміхнулася та невинно підморгнула єдиноріжці.

– Не всі риси, як мені здається, – прошепотіла вона.

Спокійна та непохитна, як вона сама думала, Вініл поперхнулася та відчула, що її язик надто сухий аби сказати бодай щось. Октавія швидко позбулася грайливого погляду та турботливо піднялася:

– Пробач, все добре? Я зробила щось не так? Ох, так й знала, що спершу треба попрактикуватися перед дзеркалом.

– Все добре, – заспокоїла Вініл, надломленим голосом. – У тебе... У тебе діскорднутися як добре виходить. Повір. Через це, на парах я буду зосереджена ніфіга не на навчанні.

– Та ну, не кажи так. Просто... Малюй як тоді, коли я грала на віолончелі, – вони посміхнулися поринувши у спогади. Їх сумісні заняття були нечастими, але це робило їх лише особливішими. Октавію захоплював творчий раж у який поринала діджейка. Віолончелістка ж після кожної такої сесії ретельно складала замальовки до шафи, на випадок, якщо Вініл загубить альбом.

Одного разу, після їх занять, Октавія запитала Вініл про ці малюнки. Особливо про ті, де моделлю була сама земнопоні. Вони лежали на підлозі, альбом – між ними.

– Вініл, те, як ти мене малюєш... Ти й справді бачиш мене такою? – Вона відчувала себе дещо пихатою задавши це питання, наче зробила це заради компліменту.

– Я... Я не просто бачу тебе такою... Це те, що я відчуваю. Хз, як пояснити, – Вініл знизала плечима та відвернулася, але Октавія встигла помітити рум'янець на її щічках.

Це була одна з тих митей, які вона щиро обожнювала: коли жарти та приколи поступалися місцем для щирих, неприхованих почуттів. Віолончелістка відсунула альбом й, підійшовши ближче, притислася до діджейки. Не проронивши ані слова, Вініл відреагувала взаємністю.

Октавія мрійливо зітхнула, але швидко прийшла до тями. Лише інфантильні лошатка думають про романтику. Її носик відразливо скривився, коли вона згадала *хто* дав їй цю пораду. Вона ще раз мрійливо зітхнула, на зло цій кобилі.

– Крихітко, все ок? – Запитала Вініл, поки сушила щойно вимиту гриву. Здається, під час... Марення Октавії, вона встигла чимало зробити.

– Чому ти називаєш мене крихіткою? – Швидко запитала Октавія, ухильнувшись від відповіді на її питання.

– А? Нууу, це типу як називати знайомих “кентами”, яюсь так.

Задоволена цією відповіддю, Октавія раптом зрозуміла те питання, що сформувалося під час роздумів:

– Вініл, коли ми тільки познайомилися, в нас була розмова щодо прізвиськ. Пам'ятаєш?

– Мені здається, чи ти попросила удати наче цього не було? – З усмішкою заперечила діджейка.

З легким сміхом Октавія зістрибнула з ліжка та підійшла до подруги. Від тої віяло милом та квітами, а також іншим незнайомим ароматом, який нагадував солодкий мускус:

– З того часу багато чого змінилося, еге ж?

Очікувано, Вініл нахилилася для поцілунку:

– Може.

– Просто я подумала, що ми так й не вигадали одна одній прізвиська.

Єдиноріжка насупилася:

– А вони нам потрібні? Мені до вподоби “Октавія”, й чути, як ти промовляєш моє ім’я, звучить майже як ідеальний саб-бас.

Октавія підняла брів. Вона багато дізналася про музику Вініл й закладений сенс цього компліменту був їй зрозумілим:

– Ти це... Серйозно?

– Та. До речі, – Вініл виглядала серйозно, тож Октавія замовчала. – Я намагаюся бути романтичною, розумієш? Просто скажи мені, якщо я навалю якогось крінжу. От й добре, – здавалося, що вона подумки підтримує сама себе. – Я не вигадала тобі прізвисько... Бо вважаю, що це було б неправильно. Є лише одне ім’я яке *пасує* тобі, розумієш? Лиш одне слово, що все описує: те, яка ти чудова, витончена і турботлива. Називати тебе якимось інакше, було б неправильно тою ж мірою, як називати величного дракона ящіркою чи типу того. Не знаю. У голові все це зву... *Ммфх!*

Октавія не дозволила неперевершеній красномовній кобилці відчувати невпевненість в собі. Бентежне почуття у грудях, що виникає щоразу як вони були разом, стало набагато сильнішим після цих слів. Вигляд зазвичай нахабної Вініл яка намагалася бути романтичною з нею, затуманив її свідомість від щастя.

Вона губами відчувала як Вініл посміхається під час поцілунку, втім не могла відповісти їй тим самим. Коли вони відлинули одна від одної, Октавія притислася щокою до білосніжної щоки подруги:

– Ти не перестаєш мене дивувати, – прошепотіла вона.

– Я ніколи й не перестану, – пообіцяла єдиноріжка.

Шкода, що їй довелося залишити Октавію в гуртожитку. Вініл легко забула, що вся ця університетська буденність також вимагає певної уваги. Тепер коли вона має неймовірну, дивовижну, гарну та загалом ідеальну кобилку, інші аспекти життя здавалися не такими вже й потрібними. Нащо вчитися або сидіти на лекціях, якщо можна провести цей час з Октавією?

На щастя, усвідомлення того, що відрахування аж ніяк не посприяє міцності їх стосунків, тримало Вініл в тонусі... Поки що.

Сьогодні вона вирішила пропустити пару з малювання, нічого не сказавши своїй віолончелістці. Безумовно, Вініл все ж збрала все необхідне для малювання, втім її шлях лежав зовсім не до мистецького корпусу.

Насправді замість відвідування цієї мальовничої частини університету, вона зробила широке коло територією студмістечка, обійшла головну площу... Та підійшла до окремої будівлі неподалік.

“Не вірю, що справді роблю це. Це тупо. Нахера мені його порада? Він знущався з нас по приколу! Окей, може він трохи й допоміг, але...”

Вініл засмучено простогнала й, зібравши сили, увійшла до приймальної. Вона підійшла до стійки й зробила максимально безтурботний вид. Кобилка за нею гордовито зиркнула на єдиноріжку:

– Зачекайте трохи

Попри “доброзичливе” привітання кобилки, Вініл поставитися з розумінням. Мабуть, щоденна робота в офісі вбиває всю радість. Якщо поміркувати, то кобилку було навіть трохи шкода.

Через п’ятнадцять хвилин співчуття Вініл стало значно меншим.

– Е-е, перепрошую, ви ще довго? – Запитала Вініл, після чого розім’яла копита, які почали боліти від довгого стояння на одному місці.

– Я вже казала, зачекайте, – грубо відповіла кобилка.

Вініл відійшла й спробувала захиститися:

– Ей, чого ви так грубо, я ж лише запитала. Я просто... Зачекаю тут, – вона підійшла до стільця та всілася на нього.

“Б’юся об заклад, Октавія цього просто так не залишила б. Вона б сказала щось розумне й змусила цю тупу канцелярську пацюківну заїкатися та просити пробачення”.

Занурившись у мстиві фантазії, що з кожною хвилиною ставали дедалі жорстокішими, Вініл зовсім не помітила як кобилка махнула їй.

“Махнула! Як псяці якийсь!”

Вискаливши зуби у чомусь на кшталт посмішки, Вініл підійшла до стійки.

– Чим можу допомогти? – Монотонно запитала секретарка.

– Е-е, я хочу записатися на консультацію до Псайка. Ну, знаєте, університетського психолога.

– Зараз, перевірю його графік сеансів, – витягши величезну теку з паперами, секретарка почала нестерпно повільно передивлятися її. – О, вам пощастило, він саме зараз має вільний час, – пробелькотів біоробот без жодної зміни в голосі, після чого повернувся до роботи.

Вініл окинула поглядом двері без номерів чи табличок:

– Е-е, а де він?

– У своєму кабінеті.

– А це де?

Роздратовано зітхнувши, секретарка вказала на сходи:

– Нагору, останні двері справа.

– ...Дякую, – діджейка зціпила зуби поки йшла по коридору. Яка поні працюватиме там де іншим поні потрібна допомога, й при цьому всім своїм

виглядом казатиме “я ненавиджу своє життя”? Ех, чому я не Октавія? Вона знає, як поводитися з недоброзичливими поні.

Як того разу, коли вони зустріли Бон Бон в кафе. Її віолончелістка без проблем розрулила ситуацію! І Вініл досі не віддячила їй. Ну, якщо все мине добре, то вона може так її віддячити, що сподобається обом...

Всі негативні думки миттю полишили діджейку: їх витіснило зворушливе запаморочення. Вони сьогодні розмовлятимуть про це! І, можливо... Може навіть...

– Ти так й стоятимеш там? – Запитав Псайк піднявши брів.

Вініл зрозуміла, що весь це час стояла у дверях:

– Ой, сорян. Задумалася.

“Якою ж дурую я буваю часом”.

– Без проблем. Мені здається, що твої роздуми не мають нічого спільного з одною цілком конкретною поні, чи не так? – Він усміхнувся.

– Ей, не стебись! Куди зник твій професіоналізм? – Вона парировала питання психолога, втім рум’янець на щоках сказав все за неї.

– Я цілком професійно стебусь, – коли вона глянула на нього, Псайк продовжив, з розумінням хмикнувши. – То ти тут не через Октавію?

Вініл відкрила рота, аби відповісти полум’яною промовою, але з її вуст зірвався лиш стомлений стогін:

– Окей. Ти переміг. Радий? – Вона закрила двері та попленталася до стільця.

Псайк насупився помітивши вираз її мордочки:

– Ні, тепер вже точно. Що трапилося?

– Це... Ем... Особисте.

“Селестіє, нащо я взагалі прийшла? Тепер доведеться з ним про це розмовляти!”

Він хмикнув:

– Вініл, я психолог. Одного разу дорослий жеребець детально мені розповідав про своє захоплення мультсеріалом для маленьких лошаток. Він навіть еротичні фанфіки писав. Є чимало дивних, дещо божевільних поні, й я вельми сумніваюся, що ти змусиш мене подумати що ти належиш до них, щоб ти не сказала. Чесно кажу.

Відчувши себе впевненіше від того, що вона не полаяна, Вініл глибоко вдихнула, але не змогла поглянути Псайку в очі:

– Ми з Октавією... Сьогодні... Розмовлятимемо про... Секс.

– Розумію, – він відкинувся у кріслі та багатозначно почесав підборіддя.

– Ага...

– Що ти відчуваєш?

– Я... Я не знаю. Нервую, – вона ще більше опустила очі. – Я хвилююся, – прошепотіла вона.

– Чого ти соромишся? – Тихо запитав Псайк.

Вініл не стала запитувати звідки він знає це. Бляха, та за її обличчям все зрозуміло, мабуть:

– Я невпевнена. Це доволі важко, і я не знаю, раптом я...

– Раптом ти що? – Псайк поступово нахилився уперед, наче хижак перед стрибком.

– Досить хороша, – закінчила вона, здивувавши саму себе. – Мені здається, що я не досить хороша для Октавії.

Щойно вона усвідомила. Звісно, іноді вона так думала, але... Ну, може навіть частіше, аніж іноді... Добре, набагато більше, аніж іноді. Але все ж. Усвідомлення цього було жахливим.

Вона стомлено потерла мордочку:

– В мене комплекси, чи не так?

Псайк втішно посміхнувся:

– Не думаю, що варто хвилюватися. Ти вважаєш, що недостатньо хороша для Октавії, бо вважаєш її кращою за себе?

– Ага, чувак, вона просто ідеальна.

– А чи знаєш ти, що такі почуття у нових стосунках є взаємними? Особливо напередодні першого статевого акту. Будь ласка, скажи мені що ви не фліртуєте весь час одна з одною. Це б лише загостило проблему.

– Ну...Е... – Вона почервоніла ще сильніше. – Фліртувати з нею надто спокусливо, зрозуміло?! Не засуджуй мене, вона надто мила!

– Я й не засуджую, але ти, можливо, сама прищепила собі це почуття неповноцінності. Скажи, вона колись фліртувала з тобою?

– Так.

– Вона вправна в цьому?

Вініл нервово ковтнула:

– Дуже.

– Ти вважаєш, що вона вправніша за тебе?

– Набагато, набагато вправніша.

– Ти вже зрозуміла, до чого я веду?

– А?

Псайк окинув її серйозним поглядом:

– Через те, що в постійно фліртуєте, ви обидві починаєте шукати все нові й нові способи підтримати гру й “зробити все добре”. Ставки збільшуються до небес й згодом ти усвідомлюєш, що тобі дедалі важче справити на неї враження чи спокусити її, а вона, як тобі здається, робить це без найменшого зусилля.

– В неї так природно це виходить, – пробелькотіла Вініл.

– Ти знаєш її, знаєш яке в неї було життя. Як думаєш, чи була в неї можливість з кимось позагравати?

– Ну... Мабуть, ні...

– Ти розумієш, що це значить?

– Вона... Докладає зусилля, так само як і я.

– Бінго, – жеребець посміхнувся.

Вініл нарешті підняла очі. Невже всі ті чарівні й спокусливі штучки які робила Октавія, були лише спробами якмога краще загравати з першою поні з якою в неї взагалі вийшло загравати? Її природна впевненість та сила... Була неприродною? Вона змусила Октавію так поводитися. Так?

– Тож я контролюю її? – Діджейка відчула, як провина охоплює її. – Яка ж я подруга в такому разі?

– Не переймайся, це цілком нормально. Вона також контролює тебе, але ваш вплив одна на одну далекий від критичної точки. Це відбувається підсвідомо, постійне зростання сексуально орієнтованого змагання є нормальним для нових стосунків.

Ці слова дещо приглушили в діджейці відчуття провини:

– Тож... А що мені їй сказати? Ми тижнями поводилася так одна з одною.

Псайк почав вагатися, але вже через кілька секунд прокашлявся та понизив голос:

— Буду відвертим, Вініл. Іноді це кращий варіант аби дістатися до серця та розуму... Й іноді він шокує аж тою мірою, що може поранити. Проте, я думаю що ти впораєшся.

— Ем, окей. Розповідай.

— Чи бажаєш ти зайнятися сексом з Октавією? — Її щелепа відвисла, тож він поквапився додати. — Ти можеш не відповідати, якщо не бажаєш. Селестія свідок, що мені все ще незручно розмовляти з підлітками про... Чекай, тобі ж є вісімнадцять, так? — Вініл ледь-ледь хитнула, й він радісно плеснув копитами. — Забудь, мені цілком зручно розмовляти з дорослими про це.

— Так.

— Хм?

— Так, — повторила Вініл. Кобилка була не в змозі зупинити усмішку, яка розтягувалася її мордочкою.

— О. Ти впевнена?

— Цілком.

— А якщо Октавія не готова, що ти робитимеш?

Вона знизала плечима:

— Чекатиму.

Псайк ненавидів розкривати всі карти, але він розумів, що Вініл має бути готова до будь-якого результату розмови:

— А якщо вона ніколи не буде готова?

Вініл Скретч впевнено подивилася на нього та посміхнулася:

— Я чекатиму вічність.

Октавія затамувала подих, коли її подруга увійшла обережно зачинивши за собою двері. Вона дивилася, як Вініл скинула сумки на підлогу та підбігла прямо до неї.

Октавія поплескала по матрацу на якому лежала, як знак запрошення діджейки долучитися, й та без роздумів впала поруч.

– Як минули пари? – Запитала вона в єдиноріжки.

– Цього разу цікаво. Насправді я дещо дізналася, – Вініл усміхнулася. Її мова тіла свідчила про спокій та впевненість. Вона не здавалася зухвалою, просто... Задоволеною. Вона була щаслива знаходитися поруч з Октавією, в незалежності від обставин. Це наповнило її груди теплом.

– Рада це чути.

– Бажаєш поговорити? – Спокійно запитала Вініл.

– Мабуть, варто було б, – Октавія сподівалася, що це буде просто, як й мільйон разів до того. Вініл, здавалося, бажала взяти ініціативу на себе, так що вона, мабуть, промовчить. Все одно вона не знає що казати.

– Ти... Ти колись хотіла зробити це? Зі мною? – Вініл замовкла. Може це буде не так просто, як думала Октавія.

– Т-та, – тихо відповіла віолончелістка. Побачивши, як гранатові очі розпалюються від її слів, вона продовжила. – Ем, досить часто. Я... Я не можу зупинитися...

– Я також.

Вони подивилися одна на одну, по-справжньому подивилися. Кожна була вражена тим, що інша носить маску спокою у намаганні приховати справжні почуття. Цей погляд сказав все, що не могли сказати слова. Вони посміхнулися та нахилилися одна до одної задля легкого поцілунку.

— Це не обов'язково має бути сьогодні, — сказала Вініл. — Я не хочу тебе квапити.

— Я не хочу планувати це, — додала Октавія. — Зачекаймо, аби все минуло природно.

— Ага.

— Чудово.

Віолончелістка та її діджейка оглянули кімнату, але не зосереджували погляд на чомусь конкретному. Октавія рахувала секунди, *п'ять*, й думала, що, заради Еквестрії, вони будуть робити, *одинадцять*, зі залишком цього чудового, *шістнадцять*, абсолютно вільного дня.

— Можливо, зараз? — Запитала вона.

Розділ 16.5

Попередження: цей розділ містить еротичні сцени та рекомендується для прочитання лише читачам від вісімнадцяти років й старше.

Але всім байдуже на попередження, тому просто скажу: якщо вам не до вподоби опис статевого акту двох розумних (але відмінних від людей) істот то можете просто пропустити цей розділ. Значного впливу на сюжет він не має й несе суто розважальну цінність.

Вініл відповіла запальним поцілунком, значно пристраснішим, ніж той легкий поцілунок кількома секундами раніше. Цього разу все було інакше. Поцілунок був не таким довгим як до того. Хвиля тепла пройшла крізь її тіло, давши усвідомити, що саме вони збираються зробити.

Октавія, здавалося, значно менше думала про значення їх дій, бо просто втратила здатність міркувати. Діджейка ухопилася, як їй здавалося, за правильну думку, й сфокусувала свою увагу на попелястому шедеврї поруч, який вона збиралася оглянути у найменших деталях.

Поцілунки тривали кілька хвилин, але невдовзі Вініл, після чергового усвідомлення, обережно протягнула:

– О, Октавіє...

Кобилка бентежно насупилася:

– Що?

Вініл почувалася неймовірно тупо, але цього було не уникнути.

– Щ-що мені робити?

– Я... Не знаю.

Секунду вони просто лежали й повільно дихали. Після чого раптова думка осяяла розум Вініл.

– О, пам'ятаєш як ти одного разу невчасно увійшла до душу?

– Та...

– Ти... Ти пам'ятаєш, що я тоді робила? – Діджейка ледь почервоніла, але, зважаючи на те, чим вони збираються займатися, це не було значною проблемою.

Октавія тихо хіхікнула, – Ти... Торкалася себе у тому місці. – Вона швидко дихала, що було хорошою ознакою, на думку Вініл.

– Та я ж трохи, – пробелькотіла Вініл, попри легкий сором.

– А я знаю що ти дро... – Октавія хіхікнула, згадавши старовинне відео з “YouHoof”. – Бачила б ти свою чарівну мордочку тої миті.

– Добре, добре. Ти мене того разу сильно збудила і я мала якось заспокоїтися. Задоволена?

– Цілком. – Вона справді виглядала цілком задоволена собою.

– Ну, е-е, я подумала, що якщо я можу зробити приємно собі таким чином, то може варто спробувати й з тобою? – Слова ще не встигли покинути рот Вініл, як вона вже захотіла забрати їх назад.

“Селестіє, що я бляха роблю? Я серйозно запропонувала їй це? Ймовірно, це навіть не те що кобилки роблять одна з одною! Вона сильно розсердиться, якщо я зараз щось гляну на “XXXтремальних кобилках”?”

– Добре, – відповіла Октавія. Цієї відповіді можна було очікувати, й сказала вона тихо, але швидкість відповіді все одно вразила Вініл.

“Вона... Вона справді довіряє мені...”

Вініл нахилилася для повного вдячності поцілунку. – Скажеш мені, чи правильно я все роблю? Просто скажи, в незалежності від того, добре в мене виходить чи погано.

– Добре. – Груді попелястої кобилки швидко здіймалися й опускалися, й вона ковтала кожні кілька секунд, але не відводила погляд ані на мить. Діджейка розуміла, що зі сторони виглядає так само.

Її копито тремтіло, поки вона проводила ним по животу Октавії й над розкішницею прямо під ним. Віолончелістка ахнула й очі широко розплющилися.

Вініл захотілося ляснути себе.

– Пробач, пробач. Я зробила це надто швидко? – За секунду, якої потребувала Октавія, щоб відповісти, Вініл відчула як щось тепле та вологе стікає з її копита. Жодних сумнівів у тому, що Октавія була вкрай збуджена, не залишилося.

– Н-ні, все добре. Просто... Я ніколи такого не відчувала. Я ніколи, ем, не задовольняла себе.

– Ніколи?

Октавія кивнула й рясно почервоніла від усвідомлення. – Молестійські бананчики! Вініл, невже ми й справді це робимо? Це неймовірно! – Вигукнула віолончелістка, бо більше не могла стримувати емоції.

– Я тебе лиш раз торкнулася, – хіхікнула Вініл.

Кожна частка її старого виховання кричала Октавії, що наступні її слова будуть вкрай хтивими й сповненими розпусти, тому вона у жодному разі не має промовляти їх.

– Тоді нам варто надолужити за всі ті роки, – прошепотіла вона, затремтівши від того, що каже такі... Хтивості! Вона майже заплескала ратицями від збудження, перш ніж згадала, що має поводитися як доросла кобилка.

– Якщо на то є ваша воля, мадам. – Вініл знов опустила копито, цього разу легко полоскотавши внутрішню частину стегна (на що отримала сповнений задоволення писк), перш ніж перейти до головного “страви”. Вона легенько натиснула на центр тепла та вологи своєї подруги й зачекала, поки її напружене тіло трохи розслабиться.

Після чого, вона почала повільний масаж. Декілька маленьких рухів для початку: вниз-нагору, вниз-нагору... Проте чим довше вона це робила, тим простішим це ставало. Той факт, що її ратиця тепер була повністю вкрита соками Октавії, значно спрощував процес.

Віолончелістка ж більше не могла стримувати короткі стогони. Вони справді це роблять Вініл не могла повірити, що зараз лежить поруч зі своєю чарівною сусідкою й бачить, як вона стогне та попискує, на кінці своєї ратиці.

– В-Вініл-л-л-л, – прошепотіла Октавія, заїкаючись від кожного дотику коханої. – Здається, я...

– Т-с-с, – заспокоїла її єдиноріжка. – Просто розслабся й зроби це. Я хочу поглянути тобі в очі, коли ти закінчиш.

Октавія подивилася на діджейку, її обличчя промовляло більше, аніж вона зараз могла б висловити словами. Вініл нахилилася ближче, з наміром підштовхнути її хтивими розмовами. Якщо це класно звучало з вуст віолончелістки, то чому б не спробувати?

– Ну що, я добре граю на віолончелі, Октавія? Може спробувати взяти ноти повище?

Спітніла земнопоні відреагувала миттєво, сильніше притиснувшись стегнами до копита Вініл. Єдиноріжка почала масажувати ще дужче, зі захопленням відзначивши, як елегантна поні втрачає контроль.

– Кхм, мабуть, віолончель розстроїлася. А якщо її трохи підкрутити...

– Вініллл... – Проскиглила та, стиснувши стегна у відчайдушній спробі стати ближчою до джерела насолоди.

– Ти зараз зіграєш потужне *соло*, чи не так? О тааак, ти цього хочеш, я відчуваю це у вібраціях корпусу... І твоїх повних хтивого бажання очак.

Ці слова стали останньою краплею. Октавія видала низький, протяжний стогін й, закусивши губу, подивилася прямо в очі Вініл. Саме так, як того

бажала діджейка. Вініл запам'ятала кожен мить першого оргазму своєї подруги, який проходив крізь її тіло, наче надзвуковий веселковий вибух.

Її копито було вкрито чимось гарячим, а копитця Октавії втислися у ліжку, але вся увага Вініл була прикута до її очей. Споглядати кожен хвилю насолоди, що проходила крізь них, бачити, як вони втрачають фокус й тремтять разом з рештою тіла, це було справжньою винагородою для білої єдиноріжки.

Минуло кілька хвилин, перш ніж Октавія перестала тремтіти й ще стільки ж, перш ніж вона спромоглася розмовляти:

– Т-ти на-айкраща... – Віолончелістка намагалася сказати хоч щось змістовне, поки її почуття відновлювалися.

Вініл знову заспокоїла її:

– Т-с-с, відпочивай. Потім скажеш яка я кльова.

Діджейка справді пишалася собою. Нарешті вона дізналася, що не є повним нулем у ліжку, й сам лиш цей факт вже був гідним почуття тріумфу.

Проте зараз, коли вкрай виснажена Октавія щасливо спала поруч з нею, Вініл вирішила зачекати.

Розділ 17

Октавія прокинулася рано вранці і почувалася дещо дезорієнтованою побачивши темряву за вікном. Світ неначе застиг в очікуванні того, що незабаром прокинуться всі поні, й лише після цього він поновить плин часу. У кімнаті було достатньо світла, аби побачити більш ніж прості силуети, однак кольори таки були поглинуті сутінками. Проте електрично-синю гриву діджейки позбавити кольорів так й не вдалося.

Вініл тихо похропувала, а на її вустах трималася легка усмішка. Коли віолончелістка посунулася ближче до неї, вона зрозуміла чому Вініл усміхалася. Ратице її сусідки знаходилося у вельми делікатному місці... Яке належало Октавії.

Її щічки залив жар, коли вона згадала вчорашні події. Незліченна кількість образів заповнила її розум: пристрасть, суміш всіх можливих емоцій та чистої, до цього невідомої свободи... Цих спогадів було досить, аби її серце забилося швидше. Вона проігнорувала біле копитце, що покоїлося між її задніх ніг, й притулилася ближче до коханої.

Вона ж може так називати діджейку? Варто пізніше запитати у Вініл щодо цього, але звучить доволі логічно. Кохана. Гарне слово. Воно змушує Октавію відчувати себе частиною чогось більшого, наче вона нарешті досягнула про що насправді були всі ті романтичні фільми, книги та пісні. Ба більше, це слово змусило її почуватися наче половинка одного цілого, що вони складали з Вініл.

Втім як би їй не подобалося це слово, вона вирішила, що не використовуватиме його коли говоритиме з Вініл про свої почуття. Що як вона налякає її своєю серйозністю? Може діджейка хотіла просто трохи розважитися? Багато поні так роблять.

“Я не збираюся руйнувати свої перші стосунки через власну соціальну неприлаштованість”.

Вініл заслуговує кращого. Віолончелістка рішуче примружила очі. Вона стане найвеличнішою коханкою з усіх можливих! Побувши наодинці, вона вирішила що отриманий досвід є цілком нормальним, хоча він й суперечить всім пуританським настановам матері. Настав час зосередити свої зусилля довкола тої теми, яка справді допоможе їй у стосунках.

Вініл тихо пирхнула, кліпнула очима та прокинулася. Вона окинула кімнату мутним поглядом, бо відчуття ще не повністю повернулися після сну, й виглядала при цьому просто чарівно. Єдиноріжка посунулася й підійняла копито, аби витерти слину у кутку рота. Очі Октавії шоковано розширилися.

– О, привіт, Октавіє, – нерозбірливо пробулькотіла діджейка, звернувши увагу на кохану.

– Привіт.

– Йди до мене, ти так мило виглядаєш, – Вініл провела копитом по шиї Октавії й підтягнула ближче для короткого поцілунку. Нарешті діджейка остаточно прийшла до тями й помітила, що щоки її подружки палають червоним. – Ти в нормі? Чи... О, чекай-но... – Октавії здалося, що вона майже бачить як події минулого дня пролітають в очах Вініл.

– Баааалдьо, – самовдоволення усмішка розтікалася обличчям діджейки.

Попри ніяковість, віолончелістка знайшла у собі сили аби тицьнути партнерку у бік.

– Ауч! – Вініл зойкнула, але все ще усміхалася. – То тобі до вподоби жорсткіше, м?

Другий поштовх відправив білу кобилку з ліжка на підлогу.

– Ай! – Минуло лише три секунди, перш ніж рубінові очі зухвало визирнули з-за краю ліжка. – Ну всьо, ти догралася. Знімай свого метелика, кобилко, й приготуйся до копитінга за триста бітсів!

– Вініл! Ми можемо спробувати бути серйознішими бодай на якийсь час? – Октавія сіла, перехрестивши передні копита.

– Ей, це ти зіштовхнула мене з ліжка, – єдиноріжка підвелася та сіла навпроти віолончелістки. Грайливий вираз швидко змінився на значно серйозніший під впливом погляду Октавії. – Ей... Ти переймаєшся через те що ми робили?

– Ну, ні, це було... Хм, – вона спародіювала попередній вираз мордочки Вініл. – Баааалдьожно, просто я хотіла... Обговорити це.

Вініл ніяково почесала потилицю:

– Перепрошую. Я згадала що відбувалося й мені наче стріху зірвало. Ти права, ми маємо про це поговорити.

– Ти подобаєшся мені і я не хочу навіть трохи ризикувати зруйнувати наші стосунки.

Вініл нахилилася уперед аби обійняти земнопоні й усміхнулася:

– Повір, якщо одна з нас й налажає, то це буду я.

– Сумніваюся, особливо після того що ти робила вчора.

Вініл хіхікнула:

– То це не було дивно чи погано? Бо якщо я зробила щось херове, тобі варто сказати про це, аби я не зробила цього знову.

– Все було чудово, не переймайся. Я... Мм... Відчуваю провину, бо ти не-.

Наполегливий удар у двері перервав момент їх близькості. Октавія роздратовано простогнала.

– Я відкрию, – пробуркотіла земнопоні й зістрибнувши з ліжка, пішла у бік дверей. Вініл же просто знизала плечима, мовляв “а що ще можна зробити?”.

У коридорі гуртожитку стояла жовта єдиноріжка й ніяково крутила копитом по підлозі:

– Привіт, – промовила вона напружено усміхнувшись.

– Привіт... Я можу чимось допомогти?

– Я не впевнена кому саме з нас потрібна допомога, але... Ем, я живу у кімнаті поруч з вами, й вчора ввечері я випадково вас почула.

Колючий жар пробіг всім тілом Октавії й зупинився у її яскраво-червоних вушках. Мордочка кобилки палала від сорому і вона відчувала що ще трохи, й знепритомніє:

– Оу, – пискнула вона. – Справді?

– Так. Сподіваюся, ви не проти, що я без вашого дозволу зачарувала ваші двері закляттям приглушення? Раніше я користувалася ним аби слухати музику, коли батьки вже спали, але зараз не про це. Я подумала, що ви обидві маєте знати – стіни тут доволі тонкі й, можливо, вам не хотілося б бути, мм, почутими усім будинком, – кобилка прикусила губу у сумнівах, перш ніж продовжити. – Якщо ваша... Подруга – єдиноріжка, то я могла б навчити її цих чар. Звісно якщо ви бажаєте цього. Сподіваюся я не надто лізу не в свою справу?

Серце Октавії почало заспокоюватися. Вона уявляла чимало сценаріїв того, що може відбутися якщо про них дізнаються, але цей варіант був набагато кращим за всі ті негативні теорії:

– Хм... Взагалі-то ні, – вона визирнула до коридору й швидко окинула його поглядом. На щастя, було ще надто рано, щоб хтось ще блукав коридорами. – Може ви зайдете до нас?

Жовта єдиноріжка знов прикусила губу, але увійшла крізь двері, слідом за Октавією, та зачинила їх за собою. Вініл розляглася у ліжку в невимушеній позі, щоб сусідка точно зрозуміла що вона все чула.

– Йо-о-о-о-о... – Вона ніяково привітала гостю.

– Привіт.

– То ти хочеш навчити мене корисних чар, так?

– Агась.

– Добренько.

Октавія подивилася на єдиноріжок та усміхнулася. Вона пишалася тим, що змогла швидко побороти свою сором'язливість й з високо піднятою головою знизала плечима:

– Що? Ми ж всі дорослі поні. Подібні речі мають бути для нас цілком звичними, – це звучало по-дорослому, чи не так? Дорослі ж не хвилюються щоразу як говорять про секс. Правильно? Мабуть, так, принаймні це звучить правильно.

Обидві єдиноріжки до смішного швидко перемінилися у виразі мордочки. Вони стояли прямо, з невимушеним виразом обличчя та розслабленими плечима, наче намагалися здатися зрілими кобилами, а не студентками першого курсу. Октавії “доросла” Вініл здалася доволі привабливою, втім вона, звісно ж, нічого не сказала щодо цього, аби не руйнувати їх образи.

Жовта кобилка прокашлялася:

– Так, ти права. Ми всі тут дорослі поні й не маємо соромитися цієї теми.

Октавія нічого не додала. Єдиноріжки почали обговорювати чари, тому вона доволі швидко вибула з розмови. Віолончелістка давно зрозуміла, що намагатися зрозуміти магію – марна справа. Пояснювати тонкощі мистецтва єдинорогів пегасам чи земнопоні часто мало стільки ж сенсу, як намагатися пояснити концепцію кольору сліпій поні. Навіть якщо вона може зрозуміти певні поняття про колір та світло, то пояснити тисячі їх відтінків навряд чи можливо.

Схожі думки могли надовго засідати у її розумі, коли вона була молодшою. Коли не було чим зайнятися (що траплялося доволі часто через відсутність приватного життя), різноманітні дослідження та філософські роздуми ставали розрадою для неї.

Октавія з жалем згадала, що їй довелося пережити обов'язкові уроки магії багато років тому. Вона казала матері та вчителям, що чари просто незрозумілі для неї, але правда була набагато простішою та ганебнішою.

Магія здатна на багато речей. Вона може змінити поні, її оточення, може навіть закинути її у далекі далі від цього оточення. Здавалося, що магія – розв'язанням усіх проблем. Найгіршим було читати про ті дивовижні речі, які можна втілити за допомогою магії й розуміти, що ти ніколи цього не зможеш, бо тобі не пощастило народитися з додатковою гострою кісткою на лобі.

Телепортація, коли вона не бажала йти до психолога, чи закляття призову для довгих літніх тижнів коли їй не було з ким порозмовляти. У родовому маєтку серед прислуги були єдинороги, але їм заборонялося показувати магичні трюки або надто довго розмовляти з Октавією. Та й більшість з них були звичайними прибиральниками, тож свою магію вони використовували лиш для того аби в кожній кімнаті маєтку було чисто.

У таких роздумах вона провела не один десяток вечорів. Дійшло навіть до того, що вона засумнівалася чи справді три раси поні рівні між собою. Це була одна з небагатьох тайн, яку вона ніколи не обговорювала з психологами.

Згодом подібні думки зникли, особливо після того, як їй дозволили ходити до школи. Там вона бачила інших лошат, яких взагалі не турбували відмінності між поні. Можливо, ці думки з'явилися в неї, бо вона дивилася на суспільство ззовні, а не з середини?

– ... І якщо тобі треба змінити область дії закляття, то просто наклади його наново, – закінчила сусідка.

– Ясенько, – Вініл ледь-ледь почервоніла. – Я... Вже давно не вивчала нові чари.

– Це нормально. Більшість єдинорогів не переймаються тим, аби вивчити щось більше, аніж телекінез, – вона простягнула копито. – До речі, я Лісті. Приємно познайомитися.

Вініл усміхнулася та потисла простягнуте копито:

– Вініл Скретч. Також відома як Пон-Трі, але це суто під час моїх виступів.

– Та, я пам'ятаю тебе. Ти ж зазвичай виступаєш у клубі “Затоплене Місто”?

Октавія усміхнулася, коли очі її діджейки запалали.

– Йеп! Зазвичай я встановлюю обладнання у внутрішньому колі! Ти була там, коли я востаннє грала?

– Та-та. До речі, вони таки змусили тебе заплатити за сабвуфер?

– Ноп, я порешала це питання. Але вони все одно змусили заплатити за прожектори. Гніди.

Лісті хіхикнула й повернулася до Октавії:

– З тобою також приємно познайомитися...

– Октавія. Вельми приємно, – вона також простягла копито. – Якщо чесно, я здивована, що ми не зустрілися раніше. Особливо при тому, що ми сусідки.

Знизавши плечима, Лісті повернулася аби піти. Віолончелістка ж змогла побачити бік кобилки на якому красувалася зелена паличка з шестипроменевою зіркою на кінці. Октавія не була впевнена що ця к'ютімарка позначає, але деякі поні вважали грубим запитувати про значення мітки, тому вона не наважилася поцікавитися:

– Ну, якщо я не надто дивна для вас, то ми могли б спілкуватися. Звісно, якщо ви не проти.

Вініл подивилася на віолончелістку та отримавши схвальну усмішку телекінезом підтягнула до себе телефон з іншого кінця кімнати:

– Було б добре. Який в тебе номер?

Після того як вони обмінялися номерами й Лісті пішла, Вініл повернулася до Октавії зі задумливим виразом мордочки:

– Ми не часто гуляємо з іншими поні, еге ж?

– Ага.

Діджейка почесала потилицю з, на диво, винуватим виглядом:

— Знаєш, я майже ні з ким не спілкувалася, відтоді як ми були просто друзями. Я боялася, що ми менше бачились би, якби я тусувала з іншими поні, — перш ніж Октавія встигла відкрити рота, аби поспівчувати, Вініл підступно хіхікнула. — Але тепер, коли ми живемо разом, ти завжди будеш моя, попри будь-які обставини! Це бездоганна пастка.

Октавія долучилася до хіхікання Вініл й поцілувала єдиноріжку в щічку:
— Що тут сказати? Ти — вкрай приваблива приманка.

Минуло ще кілька секунд, перш ніж почервоніла Вініл згадала що хотіла сказати:

— У будь-якому разі, тепер, коли ми знаємо, що зможемо бачити одна одну весь час, ми маємо знайомитися з іншими поні. Інакше як ми будемо влаштовувати вечірки?

— Я не у тому стані, аби заводити ще друзів. Подивися, що вийшло першого разу!

Вініл підійшла ближче та потерлася щокою о щоку Октавії:

— Краще не спати з кожною новою подругою, якщо не бажаєш отримати сумнівну репутацію.

— Ох, циц.

Наступні кілька днів минули наче у тумані радісного потурання власним забаганкам. Попри домовленість почати заводити нових друзів й розширяти коло спілкування, було важко перервати таку приємну рутину: прокидатися разом, снідати разом, після пар вдох проводити залишок дня у місті чи просто за відпочинком вдома.

І справді, коли вони ввечері йшли додому після чергової спільної вечері в ресторані, Вініл не могла й уявити ліпший варіант проведення часу. Вони можуть пізніше знайти нових друзів, бо зараз цілком задоволені тим, що проводять час у компанії одна одної.

Це було дивне відчуття суцільного задоволення життям. Вона навіть дозволила собі трохи повірити в те, що все це нікуди не зникне, і поки нічого не свідчило про зворотне.

Вони не намагалися знову зайнятися “коханням” й Вініл також не квапилася підіймати цю тему. В тому була одна з переваг їх стану: відчуття, що в них ще все життя попереду.

Октавію з цікавістю глянула на подругу та усміхнулася:

– Я гадаю, що ти просто хочеш згадати його смак, так? Ти ж не пропонуєш його через... Той ефект? – Вона подалася уперед стежкою та зіткнулася стегнами з діджейкою. Вже пошепки, вона продовжила. – Бо тобі варто знати, що тепер такі речі нам абсолютно не потрібні.

Вініл усміхнулася:

– Сьогодні хтось особливо хоробра?

Коли вони підійшли до гуртожитку, двері перед ними розкрилися. М'ятно-зелена єдиноріжка вийшла й невимушено окинула околиці поглядом, аж допоки не помітила парочку. Вони здивовано застигли та дивилися одна на одну. Перш ніж хтось з них встиг розкрити рота, Бон Бон вийшла вслід за Лірою та приголомшено ахнула.

Згадавши доброзичливість Бон Бон під час їх останньої зустрічі, Вініл не здивувалася коли побачила широчезну усмішку на мордочці кобилки з синьо-рожевою гривою, коли та підбігла до них:

– Трясця Дискордовій матері, вас ніколи нема вдома, коли я приходжу! Провели вечір удвох, чи не так?

Вініл не відводила погляду від Ліри, яка, вочевидь, почувалася схожим до діджейки чином. Октавія з доброзичливою усмішкою долучилася до розмови, аби зрушити її з мертвої точки. Вона почувалася невимушеною, на відміну від Вініл.

– Так, провели. Звісно ж за завданням Псайка, – Бон Бон з провинною скривилася, на що Октавія важко зітхнула. – Ти розповіла Лірі, так?

– Пробач! – Кобилка з цукерковою к’ютімаркою кинулася уперед, аби обійняти віолончелістку.

Вініл повернулася у її бік та заричала. Три поні дивно глянули на неї й та здивовано кліпнула, зрозумівши, що щойно зробила. Її подружка ледь стримувала усмішку, а Бон Бон навіть й не намагалася. Ліра ж просто дивилася з широко розплющеними очима.

– Е-ем... Як я вже казала, прошу пробачення. Я не втрималася. Проте, Ліра пообіцяла нікому не розповідати!

– Все окейк, я розумію. Жодних секретів між подругами? – Відповіла Октавія. Її настрій помітно покращився, бо жодних поганих наслідків у зв’язку з цим досі не було.

– Та, саме так. – Бон Бон зиркнула через плече на Ліру, яка досі пильно дивилася на Вініл. – Селестії заради, Ліро, годі поводитися як лошатка. Привітайся з ними!

Єдиноріжка здригнулася почувши своє ім’я, яке вирвало її з “битви поглядів”. Вона підійшла до Бон Бон і, проковтнувши ком у горлі, хитнула головою до діджейки навпроти:

– Вініл.

Діджейка хитнула у відповідь:

– Ліра.

Бон Бон насупилася:

– Ви серйозно? Це ж не дуель.

Закотивши очі, Октавія вирішила перевести тему, поки не сталося щось погане. Не те щоб вона сильно через це переймалася, бо обидві єдиноріжки поводитися цілком мирно, але краще підстрахуватися:

– Тож, а що ви взагалі тут робите у таку пізню годину?

– О, та! Я майже забула. Ліра переїхала до моєї квартири над моєю ж крамницею й відтепер також працює у ній. З її допомогою крамниця стала приносити достатньо коштів, аби я більше не працювала офіціанткою у кафе!

Вініл зло усміхнулася:

– То ви тепер живете разом? – Запитала вона Ліру з недвозначним натяком.

– Це не те чим може здатися. Я на всі сто натуралка.

– Ага, я також, – Вініл підморгнула.

– Але ж...! – Насупившись, Ліра подивилася на подругу у пошуках підтримки. – Бон, скажи їй!

Після обміну поглядами з Октавією, у яких чітко читалося “Богині, не можу повірити що справді маю це робити”, Бон Бон кивнула:

– Да, ето так. У будь-якому випадку, нічого з цього не сталося б, якби не ваша допомога, тому я хотіла б запросити вас випити.

– Дякую, але я поки не можу пити, – відповіла Октавія.

Ліра пирхнула й пробуркотіла відвернувшись у бік:

– От й зруйнувалася моя єдина теорія, як ти з нею уживаєшся.

– А як щодо теоретизації мого копита по твоєму писку? – Прошипіла у відповідь біла єдиноріжка. Зло глянувши одна на одну, обидві відвернулися. Октавія та Бон Бон схвильовано переглянулися.

– Ліро... – М’яко почала Бон Бон.

М’ятна єдиноріжка стисла зуби й повернулася до Вініл:

– Перепрошую.

Діджейка різко озирнулася:

– Ш-шо?

– Перепрошую. За те що сказала. Це було грубо.

– Ну... Ем... Без проблем, мабуть.

Бон Бон задоволено кивнула та повернулася до віолончелістки:

– Вже досить пізно й ми, мабуть, обрали не той вечір аби кудись йти. Просто... Якщо захочеться кудись сходити, то наші двері завжди відкриті для вас. Крамницю буде неважко знайти, бо я використала ледь чи не всі поради з підручника маркетингової психології.

Октавія посміхнулася:

– Ми обов’язково зайдемо найближчим часом. А ще, я рада що у вас все добре склалося.

Закінчивши, Бон Бон зібралася йти, Ліра ж йшла трохи позаду:

– О, ще я запросила Псайка, тож якщо ви від нього все ще щось приховуєте, то майте на увазі, – кинула вона крізь плече.

Щойно вони зникли з поля зору, Вініл увійшла до будівлі та змучено потерла очі:

– Запитаю прямо: ми тепер з ними подруги?

– Здається так, – Октавія поглянула на неї з дурнуватою усмішкою. – Виходить, що ми завели трьох нових подруг, якщо враховувати ту єдиноріжку Лісті. Як на мене, то непогано.

– Ага, – невпевнено відповіла Вініл.

Вони піднялися сходами та увійшли до своєї кімнати. Вже традиційно щойно вони перетнули поріг, то обидві повалилися на саморобне двомісне ліжко й змучено зітхнули.

Октавія охопила копитами талію Вініл й двічі поцілувала її у живіт, перш ніж притиснутися ще дужче:

– Хіба все не ідеально, Вініл? Ми маємо ще цілий тиждень перед екзаменами! Можемо завтра піти до крамниці Бон Бон, наступного дня зустрітися з Лісті й піти разом до міста, купити Псайку великий букет квітів наступного дня після...

Вініл здивовано підняла брови:

– Е-ем, Октавіє? Ти про що? Ми мали цілий тиждень. Сьогодні неділя. Завтра починаються заліки.

Очі віолончелістки помітно розширилися:
– Богині, – пискнула вона.

Розділ 18

Фасад екзаменаційного центру мав чорний колір. Всі вікна були завішані щільними багряними шторами чим не дозволяли натовпу ззовні побачити жахи, що чекають на них всередині. Біля входу стояла абстрактна скульптура кобилки, що скрутилася від невидимих ворогів. Здійнявся крижаний вітер, що наскрізь продував той незначний одяг на студентах. З верхівки будівлі суворо каркала ворона.

Октавія бентежно ковтнула, відчувши себе мікроскопічною на тлі моторошної будівлі:

– Н-не сприяє вірі в с-себе, еге ж?

– Так, – тихо відповіла Бон Бон. – Не сприяє.

– Ви дві такі лошатки, – пробелькотіла Вініл собі під носа, Ліра ж стримано підтримала її кивком. Відносини між ними все ще залишалися дещо натягнутими, але майбутні заліки дали їм спільну ціль. А саме, підтримати подруг у важкий період.

– А що як я все завалю, – пискнула Октавія.

– Ти впорасешся, – перебила її Вініл. – У разі чого, попросимо Псайка домовитися з викладачами за прохідний бал. Це ж він сказав тобі не вчитися.

– Сумніваюся, що навіть він зміг би з цим допомогти.

Двері відчинилися зі зловісним скрипом. На жаль, замість потвори з глибин Тартару залитої кров'ю невинних студентів, у дверному отворі з'явилося дещо набагато гірше. Немолодий жеребець в окулярах з товстою чорною оправою та у легкому кавового кольору пальто. Монотонним голосом він змусив натовп замовкнути:

– Всі студенти, що складатимуть залік з психології, прошу – слідуйте за мною. Жодних розмов. Після початку заліку не можна виходити поки ви не

закінчите залік, або поки не закінчиться відведений на нього час, – він розвернувся та попрямував вглиб будівлі.

Передні ряди бентежно попленталися уперед: бажання входити першим у двері не було ні в кого. В Октавії перехопило подих, коли Вініл зробила крок уперед. Копита віолончелістки ж залишилися на місці, наче стовбури дерев що корінням чіпляються за ґрунт:

– Вініл! – Вона спробувала гукнути подругу, але в неї вийшов лише приглушений писк. На щастя, єдиноріжка помітила, що Октавії нема поруч, та озирнулася.

– Що трапилося? Ну ж бо, ми маємо йти.

– Я не можу, – вона сподівалася, що широко розплющених очей вистачить аби передати весь її жах. Тим часом близько половини студентів вже зайшли до будівлі.

– Звісно ти можеш. Повір мені. В тебе всьо буде кльово, – Вініл хотіла скорчити зухвалий вискал, але помітивши як хвилюється її подруга, лише натягнуто усміхнулася.

Октавія поморщилася:

– Я погано почуваюся, – і це було правдою: її живіт крутило аж до нудоти.

Вініл насупилася та підняла копито, або поміряти температуру в Октавії. Зітхнувши, вона опустила копито на землю:

– Це через стрес. Обіцяю, що коли ти сядеш за завдання то зрозумієш, що дарма хвилювалася. В тебе все вийде, крихітко, – єдиноріжка озирнулася на залишки натовпу. Залишилося не більше кількох поні. – І... У крайньому разі, подивися на мене та тричі кліпни, й я... Зірву залік, аби ти могла перескласти.

– Ти справді це зробила б? – Недовірливо запитала Октавія. Університетські заліки це не жарти, вони вирішують майбутнє багатьох студентів і якщо завалити навіть один з них, то це може призвести до тяжких наслідків.

– Для тебе? – Вініл нарешті скорчила впевнену усмішку. – Най мого туза гатять древововки, якщо збрешу!

Віолончелістка ледь подолала бажання накинутися на подружку з повними вдячності обіймами й лише ледь усміхнулася. Знання, що вона має вихід, навіть такий ризикований, послабило її бентежність:

– Дякую.

Діджейка випнула груди:

– Це мій обов'язок. А тепер пішли, час покінчити з цим.

– Я все завалила, – Октавія поклала голову на стіл й накрила її копитами. Шум університетської таверни не допомагав їй заспокоїтися. Довкола було повно студентів зі запалими очима й копитами що тремтіли, бо вони бачили справжнє пекло. Минула година після заліку.

– Мені доведеться всю ніч заспокоювати тебе? – Пробурмотіла Вініл, яка нервувала не довше п'яти хвилин після закінчення заліку. – Якщо одна з нас й завалила залік, то це можу бути лише я. В тебе принаймні досить знань аби отримати гарний бал, – єдиноріжка ковтнула безалкогольного сидру й додала. – Насправді, я була б навіть не проти якби ти вирішила використати план зі зривом. Принаймні, я б вже знала про свій хреновий бал й не сходила з розуму через це.

– Ох, досі принижувати себе, це починає втомлювати, – Октавія змусила її замовкнути.

Вініл подивилася на неї та вже збиралася щось відповісти, але зупинилася та глибоко зітхнула:

– Крихітко, ми перенервували. Нумо забудемо про навчання й заспокоїмося, окі докі?

– О Селестіє, о першій годині в нас залік з музичної теорії! – Вигукнула віолончелістка й підскочила. – А потім, через годину, в мене залік з історії!

Перш ніж бентежність повністю охопила Октавію, Вініл посунула власні страхи вбік та спробувала заспокоїти подругу:

– Чіл. Попри те, що ми вивчаємо різні види музики, залік у нас в одній аудиторії. Я перевіряла. Тож план зі зривом все ще робочий.

– А як щодо історії?

– Мене не буде фізично поруч, але, е-е, я буду з тобою... Морально? – Заспокійливо закінчила вона.

– Я приречена, – приглушено відповіла Октавія, після того, як опустила голову на стіл.

Вініл зітхнула й подивилася крізь переповнену залу. За столиком у дальньому куті Бон Бон повільно гойдалася взад-вперед, поки Ліра обіймала її. Було важко приглушити бажання крикнути жарт щодо їх орієнтації, але після заліку вона вирішила не руйнувати їх мирну угоду. Якщо вони пара – кльово. Якщо ні – кльово. Врешті-решт, хіба не схожого ставлення бажала вона з Октавією.

– Але ж є й свої плюси: вже завтра це закінчиться, – Вініл заспокійливо посміхнулася, та потяглася крізь стіл аби торкнутися правого переднього копита Октавії. – Просто переживи цей день.

Віолончелістка підвела погляд та невпевнено посміхнулася у відповідь:

– Навряд чи ти маєш чари, які дозволять перенести нас в завтрашній ранок.

– Ні, – вона продовжила помітно тихіше, – Але, якщо ми повернемося до нашої кімнати, то я зроблю так, що час мине майже непомітно.

Октавія хіхікнула та кивнула:

– Добре.

Знадобився певний час аби діджейка усвідомила що саме зараз відбулося:

– Чекай-но, ти зараз серйозно? В сенсі, я по приколу запропонувала, але якщо ти справді хочеш...

Її подружка все з тією ж усмішкою підвелася з-за столу. Вініл ледь не перекинула його, коли поспішила приєднатися до Октавії.

Розділ 18.5

Попередження: цей розділ містить еротичні сцени та рекомендується для прочитання лише читачам від вісімнадцяти років й старше.

Але всім байдуже на попередження, тому просто скажу: якщо вам не до вподоби опис статевого акту двох розумних (але відмінних від людей) істот то можете просто пропустити цей розділ. Значного впливу на сюжет він не має й несе суто розважальну цінність.

Оминувши кілька розгублених студентів, вони попрямували звивистою стежкою назад до гуртожитку. Сесія принесла з собою чимало переживань. Втім, поки вони підіймалися сходами, Октавію захлинули переживання зовсім іншого характеру. Поруч йшла Вініл й без проблем можна було побачити у її чарівних гранатових очах збудження.

Її кохана навіть не знає, що Октавія потайки прочитала про кілька прийомчиків. Мабуть, вона думала, що вони ніяково побавляться у притули як й першого разу. Октавія не могла її за це винити. Яким би дивовижним не був їх перший раз, вона все ще вкрай ніяковіла через нього.

“Я просто лежала там як яблунева колода і чекала, поки вона сама все зробить!”

Навіть зараз згадки про це було досить, аби змусити її почервоніти. Але цього разу все буде інакше. Вона виправиться та відплатить Вініл сповна.

Вони зайшли до кімнати та заперли двері, серця шалено калатали. Вініл без зайвих слів прийнялася за накладання звукоізоляційний чар. Октавія в цей час пішла до ванної чистити зуби. Хоча це й здавалося дурнуватим, все ж результати її досліджень підкреслювали важливість особистої гігієни, тому вона зараз завзято відчищала зуби. Вініл же була надто зайнята аби помітити

відсутність подруги. Коли вона повернулася до коханої, її зустрів палкий поцілунок повний пристрасті, енергії та бажання.

Спершу домінувала Вініл, вклавши Октавію на ліжко з неприхованим нетерпінням. Октавії це сподобалося: бачити Вініл такою збудженою змушувало її відчувати себе бажаною. Вона прикусила губу та затріпотіла віями, бо знала що це подобається діджейці. Очі Вініл розширилися, а її подих збився. Октавія хіхікнула та чуттєвим жестом потерла її стегна. Вініл майже потекла.

“Стільки пристрасті й все через мене...”

На відміну від минулого разу, Октавія відчувала, що зараз вона біля керма. Навіть коли Вініл сіла на неї й знов почала цілувати, то вона все ще відчувала, що має більше влади. Коли біле копитце проковзало вниз по її животу – сіре прибрало його. Октавія відштовхнулася задніми копитами й перевернулася, тим самим опинившись на Вініл. Щоким єдиноріжки прийняли колір вишневого Рево Деш, зіниці розширилися, а губи заблищали від вологи.

Закінчивши цілуватися, Октавія просунула копитця під партнерку, від чого Вініл здивовано пискнула, та притисла її до ліжка. Грайливо усміхнувшись, Октавія підморгнула. Зважаючи на те, як Вініл реагує на її дії, рандеву триватиме недовго.

Відповідно до завчених порад, віолончелістка залишала поцілунки на грудях Вініл й поступово спускалася донизу. Діджейка ж розуміла що має відбутися далі, бо почала дихати ще частіше та нерозбірливо стогнати:

– Так, о так, богині, так!

Досягнувши наміченого місця, Октавія зупинилася. В “Дести порадах для боксу та сексу” за авторством Кіталія Вочко, вичікування мало ключову роль. Вона була так близько, що Вініл могла відчувати її гарячий подих на своєму лоні. Озирнувшись на зомлілу єдиноріжку, Октавія насолоджувалася тим як вона звивається та закусує губу.

Октавія залишала швидкі поцілунки вздовж стегна Вініл, але навмисно уникала розкішницю, до якої обидві бажали доторкнутися. Її трудно винагородила перша крапля, що впала на простирадла. Віолончелістка

сприйняла це як знак припинити болісно солодке очікування. Вона обережно нахилилася та спробувала есенцію кохання на смак.

Вініл безпорадно стогнала й щосили звивалася, втім втекти від надміру сміливого язика не намагалася. Простирадла ставали дедалі мокрішими від суміші поту та інших речовин. Октавія ж відчула, що й сама неймовірно збудилася. Вона реально це робить! Врешті вона не такий вже й профан у ліжку! Скоро Вініл кінчить від її язика й вона більш не відчуватиме себе бревном! Від цих думок Октавія почала тертися стегнами об ліжку.

“О так, моє коханнячко, гаряча, ніжна, солодка Вініл...”

– Ем, Октавіє, – голос Вініл вибив її з думок. Очі Октавії розчахнулися й вона поглянула на єдиноріжку, що важко дихала. – Можеш взяти трооохи вище? Ти, як би це сказати... Сраку лижеш.

З яскраво-багряними щоками Октавія повернулася до справи, тепер вже там де треба. Можливо, її зовсім трохи занесло. На мить вона зупинилася.

– Перепрошую.

Запихана Вініл ледь-ледь усміхнулася:

– Ей, я ж не сказала, що мені не сподобалося. Просто, давай не сьогодні, ок?

– Агась. Ем, мабуть, я, мм, продовжу? – Октавії здавалося, що всі її копита ліві, поки вона намагалася побороти власну ніяковість. Але тої миті коли її язик знов торкнувся розкішниці, тілом єдиноріжки пробіг розряд струму й та без слів відкинулася на ліжку.

Сповнена рішучості виправити свій провал, Октавія подвоїла зусилля, аби проникнути так глибоко, як зможе. Вона запам'ятовувала кожне відчуття, кожен смак, що зустрічався на шляху її язика. Раптова думка змусила Октавію на мить посунути язика до клітора та ледь-ледь стиснути його губами. Результат перевершив всі очікування Октавії.

Вініл закричала надломленим голосом, а тіло напружилося від хвиль оргазму, що проходив крізь неї. Октавія ж поквапилася повернутися до попереднього місця. Правильне рішення, якщо врахувати наскільки мокрішими

стали б простирадла, якби вона цього не зробила. Її очі розширилися, поки Вініл продовжувала стогнати та тремтіти до повної втрати відчуттів. Це було однією з найкращих речей, що вона коли-небудь бачила: кохана, по вуха занурена у насолоду.

“Вона набагато гучніша, ніж я була того разу. Так й має бути? Чи мала я бути такою є гучною?”

Втім ці запитання можуть й зачекати, бо тої миті вона була зосереджена зовсім на іншому. Її язик стискали стінки Вініл, і це було просто божественно, втім потік рідини змусив віолончелістку сконцентруватися на ковтанні.

“О богині, як її багато. Чи було так само зі мною? Та чи була я... Такою ж смачною?”

В очікуванні того, коли Вініл прийде до тями, Октавія безсоромно злизувала все, до останньої краплі. Ну, добре, може вона трохи соромилася.

“Я можу це робити! Це цілком нормально! Так в інтернеті написано!”

– Оххх, крихітко, – прохрипіла Вініл. Вона заледве підняла голову та глянула на свою вірну віолончелістку. – Мабуть, мені варто було б попередити тебе, що я можу трохи... Протекти. – Через кілька секунд вона підвелася та подивилася наскільки залила простирадла. Побачивши, що вони майже сухі, за виключенням кількох крапель, вона здивовано глянула на подругу. – А, ем... За відчуттями, з мене шурувало наче зі збовтаної пляшки з сидром, а тут... – Побачивши яскраво-червоні щоки Октавії та її вологі губи, Вініл замовкла. Через кілька секунд вона ошелешено поглянула в очі віолончелістки. – Ти все... Воооооу.

– В інтернеті написано, що це нормально! – Випалила Октавія, сором якої щосекунди посилювався.

– Все окей! – Швидко заспокоїла її Вініл. Вона почувалася... Приємно здивованою. – Я, типу, думала що тобі це здасться огидним, – вона почесала потилицю та сором'язливо відвела погляд.

Отримавши прилив впевненості та хоробрості, Октавія підповзла вище, аби поглянути на Вініл. – Ти неймовірно смачна, мов “Живчик”, – прошепотіла вона.

– Ти сама неймовірна, – хрипло відповіла Вініл. – Коли ти цьому навчилася? – Вона перевела погляд на свої ратиці. – Богині, мене досі трясє, – усміхнувшись додала діджейка.

– Я глянула кілька тематичних сайтів у тебе на комп’ютері. Отримала... Чимало цікавих ідей.

– З цієї миті, я дозволяю тобі втілювати кожну ідею, яка приходить у твою чарівну голову.

Мордочку Октавії осяяла посмішка, хоча вона й досі почувалася ніяково. – Тож... Це було нормально?

– Ти була бездоганна! – Вініл підтягнула її для міцних обіймів. Кілька секунд потому вона пошепки продовжила. – І, ем, те як ти це робила... Це було реально кльово. Я раніше навіть не здогадувалася, що так можна.

– Справді? О, я тут згадала одну ідею...

Вініл коротким поцілунком перервала її. – Мабуть, спочатку варто покінчити з екзаменами, ти так не вважаєш? – Вона облизнула свої губи. – Йо, реально як “Живчик”.

Октавія грайливо тицьнула кохану. – Ти найрозпусніша поні, з усіх кого я знаю.

– Каже та, хто мені сраку лизнула.

Октавія з криком настрибнула на Вініл та почала її лоскотати. Вони каталися по ліжку та хіхікали, аж допоки зовсім виснажені не випустили одна одну з обіймів. Октавія поглянула в очі діджейці.

– Знаєш, – сказала віолончелістка, – Нам справді варто підготуватися до наступного заліку.

Розділ 18

З цього моменту продовжується розділ 18

Атмосфера перед будівлею в якій їм належало складати залік з музичної теорії була набагато затишнішою, аніж перед корпусом психології. Або так було насправді, або купа позитивних емоцій прикрасила дійсність. Втім, кобилки й без того почувалися неймовірно впевненими у своїх силах і з нетерпінням очікували коли відкриються двері.

– Ми зробимо це, – твердо заявила Октавія.

– Зробили, – прошепотіла Вініл і відвернулася аби приховати багряні щічки.

– М?

– “Зробили”. Ми зробили це.

– Давай не будемо про те, що ми “зробили”. Залік то, ми ще не- – Октавію перебив координатор заліку, який відчинив двері, махнув копитом та мовчки зайшов назад до будівлі.

Цього разу обидві кобилки без сумнівів рушили уперед. Проте, перш ніж зайти всередину, єдиноріжка тицьнула подругу:

– Скажи це.

– Я не хочу здатися самовпе...

– Та ну, кажи давай.

Октавія зітхнула і спробувала зробити роздратований вираз мордочки, але все ж не змогла стримати посмішку коли промовила:

– Ми зробили це, склали залік.

– Так тримати, крихітко.

Всередині їх зустрів лабіринт рівномірно розподілених великою залогою столів. Як й минулого разу, на кожному з них лежав невеличкий буклет з питаннями. Без зайвих розмов, вони з'ясували, що столи з буклетами “класичної” та “сучасної” теорії йшли паралельно один одному. Кобилки зайняли сусідні столи й споглядали, як їх колеги-музиканти розсаджуються по місцях.

Музика.

Якщо й був якийсь предмет до якого Октавія та Вініл мали стовідсоткову підготовку, то це була музика. Вініл точно знала, що розбирається в ній, і не соромилась постійно про це нагадувати. Значно скромніша Октавія також була впевнена у своєму таланті. Хіба могло бути інакше після стількох років практики та навчання, але їй все одно було ніяково підкреслювати це. Одна з небагатьох рис, яку не поділяла її подруга.

Усвідомлення власної майстерності дещо зняло напругу. Якщо й був надійний спосіб підтвердити їх впевненість у собі та одна одній, то їм був саме цей екзамен.

Вініл заплющила очі та подумки поринула у свій останній концерт, що відбувся напередодні початку навчального року. Вогні в такт музики, стробоскоп, поні танцюють у щирому захваті, її мікшерський пульт з усіма перемикачами в ідеальних позиціях та всесвіт у її копитах. Жодні результати екзаменів неспроможні запевнити її у зворотному. Вона найкраща діджейка у всьому світі.

Октавія також заплющила очі та шукала спокій у далеких спогадах. Її перший вчитель з гри на віолончелі, його сльозливі від хвилювання очі коли він дивився на її виступ перед матір'ю. Він витер сльози та прошепотів надломленим голосом:

– Бездоганно, – попеляста лошатка усміхнулася, а її мати насупилася, після чого вчителя замінили. Втім, його слова, й те, що вони значили для Октавії, ніхто не зможе забрати. Одну мить, багато років тому, вона була бездоганною.

Остаточно зібравшись з думками, пара відкрила буклети та час пішов.

Октавію осяяло першою, але вже через кілька секунд до неї приєдналася й Вініл

“Я це знаю!”

Питання здавалися недолугими, а відповіді на них – очевидними. Вініл майже захіхікала, коли закінчила перші дві сторінки менш ніж за п’ятнадцять хвилин. Навіть не відчула! Залік з психології був важкий, але справедливий, і від музики вона очікувала того ж. Вперше за життя вона так легко складала залік!

Єдиноріжка весело огледілася лиш для того, аби помітити що інші поні не поділяють її радість. Вона побачила довкола себе насуплені брови та нервові ковтання застряглих у горлі комів. Одна кобилка ледь не плакала, поки гортала сторінки буклета. Вініл не змогла змусити себе співчувати іншим; її переповнювало щастя.

Вона повільно озирнулася аби перевірити свою віолончелістку, з надією, що та зберігає спокій. Вініл не хотіла втілювати план зі зривом заліку в життя, але якщо цього потребуватиме Октавія...

За столом поруч з нею нікого не було. Її попеляста поні зникла, як й буклет зі завданнями.

Серце Вініл забилося частіше. Вона мовчки огледіла приміщення з відчуттям неприємної важкості у животі. Якщо Октавія втекла, не впоравшись зі заліком, то Вініл має піти за нею. Але як вона могла піти так безшумно?

Потік її думок збився, коли вона помітила сіру кобилку в іншому кінці аудиторії, що прямувала до координаторки екзамену. Вона хоче вмовити відпустити її? Випросити більше часу на підготовку? Вініл відчула, що не

впоралася, попри елементарність питань. Воне не допомогла Октавії почуватися впевненою. Вона мала пильнувати її та допомогти впоратися з усіма складнощами...

Усмішка вже встигла зникнути з мордочки діджейки, як аудиторією пронісся здивований голос координаторки:

– Вже?

Елегантний голос тихо відповів:

– Я здивована не менше ніж ви.

Губи Вініл мимоволі розплилися у широкій усмішці. Октавія не тікала, вона склала екзамен. Діджейка подумки кричала від радості.

“Це моя кобилка!”

У її грудях запалала почуття гордості. І трохи сорому, бо вона взагалі наважилась піддати сумніву здібності Октавії. Звісно ж віолончелістка впоралася: вона не мала б сумніватися в цьому. Вініл не повторить цю помилку.

Діджейка радісно повернулася до свого тесту. Наступні кілька сторінок були ненабагато важчі від попередніх. Навіть найдовші питання здавалися елементарними. Вона могла писати наукові роботи з цих тем, тож навіть питання, обсягом у кілька абзаців, не стали проблемою. Минуло лишень десять хвилин, а широко усміхнена єдиноріжка вже поспішала вийти з аудиторії.

Як вона й думала, Октавія чекала на неї. Вони побігли в обійми одна одної. Кобилки скакали на задніх копитах, взаємно підтримуючи себе у вертикальному положенні.

– Ти мала рацію! – Віолончелістка забула про стриманість та щиро раділа.
– Екзамен виявився таким простим!

– Я вірила в тебе, але Діскорд мене дери, ти писала менше півгодини! Ти, мабуть, й мокрого місця від того тесту не залишила! – Вініл посміхалася до болі в щоках, але їй було на це байдуже.

Вони перестали підстрибувати й притиснулись одна до одної:

– Дякую, Вініл, – прошепотіла Октавія. – Сказати чесно, я не думаю, що впоралася б без тебе.

М'яко посміхнувшись, діджейка поцілувала кобилку в щічку:

– Вважай це... Платою за те, чим ми займалися, перш ніж прийти сюди. – Вона ледь не вдавилася словами коли у пам'яті виринули спогади, що принесли масу емоцій, які заважали продовжувати говорити.

Дві темно-червоні плями розплилися під попелястою шерсткою щічок Октавії, поки вона уважно дивилася в очі Вініл:

– Ну, значить, варто займатися цим частіше.

Вініл ковтнула:

– Я... Ем, цейво, я так зголодніла.

– Та? – Віолончелістка кокетливо усміхнулася.

– Їжа! Я мала на увазі їжу! – Мордочка діджейки стала червонішою за хорсонські помідори.

– Я б з радістю склала тобі компанію, але в мене ще екзамен з історії о першій.

– Оу, точняк, я забула про це, – Вініл ніяково провела копитом по підлозі. – Ти... Все ще хочеш, аби я чекала тебе ззовні?

– Лише якщо ти сама цього хочеш, – вона почувалася впевненішою, але все одно була не проти додаткової підтримки.

Усмішка розквітла на вустах єдиноріжки:

– Так. Я хочу.

– Знаєте, – неподалік пропищав знайомий голос. – Як для таємної парочки ви поведетесь надто неприховано.

Кобилки усвідомили, що досі стоять на задніх копитах й обіймаються, тому спішно розірвали обійми та опустилися на всі чотири.

Проігнорувавши коментар, Октавія усміхнулася:

– Привіт, Бон Бон! Як минув твій екзамен з психології?

Кремова кобилка знизала плечима та відсторонено поглянула на власну ліву ратицю:

– Він був не надто важким, хоча якщо ви встигли побачити Ліру раніше ніж мене, то у вас могло скластися враження, що це не так.

Вініл усміхнулася:

– Ну, знаєш, як воно в студентів буває – деякі прям бояться екзаменів. Оце прикол, еге ж? – Вона відчула як Октавія кинула невдоволений погляд.

“Воно було того варте”.

Бон Бон схвально кивнула:

– Це нерозумно. В сенсі, я також хвилювалася, але ж не так сильно, – вона здригнулася, ніби згадала щось. – О, я прийшла, аби побажати вам вдачі на екзамені з музичної теорії. Він скоро почнеться?

Октавія, що досі свердлила поглядом єдиноріжку, гордо підняла голову:

– Насправді, ми щойно закінчили його.

– Серйозно? Так швидко?

– Ми доволі вправні в цьому, – Октавія хитро усміхнулася.

Очі Вініл розширилися. Звідколи вона почала вихвалитися? Аби підтвердити слова віолончелістки, єдиноріжка додала:

– Найкращі, насправді.

Кобилка з цукерками на боці розсміялася:

– Ти кажеш, як Ліра. Вона завжди розповідає, що могла б в суху розвалити більшість студентів-музикантів, хоча сама музику навіть не вивчає.

Октавія з цікавістю нахилила голову:

– Мені от цікаво: чому?

Зневажливо відмахнувшись копитом, Бон Бон почала відходити:

– Довга історія. Цейво, пізніше побачимось. Мені ще треба з нею зустрітись в крамниці.

Недовга зустріч добігла кінця, і парочка вийшла блукати трав'янистими луками студмістечка. Деревя посіріли від холоду, зчахла трава поволі в'янула, але, виснаженим від навчання студентам було на це абсолютно байдуже. Вони гуляли, спали, розмовляли чи просто насолоджувались рідкісними промінчиками сонця, які деколи пробивалися крізь хмари.

На цій величезній території знайшлося навіть кілька викладачів. Схоже, навчання виснажує не лише студентів. Помаранчевий психолог з кучерявою гривовою лежав під деревом та читав один з тих дурнувятих романів, які продають у кіосках за ціною газети. Хоча перехожі поні хіхікали з нього, але жеребець не зважав. На мить Октавія схотіла підійти та поговорити з ним, але передумала. Все одно їм не вдасться багато чого розповісти коли поряд стільки поні.

Вініл, мабуть, подумала так само, бо вона озирнулася на вільний клаптик галявини та мовчки на нього присіла. Віолончелістка долучилася до подруги, сівши так близько, щоб їх задні копита торкалися одна одної. Переднє копито Вініл смикнулося і Октавія без питань зрозуміла, що подруга боролася з бажанням її обійняти. Як би їй не хотілося відчувати затишне тепло її тіла, вони були надто необережні останнім часом, тому не варто ризикувати.

Єдиними звуками що долинали до вушок віолончелістки був глухий гуркіт голосів та шелестіння копит у траві. Октавія відчула як її голова стає дедалі важче і навіть думки про екзамен з історії не могли збадьорити її. Таке відчуття, ніби цей день мав би скінчитися ще кілька годин тому. Накопичений стрес та бентежні думки (і це якщо не згадувати чим вона займалася між екзаменами) сильно виснажили її. Нічого поганого не станеться, якщо вона зараз засне тут, поруч з Вініл, еге ж?

Діджейка щось запитала, але повіки Октавії вже заплющились, а голова поволі схилялася у бік, ближче до тепла білої кобилки. Вініл подивилася на

кохану, окинула поглядом місцевість, та знов перевела погляд на попелясту поні поруч. Ніхто не звертав на них увагу.

Вініл виявилася непомітною навіть в оточенні десятків поні, тому, забувши про обережність, притулила свою голову до голови Октавії. Завдяки тому що вони швидко впорались з музичним екзаменом, було трохи часу на перепочинок і це не могло не радувати єдиноріжку. Її очі повільно заплющилися.

Коли вона йшла коридором, то служниці маєтку миттю відходили з її шляху. Дзеркало, що займало всю стіну, відобразило лиш нечітку синю пляму, коли вона пройшла повз. Килим під її копитами був м'яким та лагідним, повна протилежність його власниці. Гості почуватимуться тут як вдома, коли залишаться у спокої. Від теплого саява вогнів до блідо-синіх стін – все було спроектовано так, аби створити спокійну та невимушену атмосферу.

У кінці коридору вона розкрила подвійні двері, що ведуть до її покоїв. Поняття “розкішний люкс” навіть близько не описувало цей простір, втім вона пройшла до комоду, ігноруючи безцінні прикраси та майстерно зроблене оздоблення. Комод був старовинним, зроблений з рідкісних сортів деревини копитами першокласного майстра, втім її увага була прикута до предметів, що стояли на ньому.

Невелика, але щедро прикрашена коштовним камінням шкатулка з ювелірними прикрасами та три світлини в рамках, одна з яких лежала обличчям донизу. Вона подивилася на середній портрет, на якому була зображена вона сама у небесно-блакитному пальто, та кинула погляд на світлину справа. З нього сором'язливо дивилася попеляста кобилка. Останню ж фотографію вона проігнорувала повністю.

Одним копитом вона відчинила шкатулку, другим – вийняла її вміст: дивовижне срібне кільце з лазурним каменем. Кобила вдоволено усміхнулася застібнувши його на шиї зі звичною легкістю.

Невпевнений стук позаду одразу ж зруйнував її усмішку. Вона розвернулася, не звернувши увагу на гриву, що хитнулася у інший бік:

– Так? – Вичікувально запитала вона.

Молода служниця з пісочним годинником на крупі нервово ковтнула, перш ніж відповісти:

– Панно, в-ваші речі спаковано, як вий просили.

– Добре.

Кобилка не спішила йти:

– Дозвольте дещо запитати?

– Дозволю.

– Чому ви збираєтеся до Мейнгеттену саме зараз? Насуваються холоди й, якщо пам'ять мені не зраджує, у Мейнгеттені доволі неприємні зими. Чи не було б кращим рішенням дочекатися літа, аби поїхати туди?

Вона повела бровою:

– Ви вважаєте, що я не приїду на вісімнадцятиріччя своєї доньки?

Розділ 19

Вініл прокинулась, коли холодний вітерець полоскотав її щоку. Вона здригнулась та спробувала зануритися глибше в ковдру, але її рухи лиш більше відкрили її тіло перед холодним повітрям. З сердитим буркотінням вона відкинула ковдру та сіла, аби з'ясувати де знаходиться джерело холоду. Це було неважко: ним виявилось вікно, що було єдиним джерелом світла у кімнаті, а тому погляд сам тягнувся до нього мов метелик на вогонь.

Вікно було відкрито настіж, чим і сприяло охолодженню кімнати. Перед ним стояла Октавія та її обличчя не було видно, вона була повернута у бік вулиці та споглядала краєвиди студмістечка. Її вугільно-чорна грива та хвіст м'яко колихалися від протягу, та це не сильно її бентежило.

Охоплена цікавістю, Вініл вислизнула зі саморобного двомісного ліжка та тихо підбігла до подруги. Тут вона помітила, що Октавія широко розплющила очі аби поглинати якомога більше світла.

– Крихітко? – Прошепотіла Вініл, поклавши ратицю на плече віолончелістки.

Кобилка хіхікнула, а на її мордочці засяяла усмішка:

– Поглянь на місто, Вініл. Хіба він не чарівний?

Вініл вперше за цей ранок виглянула у вікно. Діджейці знадобилося трохи часу аби помітити зміни й коли вона усвідомила, що змінилося, то відчула себе дурненькою, бо не помітила цього одразу.

– Блін, як багато снігу.

Все, від дерев до дахів, вкрив свіжий кришталево білий сніг. Навіть будівлі пегасів, що височили в небесах, вкривав сніг, який випав з хмар над ними. Кілька поні вже штовхали вулицями великі плуги, щоб розчистити дороги до початку робочого дня.

Поза студмістечка, Мейнгеттен скреготав та стогнав, поки земнопоні та єдинороги бралися за прибирання товстого шару снігу, ніби стягували ковдру з ледачого студента перед насиченим навчальним днем. Декілька грайливих пегасок наздоганяли одна одну в небі над студмістечком, їх далекий сміх надавав бадьорості та розвіював неприємні відчуття від холоду. Ця картина підняла з глибин пам'яті Вініл кілька яскравих образів з минулого. Вона згадала, як бавилася на вулиці з сусідськими лошатами та, за допомогою магії, ліпила кумедні фігури. Вініл мимоволі здригнулася, усвідомивши що це було більш ніж десять років тому.

Пригнітивши неприємне усвідомлення, вона спробувала повернутися до сучасності.

“А й справді, хіба мені нема чим зайнятися? Хмм, ну, для початку можна посні-. О святі алікормиці, в Октавії завтра день народження, а я досі не маю подарунка!”

Паніка охопила її тіло і вона застигла з широко розплющеними очима. Майже одразу раціональна частина її свідомості (яка останнім часом дедалі частіше проявляла себе) нагадала їй, що вона досі має цілий день аби знайти подарунок. Напруга відпустила її ноги і вона, розслабившись, ледь не опустилася на підлогу. Так, подарунок ще знайти треба, та хіба це важко?

Вініл поглянула на Октавію, аби дізнатися, чи помітила вона її легкий приступ паніки. Відповідь єдиноріжка не отримала, бо сірої кобилки більше не було поруч. Звуки води, що падає на кахель, долинули вух діджейки і відповіли на її питання. Схоже, Октавія залишила Вініл насолоджуватися краєвидом, а сама пішла готуватися до нового дня.

Діджейка усміхнулася: здається сьогодні вдача на її боці. Вона підбігла до робочого столу аби взяти папірець та ручку. Після недовгих роздумів, єдиноріжка написала записку з приблизним поясненням, чому їй треба відлучитися на певний час. Цього було достатньо, аби отримати кілька годин на пошуки.

Залишивши записку посеред ліжка, Вініл вдягла свої сіро-фіолетові чобітки та шапочку й вискочила за двері. Поки вона бігла коридорами, уява

малювала те, як Октавія виходить з ванної та читає записку. Паніка знов простягла свої лапи до неї, змусивши Вініл стрибнути вниз одразу на цілий сходовий проліт, навіть не глянувши уперед. На щастя цього разу тут нікого не було. Крута втеча з-під нагляду її спокусливої віолончелістки скінчилася.

Вініл подумки подякувала будівельникам, що вікна їх кімнати не виходять на центральну дорогу студмістечка, куди вона й прямувала. Чобітки трохи зігрівали, та ніщо не могло повністю захистити від Мейнтеннської погоди. Поки вона йшла холод повільно пронизав її, навіть попри те, що тепло її тіла досі лишалося бодай в копитах.

Тим часом шапочка додавала їй лише чарівності. Голова не мерзла завдяки об'ємній пухнастій гриві, через що Вініл навіть мимоволі всміхнулася. Та посмішка надовго не затрималася, бо вона згадала що мала б обрати подарунок ще тиждень тому.

“Октавія моя подруга! Я не маю забувати про такі речі!”

Вініл ніколи собі не пробачить, якщо їх стосунки постраждають через щось настільки тупе, як її забудькуватість. Аби не впасти, вона пригальмувала поруч з головним входом до університету. Навіть думки про те, що вона може зробити Октавії боляче, було достатньо аби змусити її почуватися недобре. Десь у глибині її свідомості слова “туга за коханою” зараз набули сенсу. Хоча це була лише коротка думка, але вона заділа Вініл за живе. Точніше, заділо друге слово.

Щосили затрясши головою, Вініл спробувала відволіктися. Десь у місті на неї чекав бездоганний подарунок. І все, що вона мала зробити – перші кроки уперед.

Потяг моторошно скреготав. Витончена кобила здригнулася з відразу на мордочці, від самої лише думки, що її дорогоцінний багаж піддається такій трясці. Вона везла декілька вкрай коштовних ювелірних виробів. Звісно там не було нічого з її основної колекції (привід був важливим, але ж не настільки), та навіть цих прикрас їй вистачило б за потреби. Зараз на її шиї висіло розписане срібне кільце зі яскраво-блакитним каменем та вкрапленнями золота.

Черговий сильний поштовх змусив її стиснути зуби. Основна колекція чині, її багаж все одно коштував чимало. До того ж там були кілька бездоганих суконь та шарфів. Подарунків, звісно ж, не було. Спершу вона оцінить чого досягла донька, а вже після думатиме про винагороду.

Зітхнувши з полегшенням, коли тряска скінчилася, вона звернула увагу на вид за вікном. Через снігопад світла ставало дедалі менше, а пейзаж ставав ширшим. Вона задоволено кивнула. Мейнгетенн наближається.

Зневірена Вініл вийшла з крамниці. Протягом останніх кількох годин це була вже п'ята. Кожна крамниця була доверху заповнена тисячами різноманітного мотлоху та сталіонградських підробок, але єдиноріжка не могла знайти нічого цікавого. Навіть вища цінова категорія подарунків була не в змозі запропонувати щось цікаве. Врешті решт, Октавія, мабуть, завжди була оточена прикрасами та іграшками інкрустовані дорогоцінностями. А те, що Вініл бачила зараз, більше нагадувало дешеві скляні підробки.

Вона у відчаї потерла лоб. Як обрати подарунок поні, в якій з дитинства було все? Та й бітсів у неї було не сказати що багато. Вона майже жалкувала через всі ті вечори, коли вони виходили кудись повечеряти. Майже.

Поруч почулось здивоване дитяче зітхання. Вініл озирнулася і побачила маленьку кобилку, що вказувала копитцем на смугасті жовто-рожеві стрічки мішури, огорнуті довкола стовба. При ретельнішому розгляді, вона помітила, що стрічки йдуть до лавки поблизу, а далі до іншого стовбу. Поруч з нею стояли ще кілька поні, які обмінювались здогадками про їх призначення.

Вініл риссю побігла до другого стовбу, вслід за мішурою. Стрічки вимальовували шлях вулицею, обвивши ліхтарі, розтяжки, та будь-які інші об'єкти, які могли б їх тримати. Вона пройшла за ними (разом з іншими зацікавленими поні, яких ставало дедалі більше), ніби кішка слідує за ниткою, яку тягнуть по підлозі. Кілька хвилин потому вона дорікнула собі за лошатську поведінку. Вона має займатися пошуками подарунка, а не за стрічками слідувати!

Але... Бажання дізнатися до чого вони ведуть, було ані трохи не слабшим за бажання повернутися до пошуків. Тому вона вирішила пробігти до кінця стрічки й задовольнивши цікавість повернутися до пошуків.

Стрічка скінчилася на святково прикрашеному ліхтарному стовпі. Мішура та маленькі помпони, розвішані довкола, купались у м'якому м'ятно-зеленому світлі. Кілька інших перехожих зупинились аби насолодитися цим видовищем.

– Сьогодні якесь свято, про яке я забула? – Запитала літня кобила з трьома сумками на спині.

– Я також нічого особливого не пригадую, – відповів жеребець у костюмі.

Синьошерста кобилка запищала від хвилювання:

– Погляньте туди! – Усі повернулися вслід за її поглядом та помітили ще один прикрашений стовп. Одразу ж всі, незалежно від віку, ринулись до нього.

На додаток до нового стовпу знайшлась й друга стрічка, що вела вниз по вулиці. Схвильована від того, що вони знайшли вірний шлях, група рушила в цьому напрямку. Вініл всміхнулась, без сорому насолоджуючись цим маленьким полюванням. Воно нагадувало їй старі піратські історії про пошук скарбів та спеціальні мапи.

Натовп швидко попрямував вслід за стрічками, при цьому якщо старші поні розривалися між цікавістю та бажанням зберегти гідність, то лошата з неприхованим захопленням бігли на пошуки нових вказівників. Вініл долучилась до них, досягши наступного яскраво прикрашеного стовпа лише кількома секундами пізніше від лошат.

Цього разу стрічка була закріплена на самісінькій верхівці стовпа, простягалася через дорогу і кріпилася до верхньої частини двоповерхової будівлі на розі вулиці. Перед нею вже зібрався великий натовп. Вініл помітила кілька інших стрічок, які тягнулися іншими вулицями, вказуючи поні шлях у бік цієї будівлі. Вони, мабуть, по всьому Мейнкеттену!

Діджейка пройшла крізь натовп (а вона це добре вміла) і досягла перших рядів. Подвійні двері, що займали більшу частину передньої стіни будівлі,

постійно відчинялися нескінченним потоком поні. Стіни були пофарбовані в ті самі кольори, що стрічки-розтяжки і стовпи. Їх вкривали яскраві візерунки та прикраси. Вивіска над дверима гордо сповіщала: **«Кондитерська Бон Бон»!**

Вініл здивовано роззявила рота. Такий ажіотаж лише через кондитерську? Це здавалося смішним. Проте вона бачила все на власні очі. Поні зі зацікавленими обличчями входили всередину і невдовзі виходили з сумками, наповненими цукерками по вінця, і шоколадною усмішкою від вуха до вуха. Що б не робили Бон Бон і Ліра, вони робили це правильно. Знизавши плечима, Вініл дозволила натовпу клієнтів затягнути себе всередину.

Інтер'єр першого поверху виявився ще яскравішим ніж вона очікувала: блідо-кремові із зеленим стіни й екстравагантні кулінарні творіння. Не було жодних сумнівів: Бон Бон генійка світу кондитерських виробів. Лошата верещали від захвату, а дорослі відчайдушно намагалися зберегти самовладання перед напором майже забутих емоцій – бажанням знову стати дитиною у кондитерській. Магічні дисплеї плавали у повітрі, барвисті обгортки кружляли довкола, і все було огорнуте ледь помітним м'ятним сяйвом.

Його джерело було неважко знайти. Ліра обходила периметр, її ріг іноді спалахував, щоб підправити чи змінити одне зі закліть. Вініл, звісно, ніколи б цього не визнала, але її вразило скільки різних чар було накладено тут, не кажучи вже про ті, що використовувалися на вулиці. Ліра не виявляла жодних ознак напруження і лише легко посміхалася, що пасувало їй навіть більше, ніж звична глузлива усмішка.

Озирнувшись до прилавка, Вініл довелося встати на задні ноги, аби глянути поверх натовпу. Хоча вона й почувалася мов сурикат, але це спрацьовувало. Як не дивно, Бон Бон не було видно за жодною з кас. За ними стояли кілька підлітків, які ніби щойно закінчили старшу школу, та Керот Топ яка керувала ними.

Оскільки Бон Бон ніде не було, Вініл неохоче вирушила до Ліри крізь натовп. М'ятно-зелена єдиноріжка помітила її наближення та кивнула на знак привітання.

– Привіт! – Прокричала Вініл, щоб її було чути крізь шумову завісу. – Ти ж знаєш, де зараз Бон Бон, так? Я хотіла б її привітати.

Ліра кивнула.

– Вона нагорі. Ходімо, я тебе проведу.

Без зайвих слів діджейка пішла за нею до сходів за прилавком. Вони швидко піднялися, проскочили у двері нагорі й зачинили їх за собою. Втім навіть після цього звуки з першого поверху лишалися так само гучними.

Верхній поверх виглядав значно менш екстравагантним, ніж крамниця внизу, і більше нагадував звичайну квартиру. Тут було набагато просторіше, в порівнянні зі старою квартирою Вініл: вітальня мала кілька дверей, що вели до спальень, а також повністю обладнану кухню. Підлогу вкривав звичайний м'який килим, а меблі виглядали доволі пристойно. Можна було з впевненістю сказати, що Бон Бон і Ліра жили зовсім інакше, ніж більшість студенток університету.

Бон Бон напівлежала на дивані й читала, її вуха закривали навушники. Від магічного дотику Ліри вона підвелася й зняла навушники, зморщившись від шуму, що зненацька увірвався в її світ.

– Привіт, Вініл! – Сказала вона гучніше, ніж потрібно. – Я рада тебе бачити, але не впевнена, що зараз ми зможемо нормально поговорити!

Кремова кобилка безпорадно глянула на Ліру, яка лише знизала плечима, ніби відповівши: "Чого ти від мене чекаєш?"

Геніальна думка осяйнула голову Вініл.

– Зачекайте, у мене є ідея.

Вона повернулася до дверей, що вели вниз, і зосереджено заплющила очі.

"Що б зараз сказала Лісті?"

Вона спрямувала магію в ріг, дозволивши їй безформно дрейфувати довкола, а потім відкрила очі й сфокусувалася на дверях. Чари набували форми, ковзали повітрям, заповнювали не лише щілини у краях дверей, а й мікротріщини в деревині, обволікши собою стіни. Вона оглянула кімнату – закляття вже просочилося в стіни й підлогу, закривши простір від небажаних звуків.

Ця кімната була значно більшою, ніж її з Октавією кімната, тому до кінця закляття Вініл вже ледве переводила подих. Але те, що діджейка знову чула власне дихання, свідчив що вона впоралася.

– Краще? – Усміхнулася вона двом приголомшеним поні.

– Набагато, – хрипко прошепотіла Бон Бон.

Ліра насупилася:

– Ти добре володієш магією. Я й не думала пошукати закляття, яке допомогло б усунути шум.

Вініл знизала плечима, вирішивши сьогодні не грубити:

– Так, непогано, але накласти його зберігши всі ті інші чудернацькі чари вниз й на вулиці, було б важкувато. Вони, ем, вражають, до речі.

– ...Дякую, – Ліра трохи завагалася, її губи на мить склалися в легку усмішку, перш ніж вона продовжила. – Як гадаєш, ти могла б навчити мене цього закляття? Це може дуже допомогти в збереженні здорового глузду Бон Бон.

Бон Бон закотила очі:

– Займемося цим пізніше, Ліро. Вініл явно прийшла сюди не для того, щоб рятувати нас від шуму, – бізнеспоні відклала книгу й підійшла до решти. – Отже, *що* привело тебе до нас? Я знаю, що запрошувала тебе з Октавією заходити будь-коли, але судячи з твого стурбованого вигляду, це не випадковий візит.

– Не випадковий, – Вініл трохи завагалася через необхідність розповідати це при Лірі. *Знадобиться певний час аби звикнути до цього.* – Окей... Завтра день народження Октавії, а в мене немає подарунка. Я прийшла до міста в пошуках, але не знайшла нічого цікавого. Тоді мене відволікли стрічки і я натрапила на ваш магазин. Спочатку думала просто привітати вас з успіхом, але тепер коли я тут... У вас є ідеї, що мені варто подарувати?

Бон Бон розмірковувала, а Ліра тихо хіхікала:

– Ти чекала *останнього дня*, щоб *почати* пошуки подарунка?

Діджейка сором'язливо почухала потилицю:

– Я була... Зайнята.

– Ага, тримаю парі, ви були зайняті.

Вініл лише відкрила рота, як її перебили слова Бон Бон:

– Ох, не починайте. Ви ж так добре поводитись. Думаю, нічого з моєї крамниці не підійде, так?

– Ну... Так, не підійде. Без образ.

– Я розумію. А ти думала про те, що найкращі подарунки – не завжди ті, які можна купити?

– Ти говориш як дитячі психологи.

Ліра фиркнула, почавши сміятися, але швидко вгамувалася від безжального погляду Бон Бон.

– Ну, вони подекуди мають рацію. Ліра знає про що я, тож чому б вам не пройтися й не обговорити це? – *Тепер* кремова кобилка мала цілком задоволений вигляд.

М'ятна єдиноріжка виглядала так ніби збирається заперечити, перш ніж хитнула головою у бік дверей:

– Давай, можна й прогулятися.

Вініл не була впевнена що це добре закінчиться, поки спускалася вниз за іншою єдиноріжкою. Але будь-який прогрес – це добре... Чи не так?

Коли вони вийшли з-під дії закляття то шум повернувся, наче ураган, чим змусив їх постійно здригатися поки вони протискалися крізь натовп до виходу. Лише коли вони відійшли на квартал, звуки магазину вщухли достатньо, щоб вони могли спокійно говорити.

– Клянусь, коли я тільки прийшла, було не так голосно, – вигукнула Вініл, потираючи вуха, поки вони йшли.

– Мабуть, це на контрасті так здається. Ми вийшли з мертвої тиші у повну какофонію, – відповіла Ліра.

"Хто взагалі зараз каже “какофонія”?"

– Е-е, ага, мабуть, ти права.

Якийсь час вони просто йшли холодними вулицями та провулками які Вініл ніколи раніше не бачила. Це не було *ніякове* мовчання, радше просто дивне. Вона припускала, що скоро вони повернуться до крамниці і Ліра збреше щось на кшталт “мали гарну бесіду” чи типу того.

Перш ніж Вініл встигла озвучити свої думки, вони підійшли до парку. Снігу було ще не багато, тому більша частина землі залишалася відкритою, лиш доріжки припорошило. Дерева вкрили білосніжні вбрання, а кілька тихих пар поні обрали цей вечір для прогулянки засніженим пейзажем. Саме зараз Вініл усвідомила, як швидко час вислизає від неї.

– Бляха, всі магазини закриваються! – Помаранчеве сонце ніби глузувало з неї за втрачений час.

– Чілл. Ти пам’ятаєш, що сказала Бон Бон? Деякі речі неможливо купити, – Ліра, схоже, почувалася цілком комфортно навіть без теплого одягу. Коли вони знайшли місце, вільне від поні, вона раптом зупинилася під великим білим дубом і повернулася до діджейки. – Отже, що ти бачиш, коли дивишся на неї?

– М-м? – Вініл вигнула брів.

– Октавія. Що ти бачиш у ній?

– Та ну, ти справді хочеш, щоб я розповідала тобі ці сентиментальності?

Ліра випросталася:

– Просто скажи, що відчуваєш. Я потерплю.

– Гаразд... Отже... – Порив вітру пронісся повз, принісши запахи лісу. – Я не... Не бачу нічого в ній. Я не схожу з розуму через якусь одну її рису чи звичку. Це як з окремими нотами в пісні: самі по собі вони не мають сенсу. Проте разом вони можуть скласти досконалу мелодію. Тож суть не в тому, щоб бачити у *ній* щось конкретне, а в тому, щоб просто... *Бачити її*, – Вініл почервоніла.

Після кількох секунд тиші Ліра нахилила голову:

– Гадаю, її красномовність уже притерлася до тебе.

Вініл гордо всміхнулася, поки її щоки палали від ніяковості:

– Ну, там багато чого терлося.

Нарешті Ліра зухвало усміхнулася:

– Готова посперечатися, – але її робота ще не була завершена, тож вона взяла себе в копита. – Тепер я впевнена. Я знаю, що ти можеш подарувати Октавії. Я хвилювалася, що ти вже це зробила, але тепер точно знаю, що ні.

– Про що ти?

– Ти ж кохаєш її, чи не так?

– Я... – Свідомість Вініл запнулася на мить, перш ніж стрімко повернутися до життя. – Я кохаю, – вона знала, що її обличчя мало дурнуватий вираз, як у “оленья засліпленого фарами” коли удару вже не уникнути. Слова, які вона намагалася знайти весь день, нарешті проявилися.

– Ти казала їй про це? – З усмішкою натякнула Ліра.

– Ще ні, – Вініл усміхалася так широко, що аж щоки заболіли. Вона страшенно хотіла побігти назад до студмістечка, але лишалася ще одна справа. – Знаєш, Ліро, думаю, ти нормальна.

– Ти теж не така й погана, Вініл.

Ось і все. Не було потреби в чомусь більшому. Вініл ще раз кивнула і побігла.

Вітер розвівав її гриву, усмішка не зникала з губ, а ідеальне зізнання в коханні поступово формувалося в голові.

"Таке не купиш у кондитерській".

Елегантна кобила високо тримала голову, попри пронизливий вітер. На залізничному вокзалі було не надто тепло, але все одно краще ніж бути на вулиці у такий день. Її багаж уже завантажили й відправили в готель, залишивши її чекати на одну зі загальновідомо ненадійних мейнґеттенських карет. Вона замовила її майже годину тому, а жодного натяку на прибуття й досі не було. Їй варто серйозно поговорити з головою Транспортного Комітету.

Після вічності очікування карета нарешті під'їхала до тротуару. Це була жалюгідна двомісна модель зі запряженим у неї кремезним гнідим жеребцем. Здавалося, що він збирався шанобливо кивнути їй, але раптом у його очах промайнула іскра усвідомлення і він просто відвернувся до дороги не промовивши ані слова.

Її верхня губа сіпнулася від огиди. Таке зухвальство від простого поні було неприпустимим. Вочевидь, Мейнґеттен не славився вихованістю. Після миті роздумів вона роздратовано сіла на одне з місць:
– Західний Мейнґеттенський університет. І швидше.

Він пирхнув і рушив з місця. Темп був нестерпно повільним навіть для екскурсійних прогулянок. Здавалося, що візник не квапиться попри її наказ. Сонце зайшло, а вона все ще повзла в крихітній жалюгідній кареті, яку тягнув через центр міста якийсь блазень. Жеребець не проронив жодного слова, але вона знала про що він думає. Напевно, ненавидів її за охайність чи ще за щось, що в цьому місті було не до вподоби. Свята Селестіє, вона навіть відчувала як від нього *тхне потом!*

Єдине що тішило так це те, що вона наказала їхати одразу в університет, а не готель. Він був значно ближче до вокзалу, навіть попри те, що візник обрав "мальовничий" маршрут. План був простий: забрати доньку й одразу вирушити в готель, щоб "нагородити" її за таку "гарну" роботу. Насправді ж, будь-яка реальна нагорода мала зачекати поки вона зустрінеться зі своїми знайомими в університеті та вирішить, чи заслуговує Октавія винагороди взагалі. Але це буде завтра. Сьогодні вона лише трохи розпитає доньку – нічого серйозного, на випадок, якщо вона все робила добре.

Так буде, якщо клята карета прибуде до місця раніше завтрашнього ранку. Вона витягла телефон із гриви – дитячий, але зручний спосіб зберігання. Зітхнувши, кобила вирішила переконатися, що Октавія не зможе провести вечір зі своїм "другом". Декільком контактам у гуртожитку варто трохи попрацювати...

Октавія почувалася розгубленою. Вона провела весь день у їхній кімнаті в гуртожитку: відпочивала, гортала книжки та займалася навчанням. Вініл досі не повернулася. Вона перевірила новини на її комп'ютері діджейки – раптом сталося щось жахливе...

"Стій, замовкни, досить!"

Лише коли Вініл не було поряд, Октавія усвідомила наскільки сильно залежить у повсякденному житті від неї. Це був перший день за тиждень, коли вони не були разом. Вона просто не знала чим себе зайняти.

Сонце зайшло кілька годин тому. Октавія подумала про те, щоб лягти в ліжко, але знала що не зможе заснути. Все ж це було краще, ніж просто стояти й чекати поки відчиняться двері.

Вона сердилася на себе. Відчувала жалість. *"Один день. Я не можу провести без неї навіть один день. Що це говорить про мою силу волі?"*

Її задні копита дригались в повітрі, вона сіла. Чи є назва для повної емоційної залежності від іншого поні? *Може я паразитую?*

З вулиці долинув гуркіт. Вона нашорошила вушка й глянула на вкриту морозними візерунками шибку: цікаво, чи це те про що вона подумала? Другий удар викликав у неї нерішучу усмішку коли вона підвелася, щоб подивитися, що там коїться. Доклавши трохи зусиль, Октавія відчинила вікно й побачила як дрібні крижинки обсипаються вниз на сніг. Холодний вітер увірвався до кімнати й миттю витяг з неї все тепло.

Так було до того, як вона побачила внизу єдиноріжку в сіро-фіолетовій шапці. Її серце забилося швидше при одному лише погляді на Вініл, а тепло швидко повернулося до тіла.

– Що ти там робиш? – Хихикнула вона. Думки, що донедавна гнітили її, миттєво зникли та все знову стало на свої місця. Або принаймні стало таким, яким зазвичай було поруч з Вініл.

– Тсс! – Діджейка швидко перебила її. – Взувайся, бери шарф і решту теплих речей! Швидше! – Вініл виглядала доволі схвильованою – постійно озиралася довкола, ніби її хтось переслідував.

Октавія спантеличено насупилася, але все ж виконала її вказівки: натягла чобітки, замотала шарф і знову виглянула у вікно.

– Що відбувається? – Спитала вона якомога тихіше, щоб тільки Вініл могла її почути.

– У входу до гуртожитку стоять якісь поні, які нікого не впускають та не випускають. Напевно зі служби охорони чи щось таке. Але я тебе витягну! – Єдиноріжка усміхнулася.

Октавія подумала чи не про одне й те саме вони зараз говорять.

– Гм, а навіщо?

– У мене для тебе подарунок. Уже майже північ, тож треба поспішати!

“Північ? Що має статися о пів...”

Вона раптово розслабилася. Мій день народження. *О, моя мила Вініл.*

– Що мені треба робити? – Спитала вона, повністю готова підтримати божевільний план подруги.

– Ну, е-е... Я типу хочу аби ти вистрибнула у вікно.

Ну добре, може, не повністю готова:

– Ти це серйозно? – Вона напружилася, аби не підвищити голос.

– Не сци, я впіймаю! Я не можу вивести тебе через парадні двері, тож лишається цей варіант. Це просто і швидко!

"О, Селестія, вона серйозно!"

– Це... Я не знаю, Вініл, це вже занадто. Я розумію, у тебе є якийсь план... Але я... Я не впевнена...

– Ти мені довіряєш?

Вона глянула вниз у маленькі рубінові очі, які дивилися прямо на неї. Октавія прикусила губу й нервово ковтнула.

"У цих дурнуватих книжках про побудову стосунків не було нічого про стрибки з вікна!"

Її ноги напружилися.

— Абсолютно.

Вона заплющила очі й зробила крок уперед, в очікуванні, що гравітація безжально вдарить її о землю переламавши всі кістки... М? Чому цього не сталося?

Вона на міліметр розплющила одне око й зустрілася поглядом із рубіновими очима Вініл, які примружилися від задоволення. Октавія зрозуміла, що вже стоїть на землі під вікном — ціла й неушкоджена.

— Ну ж бо, крихітко. Ти справді думала, що я попрошу тебе про таке, якби був бодай мінімальний ризик що ти травмуєшся?

Октавія обхопила копитами шию коханої й поцілувала її в щоку:

— Чому ти була такою впевненою?

— У день коли я переїжджала до тебе, то за раз тягала всі речі зі старої квартири через пів Мейнкеттена, пам'ятаєш? Порівняно з цим, ти — пушинка, — Вініл щасливо обійняла її у відповідь.

Октавія раптом відчула себе мов дурненьке лоша:

— Ну... Я про це забула, — зізналася вона. — Якщо чесно, ти мене здивувала.

— Іноді я й сама себе дивую. У будь-якому разі, це не останній сюрприз цієї ночі. Принаймні я сподіваюся, що це буде сюрпризом. Хоча, не здивуюся, якщо станеться навпаки, — Вініл замовкла й почухала підборіддя. — Зараз я навіть не знаю на що більше сподіватися.

— Я сподіваюся, що цей сюрприз закінчиться для нас обох перед великим каміном або під мільйоном ковдр, — віолончелістка здригнулася.

— Крихітко, заради тебе — і те, і інше.

— Це пожежонебезпечно.

– Та хіба не приємно? – Вініл взяла її за копито й повела крізь студмістечко.

До того часу як подруги дісталися вулиць Мейнгеттена, вони вже ледь пересувалися та опирались одна на одну, аби ділитися теплом своїх тіл. Вініл, здавалося, точно знала куди вони прямують, навіть якщо і не поспішала ділитися цим знанням.

– Це зіпсує сюрприз. Ну, точніше це *не стосується* сюрпризу. Так, чисто для настрою, – пояснила вона.

– Якщо це не зіпсує сюрприз, то чому ти не можеш сказати?

– Бо це частина цілого. Як окремі ноти в пісні, – сказавши це, єдиноріжка без пояснень ще кілька хвилин хіхікала.

Вони минули кілька дивно оздоблених ліхтарних стовпів, але Вініл відмовилася це пояснювати:

– Це для іншого вечора. Хоча повір, історія цікава.

Коли Октавія вже почала сумніватися чи варте все це того, щоб вибиратися з теплого ліжка, Вініл підштовхнула її, чим вивела з роздумів.

– Ей, люба. Ми на місці.

Вона підвела погляд і побачила перед собою гігантський білий дуб. Засніжена трава вкривала землю навколо, а весь ландшафт був усіяний деревами. Вона протерла очі.

– Як ми тут опинилися?

– Ми йшли, пам’ятаєш? Звичайне студентське заняття. Цей парк десь на іншому кінці міста. Доволі круто, еге ж?

Октавія озирнулася й неохоче визнала, що *це* доволі далеко.

– Так, це дуже мило, але хіба ми не могли зранку просто викликати карету в “Ukonі”?

– Мені знадобилося трохи часу, аби зрозуміти, що тобі подарувати. Власне, саме тут я нарешті це усвідомила, тому й вирішила, що це буде найкращим місцем, аби віддати тобі подарунок.

– Що ти зрозуміла? – Спокійно запитала віолончелістка, підійшовши ближче до діджейки. Відбувалося щось важливе, вона була в цьому впевнена.

– Я... – Вініл опустила погляд, ніби не хотіла зустрічатися очима. – У мене в голові був цілий план. Грандіозна промова. Можливо, я б отримала за неї нагороду.

Октавія усміхнулася.

– Тобі не потрібно нічого казати, просто дай мені подарунок, Вініл.

Єдиноріжка захитала головою.

– Промова була про подарунок. І він мав бути після неї, – тихо хихикнула вона. – Але, коли ми йшли сюди, я зрозуміла, що сам подарунок скаже все за мене. – Вініл наблизилася ще ближче. – Він недорогий.

– Мені байдуже, – прошепотіла Октавія.

Вініл повільно нахилилася до неї.

– Він не незвичайний.

– Це неважливо, – зараз вона була повністю зачарована.

– Це просто слова.

– *Твої* слова.

Вініл зустріла її погляд, глибоко вдихнула:

– Октавіє... Я тебе кохаю.

Віолончелістка відчула, що її серце ось-ось вибухне. З якоїсь причини очі раптом засльозилися, а рот безглуздо відкривався й закривався. Вініл нахилилася ближче й торкнулася її носом.

– Ти не мусиш одразу щось відповідати, якщо не хочеш... – Прошепотіла єдиноріжка.

Октавія нарешті відновила контроль над своїм ротом:

– Я теж кохаю тебе, тепер поцілуй мене дурнати поні! – Випалила вона, подолавши останні міліметри між ними.

– *В сенсі, її тут немає?* – Елегантна кобила виглядала вкрай незадоволеною.

Жеребець перед нею нервово ковтнув.

– М-ми перевірили кімнату – вона порожня.

Він був лиш працівником середньої ланки, якого вона найняла для зручності. Багато хто вважав, що для керування компанією чи, у цьому випадку, університетом достатньо контролювати лише вищі щаблі влади. Це було обмежене мислення. Завжди корисно мати наготові кілька службовців середнього класу для виконання брудної роботи. Такі поні звикли бачити успіх поні вищої ланки, але самі ніколи його не досягали – їх неважко спокусити попрацювати понаднормово.

– Куди вона пішла? – Холодно запитала кобила. Десь у темряві почувся звук карети, що від'їжджала. Вона ж наказала клятому візнику чекати на неї!

– Я-я не знаю, можливо, на вечерю? – Припустив він, досі вкритий холодним потом.

– У таку ніч? Після півночі?

– Ну... Е-е...

– Йди й замов мені інший віз. Скажи решті, щоб патрулювали всі входи та виходи студмістечка. Повідомте мені, коли вона повернеться і з ким. Я не стану терпіти жодних витівок.

– Це був сюрприз, Вініл, чесно! – Хихикнула Октавія, коли вони прогулювалися вулицею.

– Справді? Ти *впевнена*? Бо мені здалося, що ти очікувала почути це, чи щось схоже, від мене.

– Я була здивована. Повір. Це найкращий початок дня народження з усіх, що в мене були. Від цього тобі стало краще?

Вініл йшла поруч та випромінювала радість коли вони вийшли з парку:

– Ага!

– О Селестіє, тепер нам доведеться вертатися цим ж шляхом назад, так? – Віолончелістка відчула, як її м'язи ниють від самої *думки* про це.

Її подруга пирхнула:

– Знаєш що, давай просто завалимося до Бон Бон.

– Ти впевнена, що вона не буде проти?

– Ей, ми ж тепер близькі подруги, хіба ні? Вона не буде проти.

Не вперше Октавія пошкодувала, що не поділяє оптимізму своєї коханої:

– Якщо ти так вважаєш...

Вініл знову повела їх, проявивши своє загадково точне відчуття напряду. За двадцять хвилин вони дісталися до величезної темної крамниці. Чим ближче вони підходили, тим більше ставало прикрашених ліхтарів і Октавії захотілося побачити магазин удень, аби якомога краще його роздивитися. Та навіть вночі він виглядав неймовірно.

Діджейка голосно постукала у двері, поки буркотіла щось про "дурну магію". Потім зробила крок назад, підняла камінець з тротуару й почала піднімати його до димаря на даху. Октавія з цікавістю спостерігала як Вініл зосередившись кумедно насупила мордочку. Нарешті вікно на другому поверсі відчинилося, і дуже втомлена Бон Бон висунула голову.

– Хто б там знизу не жбурнув камінь у мою кімнату – забирайтеся, або я викличу поліцію!

– Привіт, Бон Бон! – Весело привіталася Вініл.

Кремова кобилка розширила очі коли трохи прийшла до тями:

– Вініл? Що ти тут робиш так пізно? Так, і привіт, Октавіє, – віолончелістка лише винувано усміхнулася.

– Ми трохи засиділися і-і-і... Схоже, що нам не завадило б місце де можна переночувати, бо до універу так далеко, – Вініл зобразила свою найчарівнішу усмішку.

Бон Бон закотила очі й зачинила вікно.

Октавія втомлено зітхнула. Недосип явно не йшов їй на користь:

– Молодець, Вініл.

– Ей, я думала, вона впустить нас. Почекай, зараз знайду ще один камінь – Перш ніж вона встигла почати пошуки, головні двері магазину прочинилися.

Бон Бон позіхнула й махнула їм копитом:

– Рухаємо дупцями, рухаємо, тепло виходить.

Коли вони проходили повз неї, Октавія коротко її обійняла:

– Дякую тобі. Сподіваюся ми не завдали багато клопотів.

Власниця крамниці знову зачинила двері:

– Не переймайтеся, я висплюся, коли помру... – Вона зупинилася й пробурмотіла. – ...від хронічного недосипу.

На першому поверсі темрява приховувала багато цікавого і Октавії кортіло все роздивитися, але вона вирішила, що зараз не час. Бон Бон повела їх нагору, до тьмяно освітленої вітальні.

Ще раз позіхнувши, кобилка вказала на два дивани:

– Можете спати окремо або разом. Кухня там, ванна десь ще, я ж вертаюся у ліжко.

Октавія не могла її засуджувати. Вона сама ледь опиралася невблаганному поклику дивана і, схоже те саме було й з Вініл, яка вже гепнулася на один із них. Вона, звісно, воліла б провести таку важливу ніч в одному ліжку, але її виснажений мозок не міг визначити наскільки це справді важливо.

Вона вмостилася на м'якому, з приємним запахом дивані. Дихання сповільнилося.

З темряви долинув голос Вініл:

— Кохаю тебе. На добраніч.

Октавія заплющила очі й усміхнулася:

— І я тебе кохаю.

Розділ 20

Ранок у домі Бон Бон за дисциплінованістю не поступався королівським казармам. Октавія крізь напівзаплющені очі спостерігала, як власниця крамниці метушливо готується до нового дня. Ліру швидко усадила за кухонний стіл снідати, а щойно вона впоралася з їжею – відправила у ванну. Октавія задумалася, яку саме роль відігравала перевихована єдиноріжка у функціонуванні крамниці? Навряд чи їй доручали обслуговувати клієнтів. З того, що бачила Октавія, то Ліра справді добре просунулася в роботі над собою, але така відповідальність для неї поки що здавалася зовеликою.

Вініл досі мирно сопіла на сусідньому дивані та цілковито ігнорувала світ довкола неї і, швидше за все, збиралася проспати так ще кілька годин. Октавія ледь стримала бажання перелягти до неї, аби вони були ближче одна до одної. Навіть попри дружбу з власницями квартири, їй не хотілося б порушувати межі пристойності. А спати обійнявшись з Вініл на очах у Бон Бон і Ліри виглядало саме таким порушенням.

Зрештою порив вщух, а Бон Бон разом із Лірою зникла внизу зайняті жвавим обговоренням планів на день. Якщо судити з того, що вона почула, то під першим поверхом був підвал, де Бон Бон і варила свої легендарні солодоші. Кобилка аж світилася від бажання розпочати приготування нової партії.

Залишившись наодинці у вітальні, Октавія нарешті широко розплющила очі й сіла. Вітальня випромінювала тепло та затишок: кожна дрібниця здавалася підбраною не тому, що була модною, а тому, що Бон Бон вона подобалася. Цей підхід здавався Октавії набагато ціннішим за будь-який фен-шуй.

Тривалий час вона переймалася стилем і тенденціями, намагалася дотримуватися певного іміджу. Але коли з'явилася відстань між нею та матір'ю – стало очевидно яким малозначущим все це було. Зовнішній вигляд може багато що приховати, але рано чи пізно саяво серця знайде спосіб пробитися крізь нього. У цьому домі це саяво засліплювало.

Вона була у вкрай гарному настрої коли зіслизнула з дивана й потяглася, аби розім'яти копита. Лише зараз вона помітила наскільки ця вітальня нагадувала її кімнату в гуртожитку. Можливо, вся справа у дружніх відносинах

із Лірою та Бон Бон – їхня присутність, як і присутність Вініл, робила це місце затишним. Тут вона почувалася безпечно й невимушено. Не треба про щось хвилюватися, бо не було жодних причин для цього. Лиш насолода тихим зимовим ранком.

Октавія запустила копито у гриву й виявила, що забула свій телефон вдома. Вона лише знизала плечима і пішла на кухню. “Не важливо. Не те щоб я ним часто користуюся”. Бон Бон залишила на столі декілька млинців які лишалося тільки підігріти, що здивувало Октавію. Турбота цієї кобили не знає меж. Вона швидко знайшла пательню та взялася за готування. Десь на задвірках свідомості промайнуло застереження про кількість кілометрів, які треба пройти аби спалити ці калорії, але його одразу заглушив тихий голос у голові: “Забудь про це й просто насолоджуйся клятими млинцями”.

Вініл досі не прокинулася тому коли сніданок був готовий, тому Октавія накинулася на нього з таким шаленством яке припустимо лише коли тебе ніхто не бачить. Закінчивши, вона задоволено зітхнула, на що живіт схвально булькнув у відповідь. Поснідавши, кобилка повернулася до диванів, цього разу підійшовши впритул до Вініл. Кинувши погляд на сходи – радше за звичкою, ніж через реальну необхідність, – вона нахилилася ближче й залишила на губах діджейки липкий поцілунок. Усміхнувшись, вона попрямувала у ванну. Цей день починався просто чудово.

Очі Вініл розплющилися від звуку зачинених дверей у ванну. “Чому мої губи такі солодкі?” – невпевнено розмірковувала діджейка, поки мружилась від сонячного світла, що лилося крізь вікно у передній частині будівлі. Інстинктивно кобилка глянула у бік Октавії, але не знайшовши її поруч, зітхнула й знову зарилася обличчям у подушку. Прокидатися поряд із нею було єдиною причиною, яка робила ранок терпимим – без неї все, що залишалося, лише біль у м’язах і очах.

Слабкий звук води, що падала у ванній, поступово пробився крізь туман її свідомості. Вініл кволо повела погляд до джерела звуку. Усвідомлення того, що Октавія зараз у душі, швидко розігнало залишки сонливості, змусивши її спину

мимоволі вигнутися від приємного поколювання. Спокуса прослизнути всередину й приєднатися до коханої була надто сильною... Але з кухні долинув запах млинців. Живіт голосно забурчав, чим заглушив будь-які інші частини тіла та їх бажання.

Купа млинців на тарілці виглядали ніби подарунок з небес. Без роздумів діджейка накинулася на їжу і набивала її до рота стільки, скільки це взагалі було можливим. У неї ніколи не виходило нормально приготувати щось на кухні гуртожитку – половина техніки там була зламана. Тож цей ранок став приємним винятком серед буденних морозних походів до найближчого кафе. О Селестіє, вона вже й забула які смачні домашні млинчики!

Оговтавшись від смакового оргазму, вона витерла рота і почувши як у ванній зупинилася вода, риссю кинулася крізь всю кімнату. З-під дверей просочувалася пара та здіймалася у повітря від рухів Октавії по той бік. Вініл двічі постукала й штовхнула двері.

– Ой! Ем... Зайнято! – Октавія саме замотувала гриву рушником, який закривав їй очі, тож вона не могла побачити, хто увійшов. Вініл усміхнулася й без вагань прошмигнула всередину, тихо причинивши двері стегном, щоб не випускати тепло. – Бон Бон? – Октавія трохи напружилася, не почувши відповідь. Вініл не стала тягнути – нахилилася й поцілувала її, затягнувши момент на кілька хвилин заради задоволення. Коли їхні губи нарешті роз'єдналися, Октавія явно намагалася стримати усмішку. – Добре якщо це була ти, Вініл.

– Приємно знати, що ти думаєш про мене коли тебе цілують дивні незнайомі кобилки, – діджейка м'яко тицьнулася носом у щоку подруги.

Октавія, нарешті, посунула рушник, відкривши свої великі фіолетові очі, що виблискували грайливістю:

– Здається найдивніша з них вже закохана в мене, – вона хитро посміхнулася, залишила короткий поцілунок на губах Вініл, і вийшла облишивши діджейку в очікуванні продовження. Певний час потому Вініл ніяково кашлянула, відчувши себе трохи дурнувато, й пішла вслід за коханою.

– Гарна квартира, правда? – Промовила Октавія, зупинившись біля великого вікна з видом на вулицю.

– Так. Якщо чесно, я навіть трохи заздрю, – зізналася Вініл, з’явившись у полі зору сірої кобилки.

– Хоча нашу кімнатку я все одно люблю більше, – Октавія штовхнула Вініл стегном і тепло усміхнулася.

– Погоджуся, – Вініл хмикнула, а за секунду додала, – Але знаєш, я думаю, нам варто повернутися туди. В мене є шалене бажання трохи побавитись.

– Як завжди витончено, кохана, – зітхнула Октавія, похитавши головою. Вона розмотала рушник, поклала його до пральної машини й озирнулася на Вініл. – Думаю, час нам йти. Ми ж не хочемо зловживати гостинністю?

Разом вони вдягли зимовий одяг (Вініл навіть не пам’ятала як у напівсонному стані його знімала) й хутко спустилися сходами. В крамниці було тихо: робочий день ще не почався. З підвалу долинали звуки напруженої роботи. Ліра стояла між дисплеями та налаштовувала їх за допомогою магії. Побачивши двох поні, вона кивнула:

– Вже йдете?

– Так, нам краще піти до того, як почнуть заходити клієнти. До речі, у вас чарівно грана крамниця, – промовила Октавія та спробувала захопити поглядом якомога більше прикрас навколо.

– Дякую. Краще не відволікати Бон Бон – їй потрібно зосередитися на роботі. Я передам, що ви пішли.

Пройшовши повз Ліру, Вініл раптово зупинилася й простягла їй копито. М’ятна поні вагалася лише мить, а тоді тицьнула у відповідь. Не було потреби казати щось ще, тож вони швидко вийшли з крамниці.

Ззовні повітря виявилося на диво теплим, хоча сніг усе ще вкривав землю. Декілька відважних поні тинялися вулицями – нещасні душі, яким довелося прокидатися так рано. Пара рушила в бік студмістечка і насолоджувалася тим,

як чобітки рятували їх від холоду білої ковдри, що огорнула все довкола. Сонце, що сходило, своїм віддзеркаленням від засніжених дахів змушувало вулиці сяяти так, як Вініл ніколи до того не бачила.

– Чому я не взяла свої окуляри... – Пробурмотіла вона, мружачись від різких відблисків.

– Завжди цікавило дізнатися, як це – відчувати, що твої очі плавляться. Мабуть, я це скоро з'ясую, – підтримала Октавія, затуливши очі копитом.

– О, ми осліпнемо разом! Можемо зв'язати себе мотузкою й вести одна одну, – хихикнула Вініл.

– Слепа веде сліпу? З моєю вдачею, ми кудись провалимося й звідти вже ніколи не виберемося.

– Принаймні це буде в хорошій компанії.

На момент, коли вони дісталися студмістечка, сонце вже пройшло чверть шляху небосхилом і місто, нарешті, по-справжньому ожило. На щастя, вони підходили до університету з такого кута, що віддзеркалене світло вже не сліпило їх так сильно. Інші студенти теж виходили з корпусів та мружились від різких відблисків. Два жеребці стояли по обидва боки від входу, їхні очі червоніли й сльозилися та вони стоїчно відмовлялися їх прикривати. Пройшовши повз, Вініл задумалася: чи здатні вони зараз хоч на чомусь сфокусуватися? Якщо судити за їх змученим, налитими кров'ю очима то напевно чи.

Підійшовши до центрального парку, вона не втрималася від коментаря:

– Ці охоронці діскорднутися які наполегливі, га?

– Наполегливість – лише один з варіантів опису їх поведінки. Інший – дурість, – Октавія захитала головою. – Серйозно, чому вони просто не вдягнуть сонцезахисні окуляри?

Зелений парк зараз був не сильно зеленим, адже у ці дні кожен сантиметр вулиці вкривав сніг. Коли вони вже збиралися піти стежкою до студентського містечка, Октавія задумалася і солодко протягнула:

– О-о, Вініл...

– Так-а-а? – Діджейка насторожилася.

– А давай зайдемо до офісу Псайка, перш ніж повернемося в гуртожиток?

Плечі Вініл опустилися, а вона зробила найдраматичніший, найжалісливіший вираз мордочки, на який була здатна:

– А-а-ле... Моя жага...

– У нас ще буде на це час. Будь ласка? Це ж мій день народження, – щойно ці слова зірвалися з її вуст, вона вже знала, що перемогла.

Вініл миттєво оживилася, взяла її під копито й, зобразивши найшляхетніший кантерлотський вираз обличчя, врочисто оголосила:

– Ну звісно! З такої нагоди леді отримає все, чого забажає! – Ледве стримавши хихотіння, вони манірним кроком рушили до офісу психолога. Октавія відчула несподіваний укол смутку, коли Вініл відпустила її копито. Вона розуміла, що діджейка просто не хотіла привертати зайву увагу... Але все одно це здавалося неправильним. Після стількох безтурботних місяців разом, їм знову доводилося бути насторожі.

Секретарка скривилась в усмішці, щойно вони зайшли всередину. Здавалося вона геть забула про жеребця, що стояв перед нею та намагався дізнатися де знаходиться архів:

– О, Октавіє! Це ви. Проходьте одразу нагору! – Її обличчя сяяло від радості, однак очі говорили зовсім інше.

– Дякую? – Октавія переглянулася зі своєю подругою, перш ніж рушити до сходів. Раніше вони вже побіжно обговорювали дивну поведінку персоналу цього закладу. Октавія подумки відзначила для себе, що варто буде повернутися до цієї теми детальніше.

З кабінету Псайка долинали приглушені голоси, але поки нічого не можна було розібрати. Вона вже не вперше випадково втручалася в чийсь приватні бесіди з психологом. Ну, технічно це був лише другий раз, але не в тому річ. Цього разу говорив дорослий жіночий голос. Коли вони підійшли ближче до прочинених дверей, слова стали розбірливішими... Від чого серце Октавії мало не вискочило з грудей.

– Я знаю, що вона приходила до тебе, Псайк. Навіть не думай брехати мені,
– промовила її мати слизьким, мов олія, голосом.

Копита Октавії немов приросли до підлоги. Вона нахилилася вперед, прикусила хвіст Вініл і смикнула її назад саме тоді, коли біла ніжка ось-ось мала відчинити двері. Вініл була розгубленою, поки не побачила обличчя подруги.

– Ти впевнена? – Прошепотіла вона. Октавія тільки кивнула. – Нам треба тікати, негайно, – Октавія знову кивнула.

"Тільки не зараз. Будь ласка, тільки не зараз".

Роздратованим голосом Псайк промовив:

– Секретарка, чи не так?

– Звісно ж. Просто, але ефективно, – озвався токсичний голос.

– Це завжди був ваш стиль. Без зайвих слів, без зволікань, аби здобич не встигла втекти. Ви завжди бачите наскрізь будь-які спроби зірвати ваші плани.

Октавія раптом усвідомила, що, можливо, Вініл на мить було видно у дверях. Двері були прочинені рівно настільки, щоб можна було помітити колір, а Псайк, безсумнівно, впізнав би їх. Чи можливо, що за частку секунди, він зрозумів хто збирався увійти і хто, ймовірно, стоїть поруч, та вирішив тонко їх попередити? Але хто взагалі здатен думати так швидко?

"Стоп", – вона кліпнула. – "Я щойно змогла".

Не гаючи ані секунди, вона дозволила Вініл обережно відвести її назад коридором без зайвого шуму. Та перш ніж вони встигли дістатися сходів, двері кабінету відчинилися і небесно-блакитна ніжка ступила на поріг.

– Всі лестоці світу не зупинять мене, Псайк. Я дізнаюся про що ти говорив із нею навіть якщо доведеться забрати її особову справу собі.

Перш ніж вона встигла зробити ще крок, психолог швидко відповів:

– Ви маєте на увазі цю теку, що лежить просто тут? – Його зауваження змусило грізну кобилу зупинитися, давши втікачам достатньо часу, аби дістатися сходової клітки, у відносну безпеку. Зупинившись на мить, у спробі зібратися перед втечею через вестибюль, вони почули роздратоване зітхання матері.

– Це просто аркуш паперу з написаним "ха-ха". Досить марнувати мій час.

Їх наздогнало тихе хихотіння психолога, коли вони бігли до виходу. Секретарка з тою ж моторошною усмішкою проводжала їх поглядом.

Коли вони знову опинилися на холоді, Октавія почувалася так, ніби її облили крижаною водою, що миттєво привело до тями. Вініл швидко потягла її крізь парк у бік дому, але Октавія негайно зупинила її:

– Ми не можемо поки що повертатися в гуртожиток. Ти ж чула? Секретарка збирається повідомити мамі, що ми повернулися до гуртожитків!

Вініл зупинилася й прикусила губу, нервово озирнувшись довкола:

– То що ж нам робити?

– Я... Мені потрібно подумати. Нам треба знайти безпечне місце.

Вініл рішуче кивнула.

– Підемо до Бон Бон. Вона зрозуміє.

Виховання Октавії кричало, що буде вкрай неввічливо приходити зараз, так ще й без попередження, але вона відкинула ці думки. Йшлося не про манери, а про друзів. А якщо вона чогось навчилася про дружбу, так це того, що друзі завжди роблять усе можливе, аби допомогти одне одному.

Відчуття в животі підказувало їй, що зараз їй потрібна будь-яка допомога яку вона тільки може отримати.

Псайк дивився у вікно свого кабінету, його мордочка бентежно насупилась. Вініл і Октавія з'явилися у найневідповідніший момент. Якби він мав кілька зайвих хвилин то, можливо, зміг би відволікти цю кобилу від переслідування дочки, але замість цього лише запалив її ще більше. Зрештою, він "проговорився", що секретарка має доступ до архіву, чим отримав кілька хвилин фори.

– Псайк? – Озався жеребець, що стояв у дверях.

– А, Луш, це ти. Заходь, – Псайк повернувся від вікна до гостя.

– Я приніс тобі справу. Октавія, так? – Луш поклав теку на стіл.

– Так, саме вона. Чудова робота! Скажи, як відреагувала секретарка, коли ти говорив з нею?

– Вона сильно відволіклася. Дві студентки підійшли слідом за мною, і вона забула про мене.

– О, нам пощастило. Ти подарував мені кілька дорогоцінних хвилин, Луш. Дякую.

Жеребець зашарівся й потер потилицю:

– Е-е, дурниця, Псайк. Звертайся, якщо що, – ніяково хмикнувши, Луш вислизнув з кабінету.

"Цікаво, його дружина знає, що він гей?" – промайнуло в голові Псайка, але він одразу ж себе спинив. – *"Зосередься!"*

– Будь ласка, нехай це буде сьогодні, будь ласка, – пробурмотів він поки відкривав теку. Дата народження Октавії на самому початку, світилася немов маяк. Псайк усміхнувся, відчувши як груди наповнює тепле полегшення, наче гарячий шоколад у зимову холоднечу.

Як за командою, у кабінет увірвалося чудовисько з темно-синьою гривною та блискавками в очах:

– Досить жартів, Псайк. Секретарка сказала, що лише в тебе є ключ від архіву і хтось щойно туди заходив. Бачу ти наказав одному зі своїх телепнів

забрати справу просто в мене з-під носа. Віддай її. – У її голосі не було жодного натяку на прохання.

– Ну... – Псайк недбало почухав підборіддя, оскільки знав, що це роздратує її ще сильніше. – Боюся, що я не можу цього зробити.

– Перепрошую? – Кобила аж закипіла: вона звикла отримувати все, чого хотіла!

– Бо з минулої півночі Октавія юридично стала повнолітньою. І ви більше не маєте права отримати доступ до її особової справи, – спокійним голосом пояснив Псайк. Не було потреби в провокаціях: його слова й так все зробили.

– Як її мати, я-

– Можете попросити в Октавії дозвіл на перегляд її справи. Але це може бути складно, бо її тут немає.

Кобила стиснула губи. Вочевидь, вона чекала іншої відповіді:

– Якщо дитину підозрюють у психічних відхиленнях, батьки мають право отримати доступ до її медичних записів. В Октавії точно негаразди з головою.

Псайк пирхнув:

– На мою думку, з нею все гаразд. Ви ж знаєте, я її психолог.

– Ти занадто упереджений, аби давати раціональну оцінку, – вона продовжувала тиснути, бо не бажала так просто відступити.

– Ви плутаєте конфіденційність з упередженістю. Я залюбки допоміг би, але мої копита зв'язані. Вибачте, мадам. Закон є закон.

Нарешті вона замовкла. Лише дивилася на нього поглядом сповненим такої люті, що Псайк навіть відчув легкий холодок:

– Ти про це пошкодуєш, Псайк. Сподіваюся, тобі не подобалося тут працювати, – з цими словами вона розвернулася й зникла в коридорі.

Коли небезпека минула, Псайк обм'як у кріслі дозволивши напрузі поступово вивітритися. Усмішка розтягнула його губи. Він знав, що пожалкує про кожне сказане слово, але стримати тихий сміх не зміг, відкинувшись на спинку крісла.

– О-о так, секс – ніщо, у порівнянні з цим!

Розділ 21

Октавію поглинали хвилювання. Вона нервово ходила по вітальні Бон Бон і вже протирала доріжку на килимі. Власниця крамниці люб'язно дозволила їм залишатися на стільки, скільки потрібно, при цьому сказавши, що обличчя віолончелістки переконало її в серйозності ситуації. Стривожений погляд Бон Бон трохи заспокоїв її. Нова зустріч з матір'ю принесла багато того, що вона так старанно намагалася поховати, зокрема почуття самотності. Нагадування про те, що у неї є вірні друзі, було саме тим, що їй зараз потрібно.

Вініл стояла поруч та спостерігала за болем у погляді Октавії. Вочевидь, діджейка не знала, як допомогти. Після їх стрімкої втечі з території університету Вініл висловила всі можливі рішення, які тільки могла вигадати, у сподіванні, що хоча б якесь із них підійде.

— Ми покинемо місто, — твердо сказала вона.

— Ти знаєш, що ми не можемо, — відповіла сіра кобила.

— Ми перейдемо на заочне навчання й будемо складати сесії дистанційно.

— Твій комп'ютер досі в нашій кімнаті.

— Інсценуємо нашу смерть?

— Це нічого не вирішить.

Минуло кілька годин, і вони, згорнувшись калачиком, лежали на одному з диванів, а розпач і тривога малювали в їхніх головах жахливі картини. Вініл бачила, як мати тягне Октавію до якогось далекого маєтку, знову занурює її в самотність та ізоляцію. Думка про те, що її мила, творча, дотепна кохана знову опиниться у в'язниці, була нестерпною. Через це діджейка тремтіла від безсилового гніву. Яке чудовисько стане так поводитися з власною донькою?

Октавія бачила холодного, беземоційного психолога, який монотонно пояснює їй, що вона не любить Вініл, і бездоганно розбирає, чому саме. Поруч сиділа її мати та схвально кивала кожній тезі. Вона бачила Вініл, самотню, у провулку за баром, серед нічного снігопаду, яка телефонує їй, але не отримує відповіді. Вона бачила своїх подруг, які перші місяць-два питатимуть, куди вона зникла, а потім повільно забувають, що вона взагалі існувала. Через ці жахливі фантазії вона навіть не могла зібратися з силами, щоб заплакати.

Але найяскравіше вона бачила решту свого життя, а також минуле й теперішнє, що простягалися по обидва боки від неї. Її минуле – підпорядковане і контрольоване, ніби вона була експериментом зі створення бездоганної доньки. Вихована, слухняна, повністю залежна, розумна, але не настільки, щоб думати самостійно... Невже це мати й намагалася зробити? Чи взагалі вона її любила, чи відчувала до неї бодай якусь доброту?

"Навіщо я народилася, якщо мені не дозволяють жити?"

Дивно, але ця думка почала розгорятися, немов перші іскри у багатті. Чому їй не дозволяли жити? Це точно було не заради її безпеки – вона у цьому переконалася! За останні півроку її життя не сталося нічого поганого! Вона пізнала смак життя, кохання та дружби й це не мало жодних жахливих наслідків. Але найсолодшою частиною нового життя була *незалежність*. Вона пережила все це з власної волі, своїм шляхом. Полум'я всередині неї розгоралося і більшало разом з усвідомленням ситуації.

Тепер, коли вона пізнала смак життя... Шляху назад не було. Її життя до університету не дозволяло їй дихати, а ці місяці проведені з Вініл були ковтками повітря, що наповнили її легені й прояснили розум. Вогнище, яке панувало всередині неї, повністю вийшло з-під контролю і їй це подобалося. Октавія знала, що мусить зараз зробити. Це був єдиний вихід.

– Вініл, – голосно сказала вона. – Я збираюся поговорити з матір'ю. Одна.

Її кохана, така мила й добра, завжди готова підтримати, подивилася на неї широко розплющеними очима:

– Шо?! Це поки що найгірша ідея з усіх!

Третій стривожений голос пролунав з боку сходів:

– Яка ідея? – Запитала Бон Бон.

Віолончелістка жестом попросила Вініл не відповідати, але було надто пізно:

– Октавія хоче зустрітися зі своєю матір'ю! Після всього того, що ми зробили, аби від неї сховатися!

Бон Бон закусила губу:

– Справді, не думаю, що це хороша ідея.

– Бачиш? – Вініл махнула копитом у бік кремової кобилки, аби підтвердити свою позицію.

– А я думаю, що вона має це зробити, – тихо сказала Ліра, увійшовши до кімнати. Від неї з Бон Бон пахло цукром та солодощами. Октавія кивнула їй на знак подяки. – Її мати є джерело буквально всіх ваших проблем. Що раніше ти з нею розберешся, то швидше повернешся до нормального життя.

– Вона увезе тебе звідси! – В розпачі вигукнула біла поні.

Сіра кобилка похитала головою:

– Тільки якщо я їй дозволю. А я точно цього не планую.

– Тоді я піду з тобою. Я-я битимусь з нею!

– От *це* точно нічого не вирішить, – Октавія простягнула копито і ніжно торкнулася щоки Вініл. – Я кохаю тебе, але маю поговорити з нею наодинці. Ти завжди й з усім допомагала мені навіть більше, ніж можеш уявити. Без тебе я б ніколи не змогла цього зробити. Тож, будь ласка, просто повір мені.

Її слова були настільки щирими, що єдиноріжка відчула, ніби її очі запалили:

– Я теж тебе кохаю, крихітко. Я досі вважаю цю ідею жахливою, але все одно кохаю тебе, – хрипко промовила вона.

Ліра прочистила горло:

– Я знаю дещо, Вініл, що допоможе тобі все зрозуміти, – її вуха насторожилися, а Бон Бон розкрила рота, ніби збиралася заперечити, але передумала, глянувши на Ліру. – Кілька місяців тому, коли я лише вступила до університету, то була повним стервом. Ви, мабуть, знаєте це краще за всіх. Ну, може, за винятком Бон.

Але це неважливо. Я гидко поводитися з іншими поні без особливої на то причини, просто аби тішити своє огидне почуття гумору. Коротше, я була жахливою.

— Я поступово відштовхувала поні, яка намагалася стати моєю подругою, і що найгірше — навіть не знаю, чому так робила. На щастя для мене, Бон Бон так і не навчилася триматися подалі від поганих поні, — Бон Бон скривилася у жартівливій гримасі, але невдовзі тепло усміхнулася, коли Ліра продовжила. — Вона дала мені сили визнати, що я була жахливою, а потім допомогла змінитися. Не знаю, чи це помітно для інших, але я вже не та поні, що приїхала сюди на початку навчального року. І... Я думаю, що Октавія теж...

Вініл поглянула на кохану і правда в словах колишньої халамидниці стала очевидною:

— Так... Це вона, але водночас не вона...

— Саме так, — кивнула Ліра. — Я не знаю всієї вашої історії і, якщо чесно, ви з'явилися в нашому житті так раптово, що це навіть дивно, але готова вкласти парі: ти допомогла Октавії стати тією, ким вона є зараз. Тому те, що ти маєш зробити зараз — повірити, що вона достатньо сильна, аби впоратися з цим. Повірити так само як Бон повірила, що я не стану стервом знову.

— Я *вірю* в неї, — почала Вініл, але швидко повернулася до коханої. — Я *вірю* в тебе. Я знаю, що ти зможеш поговорити з матір'ю. Але я не *вірю* в себе, — вона підійшла ближче. — Ти, мабуть, помітила, що я трохи тойво, оберігаю тебе.

— Справді? — З усмішкою прошепотіла Октавія.

— Так. До того ж, *можливо*, у мене були фантазії, як я вибиваю всю дурь з твоєї матері.

— Ах. То ти хочеш піти зі мною й зустрітися з нею?

— Ну, ні, я б воліла ніколи її не бачити. Просто я... Блін, я навіть не знаю, чого хочу, — діджейка розгублено тупнула копитом. — Просто я не хочу, щоб тобі було боляче, і розумію, що це суперечить тому, що я щойно сказала про віру в тебе-.

Віолончелістка зупинила її швидким поцілунком:

— Я розумію, що ти маєш на увазі. Але все одно повинна зробити це сама.

– Просто скажи мені одну річ, – тихо промовила Вініл, трохи заспокоєна поцілунком. – Чому вона таке *стерво*?

Усі в очікуванні подивилися на Октавію; зітхнувши, вона заговорила:
– Гадаю, мені треба поділитися тим, що я знаю, – вона почала ходити кімнатою, у спробах напружити пам'ять. – Я дізналася кілька речей з пліток покоївок і служ... Ей! – Вигукнула вона, коли Ліра та Бон Бон обмінялися поглядами. – Не я наймала їх!

– Ми нічого і не кажемо, – пробурмотіла Ліра, і в ту ж мить Бон Бон додала:

– Ми розуміємо.

– Хай там як, – Октавія прикусила губу. – Тоді я була ще маленькою кобилкою, але пам'ятаю, як підслухала розмову двох дворецьких.

Маленька сіра поні кралася коридором, м'який килим заглушав її кроки. Вона ненавиділа, коли уроки починалися так рано! Їй хотілося вибігти надвір і подивитися, як пегаси розганяють хмари. Це було так несправедливо. Вона підкралася до прочинених дверей і заглянула всередину. Якби хтось з персоналу впіймав її на прогулах, про це одразу б дізналася її мати. Нікому з них не можна довіряти – вона переконалася у цьому на власному досвіді. За дверима сиділи два жеребці, пили чай і спокійно теревенили. Вона впізнала в них нову зміну дворецьких. Попередню парочку було "звільнено" за погане виконання обов'язків чи щось таке. Октавія причаїлася біля дверей та слухала.

– Можеш бути певен, це найдивніша вакансія яку я коли-небудь бачив, – усміхнувся один із них. – Але якщо інших варіантів немає, вибирати не доводиться.

– І не кажи, – озвався другий, він звучав набагато схвильованіше за колегу.
– Знаєш, я трохи розпитав, перш ніж прийняти пропозицію. Вона холодна, як крига. Колись була кобилкою з чудовим характером. Хотіла стати акторкою чи мисткинею, не пам'ятаю, але точно прагнула займатися творчістю. А потім щось сталося й ось вона вже в бізнесі, заводить могутніх друзів і з шаленою рішучістю позбувається конкурентів.

– Хєрасє. Що ж сталося?

– *Якби ж то знати. Що б це не було, але це зіпсувало її, – він зробив нервовий ковток.*

Вініл присвиснула:

– Звучить так, ніби в когось будуть проблеми.

Ліра та Бон Бон ввічливо промовчали. Октавія з втомленою усмішкою сказала:

– Але тут немає нічого нового. Не думаю, що це нам допоможе.

– Ну... Можливо, допоможе, – сказала біла єдиноріжка, задумливо почухавши підборіддя. – Вона звикла все тримати під контролем, так? Ну, з того, що я про неї знаю, це непогано описує її особистість. Вона сама ніколи тобі не розповідала про своє минуле? – Віолончелістка заперечно похитала головою. – Тоді вона не чекатиме, що ти знатимеш якісь болісні дрібниці. Можливо, ти зможеш нагадати їй про часи, коли вона ще не була такою владною. Це може послабити її захист.

Октавія відкрила рота, оскільки збиралася заперечити, але за мить передумала:

– Це... Справді хороша ідея, кохана, – вона була трохи здивована тим, що Вініл почервоніла від її слів.

– Я пригадала пораду, яку дав мені Псайк давним-давно. Тоді, коли ми ще вдавали ворогів і сперечалися, він сказав, що ти чутлива щодо своєї гриві і, якщо я хочу тебе розізлити, то маю сфокусуватися саме на ній.

– ...І замість цього ти зробила мені комплімент. Я все думала, навіщо, – сіра поні відчула сповнений ніжності приплив почуттів до Вініл, що в неї аж защеміло в грудях. Вона прокашлялася. – Ну, здається, я зустрінуся з нею не зовсім беззбройною. – Пара обмінялася нервовими усмішками.

Бон Бон нервово облизнула губи:

– Не хочу псувати момент, але є ще одна проблема: твоя мати оплачує твоє навчання, харчування і все інше.

– О, вона, безперечно, припинить це робити й, думаю, уникнути цього не вийде. Я точно не зможу залишитися жити на території студмістечка.

Ліра та Бон Бон швидко перекинулися серією жестів, і, зрештою, Бон Бон зітхнула:

– Я б запропонувала вам пожити тут, але в нас лише дві спальні... – Було видно, що їй трохи незручно про це говорити.

– Я розумію, не хвилюйся. *Я не стану* тягарем. Я знайду вихід.

– Нам треба знайти інше джерело доходу, – пробурмотіла діджей. Тепер настала її черга бентежно намотувати кола по кімнаті.

Після кількох хвилин мовчання вуха Октавії піднялися:

– Є дещо, що я можу зробити... – Повільно почала вона. Вініл зупинилася й з надією поглянула їй в очі. – Я можу взяти перерву в навчанні на шість місяців.

– Перерву? – Перепитала єдиноріжка.

– Візьму академвідпустку на семестр і продовжу навчання наступного року.

– І як це допоможе? У тебе ж досі не буде де жити.

Бон Бон, здається, зрозуміла:

– О! Ти можеш влаштуватися на повний робочий день і за пів року назбирати достатньо, щоб усе оплатити!

– Для оплати семестру цього має вистачити, – сказала Ліра, схвально кивнувши.

– Так, чудово, – сухо сказала Вініл. – І в цей час ти житимеш на вулиці? А що буде, коли ти повернешся в університет і не зможеш працювати повний день? Як ти оплачуватимеш усе?

– Мені потрібно знайти квартиру. Маленьку, лише на кілька наступних місяців. Але все одно доведеться платити за їжу і... Рахунки... – Октавія відчула, що її впевненість у плані починає розвіюватися, і біла поні помітила це.

– Я зможу допомогти, – швидко сказала вона, поки думала як саме це зробити. – Раніше я влаштовувала концерти: думаю, час повертатися на сцену. Я заробляла *небагато*, але цього точно вистачить, щоб платити за їжу й рахунки одної поні, – подумавши, вона додала. – Взагалі-то, я була доволі популярною,

перш ніж взяла паузу. Думаю, зможу заробляти навіть більше ніж потрібно для оплати житла й харчування.

– Ти б це зробила? Просто віддала всі свої доходи? – Октавія була вражена. Емоційна підтримка – це одне, але зовсім інше – *віддавати кожен зароблений бітс*.

Вініл виглядала розгубленою:

– Ну так, а чому б і ні? – Її мало не збили з копит гарячі обійми віолончелістки.

– Ти така неймовірна, коли не помічаєш цього, – прошепотіла вона, залишивши величезний поцілунок на щоці коханої.

– Це багато говорить про тебе, – тихо сказала Ліра. – І це гідно поваги.

Бон Бон засяяла й кинулася обіймати Ліру:

– О-о! Це так мило!

Поки їхні друзі розмовляли, діджейка стурбовано прошепотіла на вухо Октавії:

– Через це ми не зможемо жити разом.

– Я знаю. Це лише на шість місяців, але ми обидві будемо зайняті роботою... Це буде складно, кохана, – віолончелістка відчула важкість на серці, але це не могло загасити полум'я її рішучості. – Це не бездоганне рішення, але таке в нас життя. І ми пройдемо через це. У нас все вийде, – Вініл сильніше притиснула її до себе на знак згоди. Коли єдиноріжка випустила її з обіймів, Октавія тяжко дихала, але все ж знайшла в собі сили усміхнутися:

– Гадаю мені варто навчитися писати резюме.

Усміхнувшись, Бон Бон похитала головою:

– Я впевнена, що тобі це не знадобиться. Як тобі робота в невеликій, але перспективній кондитерській? У нас мало працівників, і мені б не завадила поні з хорошою головою та організаторськими здібностями.

Ліра хмикнула. Це виглядало трохи недоречно на її обличчі, проте її погляд залишався вдячним:

– Як це я одразу не здогадалася? – Вона повернулася до Бон Бон. – Пам'ятаєш, я пропонувала тобі організувати виїзний сервіс?

– Ту ідею, від якої ми відмовилися через брак персоналу? – Невинно перепитала Бон Бон, її очі хитро виблискували.

– Ти *ідеальна* бізнес-партнерка, ти ж знаєш це? – Ліра була близька до того, щоб почати стрибати від радості, і ледве стримувалася. Бон Бон просто насолоджувалася похвалою.

Октавія відчула, як її дух підбадьорюється. Робота на повний день разом із друзями – це непогано. Їхня радість була заразливою і глянувши на Вініл, вона побачила, що та все ще глибоко замислена, однак незабаром усмішка почала з'являтися на її губах:

– Гей, – сказала вона й замовкла на кілька секунд, ніби прораховуючи деталі в голові. – Понянки, ви плануєте обслуговувати якісь заходи?

– Чому б і ні? – Життерадісно відповіла Бон Бон. – Поні люблять наші ласощі й ми вже отримували кілька замовлень. Єдине, що нас стримувало – це пошуки відповідної поні, яка могла б допомогти все організувати.

– Знаєте, на мої концерти зазвичай постачають лише стандартні жахливі закуски. Як гадаєте, може, ми могли б... Співпрацювати? «Приходьте за музикою, залишайтеся перекусити»?

Октавія ледь не заверещала від захвату:

– Спільний бізнес! Якщо я буду посередницею, то зможу постійно бачити Вініл і водночас працювати повний день!

– Думаю, ми наймаємо саме ту поні, яка нам потрібна, – прошепотіла Ліра. Бон Бон ствердно кивнула. – Гадаю, ми в справі.

Все вирішилося. Майбутньому Октавії більше нічого не загрожувало і напруга в кімнаті розтанула за ці кілька хвилин. Вона відчувала величезну любов до друзів, які допомогли їй подолати деякі зі своїх страхів. Мати більше не зможе контролювати її життя і настав час повідомити їй про це особисто.

– Обговорімо деталі пізніше. Кхм, зараз хтось може позичити мені телефон?

Усмішка білої єдиноріжки зникла, коли вона дістала мобільний із гриви та передала Октавії:

– Ти збираєшся їй подзвонити?

– Так. Думаю, я попрошу її про зустріч у Блюз Таверн. На нейтральній території, – вона набрала номер (з певними труднощами, адже телефон був розрахований на єдинорогів) і глибоко зітхнула. Інші підійшли ближче, щоб краще чути. Вініл притулилася вухом до іншого боку телефону й виглядала стривожено. Це вираз зовсім їй не пасував – Октавія подумала, що після цього дня зробить усе, аби більше ніколи не бачити його на обличчі коханої.

Пролунало два гудки, після чого по той бік слухавки відповіли:
– Лапіс Лазур. Говоріть, – долинуло сухе привітання.

– Привіт, мамо, – впевнено відповіла Октавія. Вініл запитально подивилася на неї й одними губами промовила: «Лапіс?». Віолончелістка похитала головою й прошепотіла:
– Потім.

– *Октавіє. Де ти?* – Її тон був абсолютно нейтральним, у ньому неможливо було розчутися жодної емоції.

– Я чекатиму тебе в Блюз Таверн, у місті. До побачення.

– *Ні, ти маєш*–, – віолончелістка завершила виклик. Її копита анітрохи не тремтіли, коли вона повертала телефон Вініл, яка дивилася на неї... Зі захопленням?

– Ти навіть не уявляєш, наскільки сексуальною виглядаєш, коли така рішуча, – видихнула діджей. Ліра та Бон Бон відчувши зміну настрою, перепросили й пішли вниз.

– Я достатньо чітко висловилася? Може, вона мене не зрозуміла? – Октавія обвила копитами шию єдиноріжки.

– Вона тебе зрозуміла, крихітко. І зараз, мабуть, тремтить у своїх чоботях із драконячої шкіри, – вони не відпускали одна одну кілька хвилин, обіймаючись так довго, як могли. Сіра поні прибрала копита, але Вініл її не відпускала.

– Я маю йти до неї, Вініл.

Єдиноріжка притулилася обличчям до шиї подруги:
– Ти впевнена, що у нас не залишилося часу? – Прошепотіла вона.

Октавія з усмішкою трохи відсторонилася від коханої:
– Для тебе, можливо, залишилося.

– Оу, – Вініл теж усміхнулася, і вони попрямували до сходів. Помовчавши мить, вони пристрасно поцілувалися. Усе, що вони могли сказати, вже було сказано.

Октавія мовчки прослизнула у двері. Таверна була досить тихою в цю годину: лише завсідники та вона сама. Сіра кобилка замовила вина перш ніж сісти за столик, хоча не була впевнена: для неї це чи для її матері. Жеребець на барі навіть не запитав у неї документів. Вона глибоко вдихнула й спробувала зосередитися, але безрезультатно. Вогонь у її душі мерехтів уже не так упевнено. Минуло багато часу з того моменту, як віолончелістка востаннє бачила свою матір, і вона не знала, як та відреагує на неї. Вона могла зроситися холодним потом, почати неконтрольовано заїкатися або могло статися ще щось, що зруйнувало б її впевненість. Все, що їй залишалося – не забувати ким вона стала й сподіватися, що це знання надасть їй сил.

Двері таверни відкрилися й увійшла її мати, виблискуючи очима, гострими, мов леза. На ній було срібне намисто з блакитним каменем. Октавія змусила себе продовжувати дихати, коли їхні погляди зустрілися. Вона з усіх сил утримувала нейтральний вираз обличчя, хоча її серце пришвидшувало свій ритм із кожною секундою.

Лапіс підійшла до неї, схилила голову, ніби оцінювала, і лише тоді сіла. Сіра поні не змогла стримати обличчя – на ньому промайнуло здивування. Вона очікувала, що Лапіс відмовиться сидіти тут і попросить Октавію негайно йти за нею. На матиному обличчі з'явилася легка усмішка: як і слід було очікувати, вона вирішила діяти так, щоб вибити віолончелістку з рівноваги й змусити її захищатися.

“Смон”.

– Ніяких ігор, мамо. Ми повинні поговорити як родина, – тихо сказала Октавія.

Вираз обличчя Лапіс не змінився:

– Ти подорослішала, – відповіла вона, і Октавія знала, що мова не про зріст.

– Так, саме так. Мамо, я–

– Я чула історії, – Лапіс плавно обірвала її. – Переважно чутки. Кажуть, що ти знайшла якусь клубну відчайдуху собі за партнерку. *Я щиро* сподіваюся, що в цих чутках немає ані краплі правди.

Спокуса перебити її й закричати миттю підскочила, але віолончелістка боролася, щоб узяти себе у копита. Це тільки довело б матері, що вона зовсім не подорослішала. Натомість вона тепло усміхнулася:

– Добре, що ти сидиш, бо–

Лапіс знову її перебила:

– Ти також деякий час не поверталася до своєї кімнати. Навіть страшно уявити, що змусило тебе так вчинити.

Октавія зберігала приємний тон:

– Жахливі й огидні речі, безперечно, майже такі ж погані, як шпигування за власною дочкою, – нарешті вона домоглася реакції! Ліва брова матері ледь помітно смикнулася. Вона не очікувала, що Октавія зможе дати відсіч. Усередині кобилка радісно тріумфувала.

– Не вкладається в голову, що турбота про свою єдину дочку, в яку я вклала стільки часу й *грошей*, – це те саме, що загрузнути у вигрібних ямах, які твоя нерозбірлива подружка постійно відвідує.

– Вона не–

– Та й справді, якби ти хотіла змінити мою думку про неї, ти могла б запросити мене в респектабельніше місце, га? Цей заклад точно не прикрашає картину твого життя за останні місяці.

Октавія мовчала. Треба було щось змінювати. Якщо вони й далі рухатимуться в цьому напрямку, їй ніколи не вдасться розповісти свою частину історії і нічого не вирішиться. Вона спокійно чекала, як тільки могла, слухала, як кохання усього її життя двічі ображають, і коли її мати замовкла, відповіла:
– Ти закінчила?

А тоді хихикнула.

Це було лише короткий смішок, але реакція в материнських очах була безцінною. Віолончелістка продовжила усміхатися й заговорила:

– Сказати чесно, мамо, постійно перебивати мене – це так по-лошатськи. Ти ганьбиш мене.

– Справді? – Насторожилася Лапіс. – Тоді ти можеш зрозуміти моє невдоволення твоїми рішеннями. Сором через родину – це вкрай неприємно, чи не так? Що саме творилося у твоїй голові, коли ти вирішила зганьбити нашу репутацію?

– Любов, переважно. Можеш уявити, як вона застала мене зненацька, адже я ніколи раніше її не отримувала.

Октавія відчула, як повітря між ними наелектризувалося. Шляху назад не було.

– Любов? – Виплюнула Лапіс: вона більше не грала. – Я віддала найкращі роки свого життя на те, щоб піднести тебе, дати тобі всі можливості для успіху. Ти мала стати досконалою, аби перейняти мою спадщину.

Віолончелістка трохи помовчала, а потім сказала:

– Ти думаєш, це і є любов? – М'яко запитала вона. Вона відчувала як найтонші зв'язки з матір'ю тріщать, ніби струни віолончелі які от-от порвуться. – Я була для тебе просто проєктом? Спадкоємицею, яку треба навчати, а не донькою, яку треба любити?

– Донька, спадкоємиця – сперечатися про терміни дріб'язково, Октавіє. Ти бачиш, що сталося за той час, який ти провела без мене? Ти вже забула дисципліну і манери. Скоро я заберу тебе з цього божевілля. Завтра ми їдемо.

З жалем похитавши головою, Октавія відчувала страх, що мати вислизає від неї:

– Ти помиляєшся. Я залишаюся тут, мамо.

Лапіс усміхнулася:

– А як ти платитимеш за навчання і житло?

– Мене найняли півтори години тому на повний робочий день.

Це явно було не те, чого вона очікувала:

– І ти думаєш, що зможеш одночасно навчатися і працювати повний день? – Вона всміхнулася, але не змогла приховати нотку занепокоєння.

– Ні, це буде майже неможливо. Я візьму академвідпустку на семестр, щоб накопичити грошей, а коли повернуся до навчання – перейду на часткову зайнятість.

– Ти гадаєш, що все добре продумала, так? – Сказала Лапіс крізь стиснуті зуби. Октавія, бачачи, що її слова справили очікуваний ефект, не почувалася як очікувала. Вона не відчувала нічого, крім суму за свою матір, за ті події в її минулому, що довели її до одержимості вихованням ідеальної спадкоємиці. Але було пізно, надто пізно для неї. Якщо вона не полюбила доньку за вісімнадцять років, то вже ніколи не полюбить. Це було жорстоко, але Октавія не хотіла обманювати себе. – Де ти житимеш, поки зароблятимеш гроші, м? – Продовжила Лапіс.

– Моя подруга допоможе мені платити за житло, на гроші від роботи з нашими друзями, між якими я буду посередницею, – просто відповіла вона.

Лапіс Лазурит – акула ділового світу з залізним серцем і, безсумнівно, найгірша мати з нині живих – здавалася абсолютно розгубленою. Октавія замислилася: чи доводилося їй коли-небудь зазнавати поразки? Бо зараз вона виглядала саме так.

– Що з тобою сталося, Лапіс? – М'яко запитала віолончелістка. Зараз був час довести, що вона подорослішала настільки, щоб наполягти на своєму, не насміхатися з поразки суперниці й проявити співчуття. – Я чула про твоє минуле. Я знаю, що ти не завжди була такою одержимою контролем і маніпуляціями. Що ж тебе змінило? – Октавія нахилилася через стіл, з наміром взяти матір за копито, але старша кобила різко відсахнулася, досі виглядаючи так, наче не зробила жодної помилки і ще не все втрачено.

Нарешті, чи то через залишки співчуття, чи через щось зовсім інше, Лапіс розкрилася. Можливо, сам факт того, що вона витратила так багато часу на Октавію, дозволив тій так спритно проникнути в її голову, але хай там як, опір і ретельно вибудований фасад за мить розсипалися:

– Я була недостатньо хороша, – сказала вона.

– Для кого?

– Для Троттенгемської музичної академії. Я грала на віолончелі, як і ти. Це не було моїм особливим даром, але я любила грати. Я марила вступом до цього закладу. Навіть після того, як зустріла твого батька, вступ лишався для мене на першому місці. Але я була самоучкою й не могла конкурувати з іншими абітурієнтами. Вони ледь чи не сміялися з мене на прослуховуванні.

Приголомшена почутим, Октавія продовжила тиснути:

– Є й інші музичні школи. Навіть кращі.

– Ти не розумієш. Це мав бути Троттенгем. Це була найкраща академія у мої часи. Я ідеалізувала її в своїх мріях про вступ і майбутнє. Коли вони мені відмовили, я була розбита.

– І це зробило тебе...

– Це було початком. Я злилася на себе й академію. З часом мій гнів поєднався зі смутком і виріс у безжальне прагнення забрати те, що мало належати мені. Жоден із моїх конкурентів не заслуговував вступу. Вони мали талант, але не мали пристрасті. Я заслуговувала цього більше, – її голос був майже благанням, немов вона просила Октавію поглянути на ситуацію її очима. Вона шукала підтримки. Це трохи запаморочило віолончелістці голову.

– Що сталося після цього? – Запитала Октавія, хоча в неї вже було кілька припущень.

– Твій батько покинув мене ще до того як дізнався, що я вагітна. Він сказав, що повернеться, якщо я коли-небудь зможу прийняти свої невдачі. Це було давно, – вона замовкла, втупившись у стіл. – Я... Вирішила виховати тебе сама і зробити все, щоб ти ніколи не стикалася з тими самими проблемами, що були в мене.

– Ти просто хотіла, щоб я прожила твоє життя? Ось справжня причина всієї цієї дисципліни та ізоляції? І що тоді за дурниці про “спадщину”?

Лапіс втомлено всміхнулася:

– “Спадкоємиця моєї спадщини” звучить трохи респектабельніше, ніж “вмістище для проживання мого минулого”, хіба ні?

– Ти невинувата! Ти взагалі чуєш, що говориш? – Віолончелістка не могла дозволити їй просто вислизнути. – Я знала, що ти погана мати, але це просто монструозно.

– Твій вибір епітетів не має значення. Ти змусила мене розповісти речі, про які я не говорила десятиліттями. Ти йдеш моїм шляхом, подобається тобі це чи ні.

Це було дивовижно, як багато відрази вселяла Октавії ця думка:

– Це не допит, Лапіс. Це твоє зізнання у провині.

– Провині? Я винна в тому, що ти здобула найкращу освіту з можливих? Винна, що дозволила тобі розвинути свої музикальні здібності та відточити їх до досконалості? О, я певна, що це було для тебе *жахливе* випробування, – Лапіс похмуро усміхнулася. – Знаєш, ти точнісінько як ті інші абітурієнти. Розриваєш усе на шмаття, перш ніж я досягну своєї мрії.

– Винна в тому, що ізолювала мене від інших поні. Винна в тому, що за допомогою психологів позбавила мене будь-якого особистого життя. Винна в тому, що вбила мені в голову настільки глибокий комплекс самостеження, що він навіть затіняє всі проблеми з самооцінкою, які я від тебе отримала. Ти наскрізь гнила, повністю. Мені соромно бути твоєю донькою.

Лапіс різко підхопилася, зачепивши стіл:

– Соромно? Що ти можеш знати про сором, утікши з якоюсь розпусницею?

– Вона в тисячу разів чистіша від тебе. Вона навчається в університеті на музичній стипендії, якої ти так і не змогла досягти. Вона завалила всі предмети в школі, крім музики, і покинула її на рік раніше. Хочеш знати, чому вона досягла успіху там, де ти зазнала невдачі? Тому що вона *не переставала намагатися*. Вона не здалася, не повернулася додому і, звісно ж, не народила дитину, щоб потім виховувати її вісімнадцять років, лише щоб пережити свої невдачі через чужі досягнення! – Октавія трохи задихалася під кінець, але все ж змогла утримати тон і, хоч і насилу, стримала бажання закричати.

Вони довго дивилися одна на одну в цю напружену мить, нарешті висловивши все, що хотіли. Віолончелістка більше не відчувала жалю до матері. Якщо більшу частину свого життя вона була жахливою поні, нічого з того, що скаже Октавія зараз, її не змінить. Лапіс повернулася, щоб піти:

– Все, що в тебе є зараз... Пам'ятай, хто тобі це дав, – зухвало сказала вона.

– Пам’ятаю, – відповіла Октавія. – Її звати Вініл Скретч, – її мати на мить зупинилася, але продовжила йти.

У тиші, що настала, голосно грюкнули двері таверни і сіра кобилка усвідомила, що кілька відвідувачів дивилися на неї. Один за одним вони підняли свої кухлі. Бармен нервово підійшов із замовленим келихом вина і поставив перед нею:

– Я б приніс його раніше, мем, але ви, здається, були зайняті.

Октавія взяла келих і підняла його в бік глядачів та бармена, перш ніж зробити маленький ковток.

– Це найкраще вино, яке я коли-небудь куштувала, – чесно сказала вона йому.

Вініл була близька до того, щоб протоптати траншею у вітальні. Тисячі тривожних думок проносилися в голові, в очікуванні її уваги. Ліра й Бон Бон якийсь час намагалися відволікти її беззмістовними балачками, але зрештою musiли повернутися до роботи. Вона вже до крові закусила губу. Спершу вона порівнювала свій стан із нервозністю перед іспитами, але іспити не намагалися назавжди забрати поні, яку вона кохала понад усе.

"Вона сказала, що хоче впоратися самотійно, але що як це був сигнал: «сховайся на горищі з вогнегасником і з'явися в останню мить, щоб врятувати мене»?"

Це було абсурдно, і це була одна з тих речей, яких Октавія очікувала б від Вініл. Чи мала вона рацію цього разу зробивши так, як їй сказали? Діджейка застогнала й рушила до сходів, але зупинилася, коли майже їх досягла. Вона вже кілька разів намагалася піти, та щоразу коли майже наважувалася, згадувала м'яке прохання Октавії: *«Будь ласка, просто повір мені»*.

– Ти вбиваєш мене, любя, – хрипко прошепотіла Вініл.

Вона змусила себе думати про щасливіші часи, коли вони обидві лише робили перші кроки у своїх стосунках, коли не було жодної загрози їхньому щастю, коли вони щодня обіймалися й говорили про все на світі. Але кожен спогад тільки посилював усвідомлення того, що Октавії зараз нема поруч.

Двері на сходах відчинилися, і біла єдиноріжка ледь не впала, різко повернувшись. Ліра знічено глянула на неї:

– Вибач, що даю хибну надію. Як ти?

– А ти як думаєш? – Процідила Вініл, піднявшись.

– Твоє хвилювання за неї нічого не змінить: то навіщо хвилюватися? – Ліра прослизнула на кухню й випила склянку води.

– Ти, здається, не дуже добре розумієш цю тему з «коханням».

Ліра усміхнулася й повернулася до вітальні:

– Я думаю, що розумію достатньо. Просто не варто турбуватися про те, чого не можеш змінити.

Біла поні важко опустилася на диван:

– Судиш з власного досвіду, так?

– Ну ж бо, Вініл. Ти ж бачила, як змінилася Октавія. Вона б могла одним лише поглядом зупинити лавину й повернути її назад у гори.

– Ага, вона буває досить жорсткою, коли хоче, – з гордістю відповіла Вініл.

– То нехай буде жорсткою. Я думаю, ти надто довго була «крутою» у ваших стосунках, – у голосі Ліри виразно звучала усмішка, але діджейка була надто зайнята тим, що рахувала нитки у подушці, щоб це помітити.

– Вона завжди була крутішою за мене. Подивися на нас: я сиджу вдома й нервую, поки вона там бореться. Хіба це не жалюгідно?

– Ну, якщо тобі від цього стане легше, – долинув задоволений, але трохи приголомшений голос. – Можемо нервувати вдома разом.

Вініл різко підняла голову, її зіниці розширилися, щоб поглинати в себе якнайбільше Октавії. Кожна волосинка сірої поні була на місці, та попри це вона виглядала виснаженою. Діджейка миттєво зіскочила з дивана й за долю секунди обхопила Октавію. Вони без жодної грації чи крутості покотилися м'яким килимом. Ліра не переставала сміятися, поки спускалася на перший поверх.

Сіра кобилка з втомленою усмішкою глянула на кохану:

– Це так безцеремонно.

Вініл мовчки поцілувала її, закривши її від усіх тривог і страхів величезним щитом кохання. Вони не відривалися одна від одної кілька хвилин, використовували час, щоб спопелити весь накопичений стрес у ревучому вогні почуттів. Коли поцілунок нарешті обірвався, Вініл поставила найлегше питання:

– Ми в безпеці?

– Так, – відповіла Октавія, стиснувши її ще міцніше. – Тепер так.

Епілог

Шість місяців потому

На території Західного Мейнкеттенського Університету панувала радість, якщо не сказати більше. Тепер, коли сніг розтанув, на вулиці було значно більше поні, які насолоджувалися краєвидами. Випускні іспити за попередній семестр нарешті завершилися, і багато студентів святкували свободу. Від першокурсників до випускників – усі були вдячні за перерву у своїй академічній рутині.

Був початок нового року, і сміливіші другокурсники насміхалися над картами місцевості в копитах новачків-першокурсників, та інколи з поблажливістю показували їм дорогу. Всі другокурсники, крім двох.

Першою була кобилка з блідо-попелястою шерстю та темною, трохи розкуйовдженою гривною. Під її очима виднілися темні кола, та усмішка чітко давала зрозуміти, що вона зовсім не виснажена. На ній був рожевий метелик, а на копиті яскравий синьо-білий VIP-браслет. На перший погляд, вона могла здатись звичайною студенткою, яка повертається з нічного клубу, хоча кожен її крок був упевненим і точним, і навіть неозброєним оком можна було побачити, що вона значно, значно доросліша й розумніша ніж більшість поні навколо.

Не те щоб вона поводитися пихато: навпаки, вона була теплою та привітною до всіх, хто наважувався заговорити з нею. Вона жартувала зі студентами та давала братице кожному, хто носив браслет з виступів. Рік тому більшість побоялися б навіть наблизитися до неї.

Її звали Октавія – вона була віолончелісткою, що поглиблено вивчала теорію музики (класичної), управління бізнесом і, як не дивно, поглиблену психологію.

Другою була біла єдиноріжка з пригладженою, ретельно розчесаною неоновно-синьою гривною. На її голові спочивали окуляри з темно-фіолетовими лінзами, залишивши її чудові багрянні очі відкритими. Вона заклопотано

крокувала туди-сюди, та щомиті збиралася підняти копито, аби розтріпати гриву в звичному безладі, і лише сила волі утримувала її від цього. Хай там як, але її оточувала аура слави. Деякі студенти перешіптувалися, коли бачили її, в той час, як інші відкрито підбадьорювали.

Не можна сказати, що вона цього не заслуговувала: навпаки, саме вона була відповідальна за більшість вечірок після іспитів і завоювала серця студентів завдяки наполегливій праці та експериментальній музиці. Вона з радістю давала братице кожному, хто підходив подякувати їй за можливість відволіктися від університетських жахів. Навіть викладачі любили її за допомогу студентам у знятті стресу перед початком нового навчального періоду. Хоча рік тому більшість вважали її появу в університеті випадковістю.

Її звали Вініл Скретч – вона була діджейкою, що поглиблено вивчала другий курс музичної теорії (сучасної), малювання та, як не дивно, поглибленої психології.

Пара обійнялася при зустрічі на трав'янистій галявині в центрі університетського парку. Коли вони розімкнули обійми, Октавія не змогла стримати сміх, побачивши гриву своєї коханої. Вініл почервоніла:

– Я думала, тобі це сподобається! Я маю на увазі, це ж тріумфальне повернення, зрештою. Це важливий момент!

– Ох, Вініл. Ти вже мала б знати, що мені більше подобається твоя безладна грива, – докірливо сказала Октавія, м'яко ткнувши Вініл у ніс.

– Ну тепер ти мені скажи, – пробурмотіла вона, люто розтріпавши свою зачіску, поки вона не повернулася до звичного вигляду. – Як тобі вчорашня вечірка?

– Це було неймовірно: мені здається, що я тільки-но звідти.

Придивившись до розтріпаної гриви Октавії, Вініл усміхнулася:
– Виглядаєш саме так.

– Ох, замовкни. Я спала всього кілька годин і була надто схвильована, щоб сидіти й укладати її як зазвичай. До речі, – Октавія хитро підняла брів. – Ти знову переробила одну з моїх композицій для фінального треку?

Вініл невинно засвистіла.

– Я так і знала! Як тобі це вдається? Публіка була у захваті! – Октавія, охоплена хвилюванням, на мить затанцювала на кінчиках копит.

– Думаю, це тому, що я працюю з плодами твоєї творчості. Я чую не просто музику, я чую саму тебе і все, що ти намагаєшся сказати нею, та по-своєму це інтерпретую, – Вініл помітно почервоніла, але продовжила. – Ти маєш зупиняти мене, перш ніж я спробую сказати щось романтичне. Я кажу дурниці.

Октавія швидко поцілувала її:

– Дуже милі дурниці.

Вони йшли разом м'якою травою.

– Це був божевільний рік, правда? – сказала Вініл.

– Дійсно. Не можу повірити у всі ці зміни, – Октавія похитала головою, усміхнувшись спогадам. За останні кілька місяців вона стала ближчою до друзів, ніж будь-коли, і почувалася більш коханою, ніж за всі свої майже дев'ятнадцять років.

– Найближчим часом змін буде ще більше. Ми знову житимемо разом, я отримала кілька шалено крутих запрошень на концерти – так, саме запрошень! Вони справді запрошують мене, це неймовірно, еге ж?! – А Ліра з Бон Бон говорять про відкриття нових магазинів в інших містах.

– О, я знаю! Лише уяви: магазини в Кантерлоті, Троттенгемі чи Понівілі! Не думаю, що найближчим часом працюватиму менше.

– Ага-а... – Протягнула Вініл.

Октавія зупинилася і насупилася:

– Щось сталося?

– Нічого, поки що нічого. Я просто... Я думаю, працювати з Бон і Лірою – це чудово, поки ми навчаємося, і я люблю їх, але одного дня... Я ніби як сподіваюся, що ми займемося чимось власним. Знаєш, почнемо ту саму "гармонійну революцію", про яку мріяли.

– Обов'язково, – сказала Октавія, торкнувшись щоки Вініл. – Але поки що давай просто зосередимося на виживанні в університеті, добре?

– Домовилися, – трохи згодом тихо відповіла Вініл. – Ніяких новин від ти-знаєш-кого?

– Лише повідомлення сьогодні вранці. Ось, – Октавія дістала телефон із гриви й передала його Вініл.

{[Мама]}

>Я чула, що ти знову вступила. Якщо ти переглянеш свої життєві рішення, у тебе є мій номер.

– Ну, можна сказати, що вона щось до тебе відчуває, га? – Мовила Вініл, але Октавія не виглядала втішеною.

– Вона, мабуть, бачить у мені лише невиправдані витрати.

– Або просто надто горда, щоб визнати, що скучила за тобою.

Октавія вдячно всміхнулася:

– Все гаразд, Вініл. Я не сумую через це. Вона дала мені всі можливості, про які я могла б мріяти. Навіть якщо це не входило в її плани, вона – причина, через яку ми зустрілися. Але це не змінює мого ставлення до неї. Можливо... Можливо, через кілька років, якщо їй вдасться нарешті вирватися зі свого минулого, ми могли б почати все спочатку. Але до того часу...

– Гаразд, гаразд. Просто мене непокоїть, що ти не можеш бути разом зі своєю сім'єю, тоді як моя була досить крута... Поки не вигнала мене.

– Так, до речі, щодо твоїх батьків... – Очі Октавії хитро виблиснули.

– Що? – Насторожено запитала Вініл.

– Думаю, саме час мені з ними познайомитися, чи не так?

Кінець